

O căsnicie distrusă • O aventură toxică  
O obsesie întunecată

HARRIET TYCE

PORTOCALA  
SÂNGERIE

„Total  
convingătoare.  
N-am putut s-o  
las din mână.“

LISA JEWELL

„Fanii romanului  
*Fata din tren*  
vor adora  
această carte.“

GUARDIAN

LITERA

BUZZ  
BOOKS



○ căsnicie distrusă • ○ aventură toxică  
○ obsesie întunecată

HARRIET TYCE

PORTOCALA  
SÂNGERIE

„Total  
convingătoare.  
N-am putut s-o  
las din mână.“

LISA JEWELL

„Fanii romanului  
*Fata din tren*  
vor adora  
această carte.“

GUARDIAN

LITERA

BUZZ  
BOOKS

O căsnicie distrusă • O aventură toxică  
O obsesie întunecată

# HARRIET TYCE

## PORTOCALA SÂNGERIE

„Total  
convingătoare.  
N-am putut s-o  
las din mână.“  
LISA JEWELL

„Fanii romanului  
*Fata din tren*  
vor adora  
această carte.“  
GUARDIAN

LITERA

buzz  
BOOHS

# **BUZZ BOOKS**

## **Cărțile despre care toată lumea vorbește!**

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

**HARRIET TYCE**

**PORTOCALA  
SÂNGERIE**

Traducere din limba engleză  
ANDREEA NĂSTASE

**LITERA**  
București

*Blood Orange*

Harriet Tyce

Copyright © 2019 Harriet Tyce

Harriet Tyce și-a declarat dreptul de a fi identificată drept autoarea acestei  
lucrări

în conformitate cu Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Ediție publicată pentru prima dată în 2019 de WILDFIRE,

un imprint al HEADLINE PUBLISHING GROUP



**LITERA**



Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: [contact@litera.ro](mailto:contact@litera.ro)

[www.litera.ro](http://www.litera.ro)

*Portocala sângerie*

Harriet Tyce

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Ionel Palade

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.



Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Tyce, Harriet

Portocala sângerie / Harriet Tyce; trad. din lb. engleză:

Andreea Năstase. – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7242-1

ISBN 978-606-33-7378-7

I. Năstase, Andreea (trad.)

821.111

## *Familiei mele*

## Prolog

*Începi prin a-ți aprinde o țigară. Fumul se ridică în rotocoale spre tavan. Ți se oprește în gât când inhalezi prima dată, înainte să-ți intre în plămâni, și apoi în fluxul sangvin, cu o furnicătură plăcută. Lași țigara în scrumieră ca să pregătești scena. În genunchi, pe canapea, te apleci peste spătar și legi sfoara de rafturi. Fumul îți intră în ochi, te ustură.*

*Înfășori sfoara într-o eșarfă de mătase, ca să nu fie aspră, și tragi de ea o dată, de două ori, ca să te asiguri că este bine fixată. Ai mai făcut chestia asta. Ai exersat, ai încercat. Ai măsurat totul pentru calibrarea perfectă. Doar atât, nu mai mult. Fără cădere. Nu avem nevoie decât de puțină moarte.*

*Ecranul este instalat, filmul pe care l-ai ales, gata să ruleze.*

*Tușa finală este portocala roșie pe care ai așezat-o pe o farfurie. Ai luat cuțitul, unul bine ascuțit, cu lama din oțel pătat și mâner de lemn, și l-ai înfipt în fruct. Ai secționat o jumătate, apoi un sfert, apoi o optime. Coaja portocalei, tija albă din mijloc, pulpa sângerând roșu pe margini, un spectru crepuscular.*

*Acestea sunt texturile de care ai nevoie. Mirosul de fum de țigară, siluetele ce-ți dansează în fața ochilor, pe ecran, sfoara aspră matlasată cu eșarfa moale, bubuitul sângelui în timpane, în timp ce te apropii tot mai mult și mai mult, explozia dulce de citrice pe limbă, ca să te aducă de acolo aici, înainte de punctul fără de întoarcere.*

*Funcționează întotdeauna. Știi că ești în siguranță, singur.*

*În spatele ușii încuiate, doar tu și apogeul glorios la care ești pe punctul să ajungi.*

*La numai câteva bătăi de inimă distanță.*

# 1

Cerul gri de octombrie îmi atârnă deasupra capului și valiza cu roțile este grea, dar aștept autobuzul și mă consider norocoasă. Procesul s-a încheiat după prima înfățișare, cu o dispută juridică pe marginea probelor insuficiente. Orice victorie împotriva procurorilor este plăcută, iar clientul meu este în al nouălea cer. Dar, cel mai important, este vineri. Weekend. Timp liber. Plănuiesc seara asta de multă vreme, pentru că vreau să fie diferită. Un singur pahar, două, cel mult, apoi acasă. Apare autobuzul și îmi croiesc drum înapoi, pe cealaltă parte a Tamisei.

Imediat ce ajung la birou, mă duc direct în secretariat și aștept să fiu remarcată în vacarmul telefoanelor și huruitul copiatorului. În sfârșit, Mark ridică privirea.

– Bună seara, doamnă. A sunat maestrul, erau mulțumiți c-au scăpat de cazul acela de tâlhărie.

– Mersi, Mark. Probele legate de identificarea făptașilor erau niște porcării, dar mă bucur că s-a rezolvat.

– E un succes. N-am nimic pentru luni, dar au sosit astea pentru dumneavoastră.

Arată spre un teanc de documente de pe biroul lui, legate cu o panglică roz. Nu pare prea impresionant.

– Minunat. Îți mulțumesc. Ce este?

– Un omor. Dumneavoastră coordonați dosarul, îmi răspunde întinzându-mi hârtiile cu un semn complice din ochi. Felicitări!

Iese din sală înainte să apuc să mai zic ceva. Rămân cu teancul de documente în mână. Grefierii și avocații stagiați se agită în jurul meu în frenezia de vineri seara. Un omor. Mă voi ocupa de primul meu caz de omor. Momentul pentru care m-am pregătit încă de când am început să lucrez.

– Alison. Alison!

Fac un efort să mă concentrez în direcția vocilor.

– Vii cu noi să bem ceva? Tocmai plecam. Sunt Sankar și Robert, amândoi avocați pledanți la vreo treizeci de ani, cu o colecție de stagiați după ei. Ne vedem și cu Patrick la docuri!

Încep să deslușesc ce vor să-mi spună.

– Patrick? Care Patrick? Bryars?

– Nu, Saunders. Eddie a închis un caz cu el și se duc să serbeze. S-a finalizat, în sfârșit, fraudă aceea.

– Bine. Lăsați-mă doar să pun astea undeva. Ne vedem acolo.

Ies din sală cu documentele la subraț, încercând să trec neobservată. Nu vreau să-mi vadă cineva petele roșii apărute pe ceafa încinsă de emoție.

În siguranța biroului meu, încui ușa și-mi examinez chipul. Îmi dau cu ruj și maschez roșeața cu pudră. Măinile îmi tremură prea tare pentru contur, dar mă pieptăn și mai torn o doză de parfum, fiindcă n-are rost să car cu mine duhoarea de pușcărie.

Împing teancul legat cu panglică roz spre capătul biroului, îndrept fotografia înrămată pe care am mișcat-o. Băuta de vineri seara. Dar numai un pahar pentru mine.

În seara asta, lucrurile vor merge conform planului.

Grupul nostru umple jumătate din subsolul barului, un loc prăfuit, frecventat de avocați penaliști și de conțopiștii lor. Când cobor scările, îl văd pe Robert, care gesticulează spre mine cu o halbă. Mă așez lângă el.

– Vin?

– Vin. Categorie. Dar numai un pahar. Vreau să ajung devreme acasă.

Nimeni nu comentează. Patrick nu m-a salutat. Stă de cealaltă parte a mesei, adâncit în conversație cu una dintre stagiare – numita Alexia. Are în mână un pahar de vin roșu. Este distins, atrăgător. Mă forțez să-mi mut privirea.

– Arăți bine, Alison. Te-ai tuns? mă întreabă Sankar, care e în formă. Robert, Patrick, vouă nu vi se pare că arată bine?

Insistă. Patrick nu pare să-l audă. Robert își întrerupe discuția cu unul dintre conțopiștii tineri și ridică halba în cinstea mea.

– Te-ai scos bine cu omuciderea aia! Șefă de dosar, nici mai mult, nici mai puțin. O să ajungi QC<sup>1</sup> cât ai zice pește, nu ți-am spus eu după ce te-ai descurcat așa de bine la Curtea de Apel anul trecut?

– Hai să nu ne lăsăm pradă visurilor, dar îți mulțumesc. Dar cum se face că ești așa de binedispus? îi răspund cu nonșalanță, hotărâtă să nu-mi pese cătuși de puțin că Patrick pare să mă ignore.

– E vineri, plec o săptămână în Suffolk. Ar trebui să încerci să-ți iei și tu un concediu la un moment dat.

Zâmbesc și aprob din cap. Sigur că ar trebui. O săptămână pe coastă, poate. Preț de o clipă, mă imaginez pe puntea unui iaht, tăind valurile ca în tabloușele pe care le poți găsi într-un anume tip de căsuțe de vacanță. Mai târziu, aș mânca pește cu cartofi prăjiți pe plajă, înfăolită ca să mă apăr de vântul tăios de octombrie al Mării Nordului, după care aș aprinde un foc strașnic în șemineul din căsuța mea perfect echipată. Îmi aduc aminte însă de dosarul pe care l-am lăsat pe birou. Concediul se amână.

Robert îmi toarnă încă un pahar de vin. Îl beau. Conversația curge șuvoaie în jurul meu. Robert strigă ceva spre Sankar, spre Patrick și apoi spre mine. Aud frânturi de glume proaste și râsete. Cineva mai comandă vin. Încă un pahar. Mai mulți avocați ni se alătură, fluturând peste masă un pachet de țigări. Ieșim să fumăm afară și ne întoarcem. Încă una. „Nu, nu, lasă-mă să

cumpăr, altfel o să ți le fur pe toate.“ Caut mărunțiș, urc poticnit scările până în spatele barului: „... nu au Marlboro Lights, numai Camel, dar nu contează, hai să mai comandăm niște vin“. Și dau pe gât încă un pahar, urmat de shoturi cu ceva lipicios, închis la culoare. Subsolul, discuțiile, glumele se învârt tot mai repede în jurul meu.

– Parcă ziceai că vrei să pleci mai devreme.

„Concentrează-te rapid“, îmi spun. Patrick, chiar în fața mea. Dacă te uiți din anumite unghiuri, seamănă cu un Clive Owen încărunțit. Încerc să le găsesc, înclinând capul la stânga și la dreapta.

– Dumnezeu, ești beată.

Încerc să-l iau de mână, dar se ferește rapid, privind jenat în jur. Mă las înapoi pe scaun și-mi dau deoparte părul din ochi. A plecat toată lumea. Cum de n-am observat?

– Unde au dispărut toți?

– În club, la Swish. Îți place acolo?

– Credeam că vorbești cu Alexia.

– Deci m-ai văzut când ai intrat. Nu eram sigur...

– Tu mă ignorai pe mine. Nici măcar n-ai ridicat ochii să mă saluți.

Încerc să-mi ascund indignarea și ratez lamentabil.

– Hei, n-ai de ce să te stresezi. Îi împărtășeam câteva sfaturi care s-o ajute în carieră.

– Sunt al naibii de convinsă.

Gata, e prea târziu, gelozia începe să dea pe dinafară. De ce-mi face asta întotdeauna?



Mergem împreună la club. Încerc să-l iau de braț de câteva ori, dar mă respinge și, înainte să ajungem la intrare, mă împinge într-un colț, între zidurile unor clădiri de birouri. Mă apucă de maxilar, pentru efect.

– Ține-ți mâinile acasă când intrăm.

– Dar n-am pus niciodată mâna pe tine.

– Pe dracu', Alison. Ultima dată când am fost aici ai încercat să mă pipăi în văzul tuturor. Încerc să te apăr.

– Să te aperi pe tine, mai degrabă. Nu vrei să fii văzut cu mine... sunt prea bătrână.

Vocea mi se stinge.

– Dacă ai de gând să continui așa, mai bine du-te acasă. Încerc să-ți apăr reputația. Toți colegii tăi sunt înăuntru.

– Vrei să te distrezi cu Alexia și încerci să mă dai la o parte.

Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji, am abandonat de mult orice urmă de demnitate.

– Încetează cu scenele. Gura lui este aproape lipită de urechea mea, articulează încet: Dacă îmi faci o scenă, n-o să mai vorbesc cu tine niciodată. Acum, lasă-mă în pace.

Mă împinge, apoi dispare după colț. Șovăi pe tocuri și mă sprijin cu mâna de zid ca să nu cad. În locul texturii rugoase a betonului și cărămizii simt o substanță lipicioasă. Îmi recapăt echilibrul, îmi miros mâna și mațele mi se ridică în gât. Căcat. Un glumeț a întins căcat pe tot peretele. Putoarea mă trezește mai repede decât toate amenințările șuierate ale lui Patrick.

O fi un semn că ar trebui să plec? La naiba, nu. În nici un caz nu-l voi lăsa pe Patrick să-și facă de cap în club cu toate femeile acelea disperate să-i facă impresie bună unuia dintre cei mai importanți avocați instructori ai baroului. Șterg grosul mizeriei pe o porțiune curată de zid și mă îndrept fără ezitare

spre Swish, adresându-i un zâmbet larg portarului. Dacă mă spăl bine pe mâini, o să scap de miros. Nimeni n-o să știe vreodată.

Tequila? Da, tequila. Încă un shot? Da, al treilea. Muzica bubuie. Dansez cu Robert și Sankar, apoi cu niște necunoscuți, le arăt stagiarii cum se face, zâmbesc, îmi împletesc mâinile cu ale lor, mă învârt, dansez din nou singură, cu mâinile deasupra capului. Am din nou douăzeci de ani și nu-mi pasă de nimic. Încă un shot, urmat de un gin tonic. Cu capul pe spate și părul răvășit, mă las pătrunsă de ritmul infernal.

Patrick e prin preajmă, pe undeva, dar nu-mi pasă, nu-l caut și nici nu mă gândesc că dansează probabil cu Alexia, afișând acel zâmbet care ar trebui să-mi aparțină numai și numai mie. Pot să joc și eu jocul ăsta. Mă îndrept spre bar unduind din șale. Arăt bine. Părul negru dat cu talent pe spate, suplă la aproape patruzeci de ani, pot să fac față oricărei puștoaice de douăzeci și ceva din club. Chiar și Alexiei. Mai ales ei. Patrick o să înțeleagă și o să-i pară rău. Da, o să-i pară rău că a pierdut această șansă, că și-a bătut joc...

Începe o melodie cu un bas mai puternic, iar doi tipi se împing pe lângă mine spre ringul de dans. Mă clatin, nu reușesc să-mi recapăt echilibrul și cad. Telefonul îmi zboară din buzunar. Mă agăț de o femeie și vinul roșu din paharul ei se împrăștie peste tot, pe rochia ei galbenă și pe pantofii mei. Femeia îmi aruncă o privire ucigătoare, se întoarce și pleacă. Stau cu genunchii într-o baltă de băutură, încercând să-mi revin puțin înainte de a mă ridica.

– Sus!

Ridic ochii și îi cobor la loc.

– Lasă-mă în pace.

– Nu când ești în halul ăsta. Haide.

Patrick. Îmi vine să plâng.

– Nu mai râde de mine.

– Nu râd de tine. Vreau doar să te ridici și să ieși de aici. Ajunge pentru noaptea asta.

– De ce încerci să mă ajuți?

– Cineva trebuie s-o facă. Ceilalți și-au găsit o masă și s-au pus pe băut prosecco. N-o să-și dea seama că am plecat.

– Vii cu mine?

– Dacă termini cu prostiile. Întinde mâna și mă trage în sus. Ieși, acum. Ne vedem afară.

– Telefonul...

Mă uit în jur, pe podea.

– Ce-i cu el?

– L-am scăpat.

Îl zăresc lângă o masă, la marginea ringului de dans. Ecranul e spart și lipicios de la bere. Îl șterg de poalele bluzei și mă târăsc spre ieșire.

Nu mă atinge în timp ce ne îndreptăm spre sediul firmei. Nu vorbim, nu discutăm cele întâmplate. Descui ușa și nimeresc codul alarmei din a treia încercare. Mă urmărește în biroul meu și mă dezbracă din mers, fără să mă sărute, după care mă împinge cu fața în jos, peste masă. Mă întorc și mă uit în ochii lui.

– N-ar trebui să facem asta.

– Așa zici de fiecare dată.

– Vorbesc serios.

– Și asta o spui de fiecare dată.

Râde, mă trage la el și mă sărută. Îmi feresc capul, dar ridică mâna, mă apucă de ceafă și mă întoarce iarăși. Buzele mele rămân strâns lipite o clipă, dar mirosul și gustul lui mă copleșesc.

Mai tare, mai repede. Capul mi se lovește ritmic de dosarul de pe birou în timp ce el se înfinge în mine pe la spate. Se oprește, schimbă poziția.

– Nu am spus..., încep să vorbesc, dar îl aud râzând și spunându-mi să tac.

Cu o mână mă trage de păr și cu cealaltă mă lipește de masă, iar cuvintele mi se transformă în suspine și icnete. Izbesc tăblia tare de mai multe ori, iar dosarul zboară jos, antrenând după el fotografia înrămată. Sticla se sparge și este prea mult, dar nu-l pot opri și nu vreau să-l opresc, deși, de fapt, aș vrea. Și dă-i, și dă-i, și dă-i, și nu te opri, nu te opri, gata, mă doare, nu te opri, până când aud un geamăt satisfăcut. A terminat. Se ridică, se șterge, își aranjează hainele.

– Trebuie să încetăm chestia asta, Patrick. Mă culeg de pe birou, îmi ridic chiloții și ciorapii, îmi trag fusta în jos până deasupra genunchilor. Patrick își ridică pantalonii și își bagă cămașa în ei. Încerc să-mi închei bluza. Mi-ai rupt un nasture, mă plâng cu degetele tremurând.

– Sunt sigur că știi să ți-l coși la loc.

– Nu-l pot coase acum.

– N-o să bage nimeni de seamă. Nu e nimeni aici, tot orașul doarme. E aproape trei dimineața.

Caut pe jos cu privirea, găsesc nasturele. Îmi bag picioarele în pantofi, mă împiedic de birou. Camera se învârte cu mine, vederea mi se încețoșează iarăși.

– Vorbesc serios. Chestia asta trebuie să înceteze, bâigui, străduindu-mă să nu plâng.

– După cum spuneam, tot timpul zici așa.

Își pune sacoul fără să mă privească.

– Gata, punem punct. Nu mai suport.

Plâng de-a binelea.

Se apropie de mine, îmi ia capul în mâini.

– Alison, ești beată, ești obosită. Știi că nu vrei să se termine. Nici eu nu vreau.

– De data asta vorbesc serios.

Mă dau un pas în spate, încercând să par hotărâtă.

– Mai vedem. Se apleacă și mă sărută cast pe frunte. Trebuie să plec acum. Vorbim săptămâna viitoare.

Pleacă înainte să apuc să mă mai cert cu el. Mă prăbușesc în fotoliul din colț. Ce bine ar fi fost dacă nu beam așa de mult! Îmi șterg muci și lacrimile cu mâneca până ce capul îmi cade într-o parte și alunec în somn.

În original, QC: Queen's Counsel, Consilier al reginei – înalt titlu acordat juriștilor pentru merite deosebite, considerați ca reprezentanți în instanță ai coroanei, în Marea Britanie și în unele teritorii din Commonwealth (KC – King's Counsel, Consilier al regelui) (n.tr.)

## 2

– Mama, mama, mama!

Am ochii închiși, sunt în patul meu, mi-e cald. Ce drăguț din partea Matildei că a venit să mă salute!

– Mămico! Ai dormit în fotoliu. De ce ai dormit în fotoliu?

În fotoliu, nu în pat. În fotoliu.

– Deschide ochii, mămico. Uite, am venit cu tăticu’.

Nu, e clar că nu visez. Deschid un ochi, îl închid la loc.

– E prea multă lumină. Mă orbește. Vă rog, stingeți lumina.

– Lumina este stinsă, mămică prostuță. E dimineață.

Deschid ochii. Sunt la sediul firmei, la locul meu de muncă, înconjurată de dosare, de volume cu precedente, de gunoaie rămase de noaptea trecută. Fiica mea nu ar trebui să fie aici, în fața mea, cu o mână întinsă pe genunchiul meu. Ar trebui să fie acasă, în pat, sau luând micul dejun la masa din bucătărie. Dar este aici. Întind mâna și i-o acopăr pe a ei, apoi încerc să mă recompun cumva.

Sunt încolăcită pe o parte în fotoliul adânc, și când mă îndrept constat că piciorul stâng mi-a amorțit complet. Îmi mișc membrele și mă strâmb când sângele începe să circule din nou. Însă nu asta este durerea cea mai mare. În fața ochilor îmi apar scene din noaptea trecută. Văd biroul de deasupra capului Matildei, umbra lui Patrick aplecându-se peste mine și penetrându-mă. Iau fetița în brațe și îi inhalez mirosul părului, ceea ce mă liniștește puțin. N-am de ce să-mi fac griji. Am adormit îmbrăcată la birou, după unul

sau două pahare în plus. Atât și nimic mai mult. Nu s-a întâmplat nimic grav. Am terminat-o cu Patrick. Totul va fi în regulă. Probabil.

În sfârșit, mă simt în stare să-l privesc pe Carl. Stă sprijinit de tocul ușii. Dezamăgirea îi este imprimată în fiecare trăsătură a chipului, în cutele pronunțate ce-i coboară pe lângă nas în jurul gurii. Este îmbrăcat ca de obicei, cu blugi și un hanorac, dar părul alb de la tâmpile și figura împietrită îl fac să pară cu câțiva ani mai bătrân decât mine.

Îmi dreg glasul. Am gura uscată. Caut cuvinte cu care să scap din această situație.

– M-am întors de la club ca să iau dosarul primit ieri, am vrut să stau puțin jos, dar, fără să-mi dau seama...

– Așa m-am gândit și eu, îmi răspunde Carl fără să zâmbească.

– Îmi pare rău. Am încercat să ajung acasă mai devreme.

– Lasă-mă, te cunosc prea bine. Speram însă că de data asta te vei comporta ca un adult.

– Îmi pare rău, n-am vrut să...

– Mi-am închipuit că te voi găsi aici, așa că ne-am gândit să venim să te luăm acasă.

Matilda începe să se foiască prin încăpere. Până să-mi dau seama ce se petrece, se strecoară sub birou. Un țipăt brusc, o retragere chinuită, și se proțăpește iar în fața mea.

– Mama, mama, mă doare mâna, mă doare...

Cuvintele îi sunt înecate în hohote de plâns.

Carl se repede pe lângă mine și-i examinează mâna. I-o șterge cu șervețele, pe care apoi mi le dă mie, pline de sânge.

– Ce e cu cioburile astea pe jos?



Vocea încordată îi trădează efortul de a se controla.

Mă ridic încet, mă aplec sub birou și pescuiesc fotografia înrămată pe care am trântit-o noaptea trecută. Matilda îmi zâmbește printr-un păienjeniș de sticlă zdrobită.

– Poza mea era pe jos. De ce era pe jos? întrebă, începând să plângă și mai abitir.

– Am dărâmat-o din greșeală, îmi pare așa de rău, draga mea.

– Ar trebui să fii mai atentă, mârâie furios Carl.

– N-aveam de unde să știu c-o să veniți.

– N-ar trebui să mă tem s-o aduc pe Matilda pe la biroul tău, îmi răspunde clătînând dojenitor din cap. Face o pauză, apoi continuă: Dar nu asta este problema, de fapt. N-ar fi trebuit să fii pus în situația de a o aduce aici. Ar fi trebuit să dormi acasă noaptea trecută, ca o mamă adevărată.

Nu găsesc nimic de spus, așa că-mi fac de lucru cu strânsul cioburilor, pe care le învelesc într-un ziar vechi și le arunc la coșul de gunoi. Fotografia Matildei este neatinsă, așa că o scot din rama ruptă și o sprijin de colțul computerului. Îmi bag bluza la loc în fustă. Furia inițială de pe chipul lui Carl, cu sprâncenele lipite, se transformă progresiv într-una de tristețe adâncă. Simt o durere în gât, o senzație dureroasă de rușine și de regret, destul de puternică încât să-mi amorțească gustul acid al mahnurii.

– Îmi pare rău, n-am făcut-o intenționat. Cum el tace, adaug: Pari epuizat, Carl. Îmi pare rău.

– Sunt epuizat. Am stat să te aștept toată noaptea. Dacă eram mai deștept, mă culcam în loc să-mi fac griji pentru tine.

– Puteai să mă suni.

– Am făcut-o, dar n-ai răspuns.

Ofensată de tonul lui, scot telefonul din geantă. Douăsprezece apeluri pierdute. Cincisprezece mesaje. Le șterg pe toate. Prea mult, prea târziu.

– Îmi pare rău, n-o să se mai întâmple.

Carl trage adânc aer în piept.

– Hai să nu ne certăm în fața lui Tilly. Bine că te-am găsit, bine că suntem împreună.

Se apropie de mine și-mi pune o mână pe umăr. Ridic și eu mâna, o apuc pe a lui și rămânem așa un moment. Mă strânge mai tare și-mi spune că ar trebui să mergem acasă.

Apoi, ochii îi cad asupra telefonului meu. Îl ridică și examinează ecranul spart.

– Chiar așa, Alison? Parcă l-am mai schimbat o dată acum câteva luni. Iar o să trebuiască să ți-l duc la service.

Fără o vorbă, mă strecor umilă în spatele lui și ieșim din clădire.

Mașinile și autobuzele se scurg pe străzile aproape pustii; ajungem repede la Archway. Îmi las capul să se sprijine de geam, cu ochii la rămășițele nopții trecute. Ambalaje de hamburgeri, sticle și, din loc în loc, câte o mașină de gunoi, cu periile ștergând frenetic urmele nopții de vineri.

Gray's Inn Road. Traverse de oțel care blochează vederea spre pajiștile întinse. Rosebery Avenue, Sadler's Wells – cărți pe care le-am citit de mult îmi revin în minte. No Castanets at the Wells, Veronica at the Wells. Și mai era una. Ah, da. Masquerade at the Wells<sup>2</sup>. Știu totul despre măști, despre dubluri. Mâinile mi se încleștează, încheieturile degetelor mi se albesc. Încerc să nu mă gândesc la cum s-ar fi putut desfășura restul nopții lui Patrick. Oare m-a crezut când i-am spus că totul s-a terminat între noi? S-a dus acasă, sau s-a dus să-mi găsească o înlocuitoare? Carl ia o mână de pe volan și o pune peste a mea.

– Te simt încordată. Ajungem imediat acasă.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Carl, și sunt obosită. Dar știu, toți suntem obosiți.

Încerc să mă îndepărtez de el, să alung vinovăția care mă bântuie în timp ce continui să privesc pe fereastra mașinii. Trecem pe lângă Angel, pe lângă restaurantele de pe Upper Street, care încep bine și se termină rău cu un Wetherspoon's la Highbury Corner. Lăsăm în urmă coșurile cu flori agățate pe Holloway Road, bombele studentești, restaurantele indiene și șirul bizar de magazine cu haine din latex destinate clienților cu gusturi apropiate, probabil, de cele ale lui Patrick.

– Cum a mers procesul? rupe Carl tăcerea pe când urcăm pe colina unde se află casa noastră.

Sunt șocată de tonul lui, mult mai prietenos decât înainte. Poate că i-a trecut supărarea.

– Procesul?

– Cel de care te ocupai săptămâna asta, tâlhăria.

– S-a terminat după prima înfățișare..., îmi aud propriile cuvinte de undeva de departe, de sub metri cubi de apă, pe care ar pluti greoi capul meu.

– Ești liberă săptămâna viitoare? Ar fi frumos din partea ta să petreci o vreme cu Tilly.

Ies imediat la suprafață, mă zbat și încerc să respir disperată. E furios în continuare.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ai fost foarte ocupată în ultima vreme.

– Știi cât de importantă este cariera pentru mine. Pentru noi. Te rog, nu vreau să ne certăm.

– Nu vreau să ne certăm, Alison. Spun doar că ar fi frumos să mai stai și cu fiica ta. Atât.

Traficul se aglomerează când ieșim din Holloway și ne apropiem de Archway. Acasă. Căminul nostru. Bag mâna în buzunar căutând telefonul, dar mă opresc când îmi dau seama că vreau să verific dacă nu cumva mi-a scris Patrick. Cobor din mașină și mă întorc spre Matilda, cu un zâmbet bine lipit pe față. Îmi ia mâna și intrăm în casă.

Fac un duș ca să curăț toate urmele lăsate de Patrick pe corpul meu. Încerc să nu-mi amintesc cum mi se lovea capul de birou, cum se apăsa peste mine și cum toate muchiile păreau să mi se înfigă în părțile moi ale trupului. Mănânc un sendviș cu șuncă lăsat cu generozitate de Carl pe blatul din bucătărie și mă concentrez la sunetele pe care le scoate Matilda, care se joacă în grădină. Dă cu picioarele prin frunze și aleargă de colo colo pe peluză, înainte și înapoi, fort, da<sup>3</sup>. Este limba pendulului ce oscilează între realitatea de aici și cealaltă, care nu-mi trimite nici un mesaj, oricât m-aș strădui să nu mai verific încontinuu telefonul. Deschid dosarul de omor și-l închid imediat la loc. Tentația de a mă refugia în muncă, de a mă ascunde în spatele declarațiilor și rezumatului, în loc să privesc în față realitatea propriei mele vieți, a dezastrului spre care mă îndrept și a mâhnirii lui Carl și Tilly, este aproape irezistibilă. Dar știu că, dacă m-aș apuca acum de lucru, n-aș face decât să înrăutățesc lucrurile. Mai târziu.

Avem musafiri la prânz. Carl gătește – tot ce este mai bun pentru prietenii pe care-i cunoaște încă de pe băncile facultății. O pulpă de miel se rumenește în cuptor, aerul este înmiresmat de aroma înțepătoare a rozmarinului. Bucătăria este curată ca lacrima, seamănă cu o ramă care-și așteaptă pictura. Carl a pus deja masa, cu șervete apretate lângă farfuriile asaltate de cuțite și furculițe. Tabla din colț a fost ștersă – a dispărut litania de activități săptămânale gen piscină, cumpărături și orarul reuniunilor între bărbați la care participă Carl. Acum scrie simplu: Ador weekendul!, cu caligrafia îngrijită a Matildei, lângă un desen cu două siluete de omuleți, unul mai mic și unul mai mare, care își dau mâinile.

Blaturile din bucătărie sunt libere, ușile dulapului, închise, un șir de suprafețe albe care mă sfidează. Încerc să aranjez buchetul de crini albi pe care Carl l-a pus într-o vază, dar băltoace de polen galben se împrăstie pe masa imaculată. Șterg repede cu mâneca și mă îndepărtez de locul faptei.

Mă alătur Matildei în grădină, unde admir pânza de păianjen ce învelește coacăzul și mănunchiul de bețișoare din stejar care formează, fără îndoială, un cuib.

– Mami, vezi cuibul? Poate că acolo locuiește un măcăleandru.

– Se poate.

– Trebuie să-i aducem ceva de mâncare, mămico, ca să-și poată hrăni copiii.

– Sigur, draga mea. O să mergem la magazin și o să-i cumpărăm niște alune.

– Nu, nu alune. Am învățat la școală că păsărilor le plac biluțele de grăsime cu lucruri înfipte în ele.

– Sună dezgustător. Ce fel de lucruri?

– Nu știu. Semințe de plante? Viermi?

– Hai să-l întrebăm pe tata, iubire. Poate că el știe. Sau putem să căutăm pe internet.

Carl ne strigă. Au sosit invitații, iar el trebuie să scoată mielul din cuptor. Îi admir talentul culinar și mă mut lângă frigider, de unde scot băuturi. Ne asumăm automat rolurile pe care le jucăm întotdeauna când îi primim pe Dave și pe Louisa. Obişnuim să luăm prânzul împreună în weekend încă de dinainte să avem copii, și de multe ori mesele noastre se prelungeau în noapte, cu pahare fără număr și burțile pline de mâncarea lui Carl. Îi ofer un pahar cu suc de fructe Florei, fiica lor, și desfac o sticlă de vin.

– Dave conduce, dar eu aş vrea puțin, spune Louisa întinzând mâna spre paharul pe care de-abia l-am umplut.

– Alison, tu vrei să bei ceva? mă întreabă Carl, care a acoperit friptura cu folie de aluminiu și varsă sărățele într-un castron.

– Da, de ce nu? Doar e sâmbătă.

– M-am gândit că după noaptea trecută...

Nu e nevoie să termine propoziția.

– După noaptea trecută, ce?

– Poate ți-a ajuns? În orice caz, era doar o idee, stai liniștită.

– Sunt foarte liniștită, mulțumesc.

Îmi torn mai mult decât aș vrut și Sauvignonul alb se scurge peste buza paharului. Louisa își lasă capul într-o parte, intrigată.

– Ce-ai făcut azi-noapte?

O privesc fix, sperând că i-am supraestimat tonul moralizator.

– Nimic deosebit, era vineri...

– Mămica era atât de obosită, încât a adormit într-un fotoliu, la ea la birou. A trebuit să mergem s-o culegem de dimineață. Tata a spus că trebuie să avem grijă de ea, se aude vocea Matildei.

Îmi acopăr chipul cu mâinile și mă frec la ochi.

– Mămica a adormit la birou? Da, înseamnă că era extrem de obosită. Nu mai bine mâncați voi, fetițelor, niște sărățele? Sunt sigură că Florei îi este foame, intervine Louisa dându-le castronul și împingându-le spre ușă.

– Da, eram ruptă de oboseală. Os prin os.

– Până la urmă, ți-au dat pe mână un caz de omor? Extraordinar. Cine știe ce favoruri i-ai făcut supervisorului tău, glumește Dave.

– Te înșeli. Alison și-a câștigat promovarea prin muncă grea și sunt sigură că o merită, îi răspunde Louisa ridicând paharul spre mine.

– Despre ce e vorba? Sânge și mațe pe pereți? Hai, dă-ne și nouă niște detalii suculente.

– Dave, nu în fața copiilor...

– Sincer, nici n-am avut timp să deschid dosarul. Mâine vreau să mă pun la curent cu subiectul.

Ridic la rândul meu paharul spre Louisa și îl dau pe gât.

– Speram să ieșim din oraș mâine, spune Carl cu o mutră lungă. Tilly, nu plănuiserăm să facem o excursie?

– Ba da, vreau să vizitez castelul. Pe cel cu labirintul. Mi-ai promis că mergem, tati.

Se vede cum buzele fetei încep să se umfle de indignare.

– Poate că ar fi trebuit să mă întrebați și pe mine... Îmi înghit cuvintele, dându-mi seama că pot să citesc dosarul și când ne întoarcem acasă, după ce se duce la culcare. O să ne distrăm de minune. Matilda va fugi prin labirint și se va învârti la stânga și la dreapta până va constata că s-a rătăcit și ne va chema în ajutor, râzând în același timp. Sigur că mergem la castel, iubita mea, îi spun.

Cu cât ne jucăm mai mult de-a familiile fericite, cu atât cresc șansele să devenim astfel.

Munca lui Dave. Munca Louisei. Clienții de la terapie ai lui Carl – fără nume, doar câteva detalii despre întâlnirea săptămânală cu grupul pentru dependența de sex, care îi fac pe meseni să chicotească nervos. Ascult doar pe jumătate. Am de-a face cu atâtea cazuri sexuale la firma de avocatură, încât subiectul mă lasă rece. Nimeni nu mai pomenește despre cazul meu de omor. Țin paharul de picior și beau încă unul, apoi încă unul, în speranța că alcoolul îmi va amorti temerile legate de proces și de cât timp îmi va lua să-l pregătesc.

– Nu vreți să facem karaoke? propun.

– Hai să mâncăm niște brânză, am cumpărat un vin de Porto, spune Carl, pe post de gazdă ireproșabilă.

Trebuie să recunosc că se ocupă mult mai bine decât mine de gospodărie.

– Brie?

Îi invit să se servească și îmi tai o bucată.

– Alison, tu vezi ce-ai făcut? Ai luat pentru tine partea cea mai bună, mă admonestează Carl.

Mă uit la triunghiul de brie și la bucata înfiptă în cuțitul meu. Simt cum îmi trece pofta și o pun pe platou, încercând cumva s-o lipesc la loc. Îl aud pe Carl oftând, dar sunt prea obosită ca să-i mai răspund.

– Vorbesc serios acum, nu vreți să facem un karaoke?

– Mi-e teamă că va trebui să plecăm în curând. Nu este cam devreme pentru cântat? îmi răspunde Dave.

– Of, Doamne, ești întotdeauna atât de rațional! N-aveți decât să faceți ce vreți. O să cânt de una singură.

– Nu te supăra, dar este aproape șapte. Suntem aici de ore în șir, zice Louisa.

Aproape șapte? Chiar este târziu. Iarăși am pierdut noțiunea timpului. Nu reușesc să-mi aduc aminte nici măcar jumătate din conversația pe care am purtat-o cu ei. Mă ridic de pe scaun și dau pe gât restul de vin din pahar. Îl ridic cam brusc, așa că două pârlăieșe roșii îmi șerpuiesc pe la colțurile gurii pe bluza albă. Pun paharul la loc pe masă și mă îndrept fără ezitare spre ușă.

– Ei bine, eu mă duc la karaoke. Voi rămâneți aici, plicticoșilor. E weekend, totuși.

Sunt în mare formă în seara asta. Copiii mă privesc cu ochi măriți de admirație când iau notele cele mai înalte ale melodiei „Wuthering Heights“. Sunt sigură că Heathcliff m-ar primi cu plăcere<sup>4</sup>. Continui cu Adele, îi aduc un omagiu lui Prince și micii lui Corvette de culoare roșie, înainte de a-mi atinge apogeul muzical cu „There Is a Light That Never Goes Out“. Cineva mi-a spus odată că sunt spectrală când o cânt, și de atunci este ultima piesă din repertoriul meu. Nu închei cu „My Way“, ci așa, depășindu-l pe însuși marele Morrissey. Probabil. Țin ultima notă până când mi se taie respirația



și mă prăbușesc la loc pe canapea, terminată. Sunt aproape surprinsă că nu primesc o repriză de aplauze, atât sunt de convinsă, în mintea mea, că David, Carl și Louisa mă ascultă cu aviditate, muți de admirație pentru talentul meu muzical.

– ... cum ai rezistat, se aude vocea Louisei, clară în tăcerea bruscă de după ultima melodie. Apoi, niște sunete de șșș, șșș...

Oare vorbeau despre mine? Mă afund în canapeaua de piele crem și închid ochii. Ușa se trânteste și sar în sus, dar numai pentru o clipă. Mă așez mai bine și închid ochii.

Puțin mai târziu, mă trezesc brusc. În casă domnește o liniște deplină. Mă duc la bucătărie și încep să strâng vasele murdare ca să le pun în chiuvetă. Carl a folosit paharele bune, cele grele, care par solide, dar se ciobesc imediat dacă le ciocnești puțin mai tare. Duc o serie și mă întorc să mai adun.

N-aș putea spune exact cum s-a încheiat seara. Eram atât de sigură că toată lumea va dori să mi se alăture! Într-un colț al minții pândește teama că am dat-o iarăși în bară, cu creierul încețoșat de alcool și judecata strâmbă. Pe vremuri era altfel. Intru în bucătărie cu paharele în mână și ochii îmi cad asupra reproducerii înrămate cu Temple Church, atârnată pe culoar – Carl mi-a făcut-o cadou când m-am mutat prima dată într-o casă cu chirie, atenția lui făcându-mi mare plăcere la momentul respectiv. Ar trebui să fiu mai atentă cu el. Încrederea în sine i-a scăzut considerabil de când a fost disponibilizat, deși i-a prins foarte bine stagiul de formare pentru consilieri, iar jobul de psihoterapeut cu jumătate de normă îi merge strună. Nu reușește deloc să se împace cu ideea de soț casnic.

– Nu le duce așa, ți-am mai spus, mă dojenește Carl.

Sar ca arsă, cât pe ce să scap paharele, care răsună lovindu-se unele de altele.

– Încercam doar să te ajut.

– Aș prefera să nu mă ajuți. Du-te și odihnește-te. Îmi ies din minți dacă spargi ceva.

Nu are nici un sens să mă cert cu el. Îl urmăresc pe sub breton. Pe tâmplă i se zbate o venă și este roșu ca focul în obraji. Culoarea îl face să întinerească și, dintr-odată, în fața ochilor îmi apare puștiul de care m-am îndrăgostit, cu păr negru și ochii permanent mișiți într-un zâmbet. Viziunea dispare încet, așa cum i-a dispărut și cea mai mare parte a părului, și rămân cu realitatea unui bărbat necăjit, la patruzeci de ani, grizonant și iritat. Paradoxal, viziunea puștiului revine, și simt cum un mic val de dragoste îmi crește în piept.

– Mă duc să-i citesc Matildei.

– N-aș vrea s-o superi.

– N-o s-o supăr. Îi citesc o poveste, atât și nimic mai mult.

Încerc să nu pară că mă rog de el. Valul de tandrețe a dispărut.

– Știe că ești beată și nu-i place.

– Nu sunt beată. Mă simt foarte bine.

– Da, ești bine? Atunci de ce i-ai enervat atât de tare pe prietenii mei, încât, de jenă, au plecat mai repede? De ce a trebuit să te culeg de pe jos, din biroul tău, în dimineața asta?

– Nu eram pe jos, ci pe fotoliu, iar musafirii au plecat destul de târziu.

– Știi foarte bine ce vreau să spun.

Știu, sigur că știu. Asta nu înseamnă că sunt și de acord.

– Te înșeli, n-au plecat din cauza mea. I-am invitat din toată inima să facem karaoke împreună.

– Dumnezeule, Alison... nici nu știu de unde să încep.

- Recunoaște că n-ai dreptate.
- Nu striga la mine. E inutil să discutăm când ești în starea asta.
- Știu că ești supărat și-mi pare rău. Ne distram așa de bine pe vremuri, de fiecare dată când veneau pe la noi. Nu știi când s-au făcut așa de plicticoși. În orice caz, mă duc să-i citesc lui Tilly.

Ies din bucătărie înainte să apuce să mai zică ceva.

Fetița noastră e în pat, citește o carte cu Clarice Bean. Are deja șase ani, dar este tot un copil. Mă strânge în brațe și murmură:

- Noapte bună, mămico. Te iubesc.
- Și eu te iubesc, îi răspund și o învelesc bine cu păturica ei înflorată.

Dau să sting lumina și să ies, dar apare Carl și rămânem amândoi uniți pentru o clipă, cu ochii la copilul pe care l-am creat. Mă întorc spre el și îi întind mâna. Ezită și mă să-mi întindă mâna, la rândul lui, dar se oprește la jumătatea drumului, cu degetele strânse în pumn.

- Ți-am făcut o cană de ceai. E în living.
- Mulțumesc.

Dispare înainte să apuc să mai zică ceva, dar tot e un început, un gest mărunț ce ar putea semnala revenirea la sentimente mai bune. Deși sunt conștientă că este mai mult decât merit. N-au trecut nici patruzeci și opt de ore de când mi-am promis mie însămi că mă voi duce acasă după nu mai mult de un singur pahar. Dintr-odată, mă cuprinde o senzație groaznică de disperare. Nu sunt în stare nici măcar să mă limitez la un pahar. Nu sunt capabilă să mă întorc trează la familia mea, așa cum ar trebui. Rămân cu ochii în gol minute bune, în timp ce remușcările mă sfâșie pe interior, până când reușesc să-mi revin. Beau ceaiul și mă vâr în pat, copleșită de emoții și de oboseală. A fost o săptămână lungă. Adorm legănată de clipocitul apei și de clinchetul vaselor pe care Carl s-a apucat să le spele. Măcar m-am oferit să-l ajut.

Cărți pentru copii semnate de cunoscuta autoare britanică Lorna Hill (1902–1991) (n.tr.)

Joc de cuvinte cu trimitere freudiană: „back and forth, fort, da“, în original, unde „fort-da“ este expresia prin care Freud desemnează jocul de-a du-te-vino prin care un copil transformă o situație în care nu are control asupra părinților (insatisfacție) într-una în care recapătă controlul (satisfacție). Pentru detalii, vezi Dincolo de principiul plăcerii (1920). (n.tr.)

Trimitere atât la romanul Wuthering Heights (La răscruce de vânturi) de Emily Brontë, unde personajul principal este Heathcliff, cât și la melodia omonimă interpretată de Kate Bush (n.tr.)

### 3

Pleacă împreună la castel înainte ca eu să mă trezesc, așa cum aflu dintr-un bilețel lăsat de Carl. „N-am putut să te scol. A trebuit să plecăm. Oricum aveai de lucru. Am terminat de spălat vasele.“ Nici un fel de pupături la final. Trebuie să fi fost foarte supărat. Dar și eu sunt, pentru că le promisesem că-i voi însoți. Ar fi trebuit să mă ia cu ei. Încerc să-i sun, dar telefonul lui Carl e închis. Stau pe pat și ascult mesajul automat repetându-se: „... nu pot răspunde momentan; ... nu pot răspunde momentan“.

„Nu vrei, mai bine zis“, îi răspund în gând.

Până la urmă, reușesc să-l prind.

– De ce nu m-ai trezit?

– Am încercat, dar mi-ai zis să dispar și te-ai culcat la loc. M-am gândit că e mai bine să te las în pace.

Nu-mi amintesc absolut nimic.

– M-am trezit abia pe la unsprezece, ceea nu mi se întâmplă niciodată.

– Erai încă obosită de noaptea trecută.

– Aș fi vrut să mă trezești sau măcar să mă așteptați.

– Am încercat, Alison, dar n-aveam cu cine să discut. Am plecat de-abia la nouă. Dacă mai stăteam puțin, nu mai avea nici un sens să ieșim din casă.

– Ai dreptate. În fine, îmi pare rău. N-am făcut-o intenționat. Pot vorbi cu Matilda?

– Acum se joacă. Dacă o întrerup, se supără. A fost foarte tristă când a aflat că nu poți să vii cu noi, dar acum i-a trecut. Cred că ar fi mai bine să nu-i aducem aminte.

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Niciodată nu dorm așa de mult dimineața. Te rog, spune-i măcar că-mi cer scuze.

– Asta este situația. Face o pauză, apoi schimbă brusc subiectul discuției: Ai reușit să lucrezi ceva?

– Tocmai începeam. O să pregătesc o tocăniță pentru cină.

– Bine. Te las să te ocupi.

Închide telefonul fără nici un cuvânt de rămas-bun. Îmi plasez degetul deasupra iconiței de apelare, apoi îl mut pe iconița „Home“ și pun capăt întregului proces. Vom discuta mai târziu, în jurul unei mese bune. O s-o fac pe Tilly să înțeleagă că regret, că n-aș fi ratat cu nici un preț excursia. Scutur din cap ca să mi-l limpezesc, mă dau jos din pat, îmi pun o pijama și cobor la lucru.

După două cafele, deschid dosarul, clipind des prin cețurile unei dureri de cap care și-a găsit refugiu în spatele ochiului meu drept. Regina vs Madeleine Smith. Tribunalul Penal Central. Transferat de la judecătoria la Camberwell Green, tribunalul cel mai apropiat de locul crimei – o zonă bogată, rezidențială, din sudul Londrei.

Aud telefonul, am primit un SMS. Mă reped la el, sperând că este Carl care vrea să ne împăcăm.

„Ai apucat să-ți faci o părere despre caz?“

Este Patrick. Mă încearcă, succesiv, sentimente de durere și de furie. Cum de îndrăznește să-mi dea mesaje în weekend, mai ales după ce am terminat-o cu el? Abia peste câteva secunde mă dezmeticesc.

„Ce caz?“, îi răspund.

„Madeleine Smith. Primul nostru omor, nu-i așa?“

Nu-mi amintesc să-i fi vorbit vreodată despre caz. Mă întorc și mă uit cu atenție la dosar. Pe pagina din spate este trecut avocatul instructor al primului meu caz de omor. Saunders & Co. Compania lui Patrick. Pentru o clipă mă întreb ce anume am făcut ca să primesc acest caz, cât de departe am mers, de câte ori. Cât de tare, cât de repede? Dar sunt convinsă că nu așa stau lucrurile. Patrick nu-și bagă picioarele când e vorba de muncă. Doar mie mi-o trage.

Încă un bip.

„Hmmm, se pare că da. Cu plăcere.“ E arțagos.

„Relația noastră a luat sfârșit vineri.“ Mă simt de parcă aș avea din nou cincisprezece ani.

„Da, bine, știu. Dar vorbeam de muncă. Ședință săpt. urm. Clientul vrea să te vadă ASAP. Rezerv asistenți.“

Sfârșitul conversației. Nu și finalul relației. Nimic despre vineri, nici un motiv de îngrijorare. Dacă i-ar mai fi tras-o cuiva, mi-ar fi spus. Nu că mi-ar păsa. Mă uit din nou la mesajul meu: „Relația noastră a luat sfârșit vineri“. Îl șterg. Șterg tot dialogul. Poate că, spre binele căsniciei mele, ar trebui să refuz să lucrez cu Patrick, dar mi-am dorit un astfel de caz încă de când am început să lucrez ca avocată. Mi-l alung din minte și încep să citesc dosarul. Îmi fac meseria și atâta tot.

Mai târziu, las hârtiile deoparte și încep să pregătesc cina. Tai încet o ceapă. Ultimele raze ale soarelui se reflectă în lama cuțitului, aruncând lumini jucăușe pe pereți și pe tavan. E unul dintre cuțitele acelea de bucătărie late pe care le-am primit cadou de la Sara, prietena mea din școală. Eu i-am întins o monedă și am rostit formula magică în timp ce luam setul: „Nu vreau să tai iubirea – ne cunoaștem de prea multă vreme“. Ea a zâmbit amuzată și a vârât bănuțul în buzunar.

Madeleine Smith nu doar că a tăiat iubirea, ci a și înjunghiat-o, a sfărtecat-o și a mărunțit-o temeinic, lăsând cincisprezece urme de cuțit pe trupul neînsuflețit al soțului ei în apartamentul lor din Clapham. Rănila erau grave toate, dar, conform dosarului întocmit de procuror, legistul trăsesese concluzia

că tăietura de la gât, care aproape că-i secționase jugulara, se dovedise fatală. În fotografiile de la dosar rețin atenția petele de un roșu-aprins împrăscate pe așternuturile albe ale patului unde fusese găsit cadavrul.

Am luat încă o ceapă și am tăiat-o subțire.

Tocănița e făcută exact cât trebuie la sosirea lui Carl și a Matildei, însă fetița aruncă o privire în cratiță, zice că i-e foame, dar că nu vrea să mănânce carne.

– Ieri ai mâncat miel, îi răspund.

– L-am întrebat astăzi pe tati cum sunt omorâți puii, și nu mi-a plăcut deloc ce am aflat.

– Dar ai și multe legume care nu-ți sunt pe plac.

– Știu, dar nu vreau să moară animalele.

Mă uit la Carl, care ridică din umeri.

– Of, iubita mea, uite, o să-ți fac o omletă, dar poate te mai gândești, îi spun, și ea acceptă printr-o înclinare a capului. Învârt în cratiță și îndrept lingura spre Carl. Tu vrei?

Ia lingura și o miroase prudent. Gura i se strânge.

– Mulțumesc, nu vreau, îmi zice dându-mi-o înapoi. Nu mi-e chiar așa de foame.

– Speram să spui că... doar nu te-ai făcut și tu vegetarian?

Încerc să nu par oțărâtă.

– Nu, doar că, doar că miroase puțin cam...

– Puțin cam cum? îl întreb, controlându-mi cu greu nervii.



– Puțin... Nu contează. Te rog, nu-ți face griji. Important este că ai încercat, că ai făcut un efort. Iar dacă Tilly se face vegetariană, sunt pregătit să-i susțin alegerea. O să fie distractiv, nu crezi? Vom găsi tot soiul de mâncăruri noi care o să-ți placă. Se apropie de aragaz și amestecă puțin în cratiță. A fost o încercare lăudabilă, Alison, dar, pe viitor, n-ai vrea să mă lași pe mine să mă ocup de gătit? Știu care sunt preferințele Matildei. Și îi fac eu omleta.

Fără să-i răspund, îl dau la o parte, iau cratița de pe foc și ridic puțin capacul într-o parte ca să se răcească și s-o pot congela. O să-mi iau la mine să mănânc la prânz. Mirosul greu de carne al tocăniței mă va bântui toată săptămâna. Rondelele de morcov tăiate cu atâta atenție de mine plutesc pe sosul gros. Arată oribil. Simt că mă apucă greața. Ofranda mea, pe care nici măcar n-am ars-o, a fost respinsă.

Când Matilda apare din nou, mă las într-un genunchi, la înălțimea ei.

– Îmi pare rău că nu am venit astăzi cu voi. Îi vorbesc în șoaptă, fiindcă nu vreau să mă audă Carl. O mângâi cu palma pe obraz și o trag într-o îmbrățișare strânsă, iar ea mă strânge tare la rândul ei. O îndepărtez cu tandrețe la distanță de un braț, ca s-o pot privi în ochi. Îți promit că în curând vom ieși împreună. Doar noi două. Vom merge unde vrei tu. Îți promit. OK? Îți promit.

O strâng din nou la piept. Se relaxează și își lasă capul cald pe umărul meu. Simt cum mi se rupe inima.

Carl mă supraveghează în timp ce îi fac baie. O pieptăn și-i usuc părul cu föhnul. După ce o punem în pat și închidem ușa dormitorului, îmi spune:

– Să știi că este foarte important să respectăm promisiunile făcute copiilor.

– N-am de gând s-o încalc.

– Vorbesc foarte serios.

– Carl, nu e nevoie să mă ameninți. Fac și eu ce pot. Aș fi așteptat mai mult sprijin din partea ta.

– Nu-ți forța norocul, Alison. Nu cred că ești în postura de a-mi face reproșuri.

Simt cum mă cuprinde furia, dar mă controlez din nou.

– Știu, ai dreptate. Îmi pare rău, îmi pare rău...

Întinde mâna și îmi atinge chipul. I-o iau într-a mea și i-o sărut, apoi îmi pun cealaltă mână pe ceafa lui ca să-l trag mai aproape. Suntem pe punctul să ne sărutăm, dar el se trage brusc în spate.

– Scuze, nu pot.

Se refugiază în living și închide ușa. Aștept câteva minute, poate se răzgândește, după care mă închid în birou. Încerc să lucrez, să mă consolez cu depozitiile și cu legile. În jur plutește mirosul greu de tocăniță.

La venirea serii, mă apuc să mut mâncarea în cutii de plastic. Carl intră în bucătărie și se asigură că ușa este închisă.

– M-am frământat toată ziua dacă să-ți arăt sau nu asta.

– Ce să-mi arăți?

Ceva din vocea lui face ca mâinile să-mi tremure, astfel că sosul se răspândește pe marginea recipientului.

– Aș vrea să înțelegi ce simt câteodată, de ce mă afectează atât de tare.

– Ce vrei să înțeleg?

Pun lingura înapoi în cratiță și închid cutia.

Carl nu-mi răspunde. E ocupat cu telefonul. Așez cutiile în congelator după ce le șterg cu atenție, lângă pungile cu mazăre pe jumătate consumate. În timp ce râcâi gheața de pe laturile congelatorului, aud primele măsuri din „Rolling in the Deep“ și zâmbesc, gata să cânt și eu în gând. Dar, în timp ce mă pregătesc să intru în ritm, îmi aud propria voce cântând. Dacă asta se poate numi a cânta. Trântesc cu putere ușa congelatorului și mă întorc spre

Carl. Îmi ridică telefonul la nivelul ochilor, fără să scoată un sunet, privindu-mă oarecum compătimitor.

Noaptea trecută am avut un succes monstru, am cântat de parcă nimic n-ar fi contat pe lume. Și dacă ceilalți nu au vrut să mi se alătore, ei au pierdut, nu eu! Am fost un star, am plutit pe un val muzical care m-a dus departe de disputele mărunte ce au dominat finalul serii. Astăzi însă văd și eu la ce au asistat ceilalți. Anume, la spectacolul jalnic al unei femei bete turtă, cu sutienul atârând pe afară din bluză și machiajul scurs pe față. O privesc șocată. Vocea ei îmi rănește timpanele. Notele pe care eu le iau fără probleme, ea le ratează de departe. Ritmul nu are nici o legătură cu înregistrarea, iar bâțâiala femeii este de-a dreptul dureroasă. Dar cel mai greu de suportat sunt expresiile șocate de pe chipurile copiilor, când femeia aceea încearcă să-i tragă alături de ea la dans. Nu, cel mai greu de suportat sunt vocile înfundate surprinse de aparat. Chiar câteva râsete. Dumnezeu, recunosc râsul lui Dave, al lui Louise, nu cumva și pe cel al lui Carl?

– De ce naiba nu m-ai oprit?

– Am încercat, dar n-aveam cu cine să stau de vorbă.

– Și atunci te-ai hotărât să mă filmezi cum mă fac de bășcălie?

– Nu am făcut-o ca să te umilesc. Am vrut să-ți dai seama ce înseamnă viața alături de cineva ca tine, uneori. Nu întotdeauna, dar când faci chestii din astea e teribil de greu.

Mă uit din nou la telefon. Femeia aceea – eu de pe ecran – este clar pusă pe fapte mari. Se bălăbănește pe canapea și se așază greu, ca să-l imite pe Prince. Apoi vine finalul grandios, cântecul celor de la The Smiths, de care eram sigură că mi-a ieșit perfect. Spectacolul este greu de privit. Telefonul îmi tremură în mâinile devenite brusc reci. Sângele mi se ridică la cap, încingându-mi obrazii. De rușine, simt o durere ascuțită în plex. Închid ochii, dar tot aud vocea aceea îngrozitoare care lălăie și molfăie versurile pe care le-am interpretat atât de bine noaptea precedentă. Mă lupt să-mi controlez mâinile și reușesc să apăs butonul de pauză. Nu apuc să șterg înregistrarea, căci Carl îmi smulge aparatul.

- Voiam și eu să mă distrez puțin, îi spun.
- Distracția nu înseamnă să-i enervezi pe toți cei din jur, îmi răspunde cu privirea în podea.
- Nu mi-am dat seama.
- Asta este problema cu tine, Alison. Niciodată nu-ți dai seama.

Iese din cameră, iar eu revin la mutatul tocăniței în cutii. Când termin, clătesc rapid cratița și pornesc mașina de spălat vase. Sting lumina și rămân singură pe întuneric o bună bucată de vreme, ascultând zumzetul electrocasnicelor, sperând că astfel mă voi calma și că voi putea uita sunetul propriei mele voci. Încă o pot auzi, dogită ca sticla pisată.

## 4

A doua zi de dimineață, Carl îi servește Matildei micul dejun și o pregătește pentru școală. Cum nu trebuie să fiu la tribunal, plănuisem s-o duc eu, dar Carl este atât de eficient, încât nu vreau să-l încurc. Mă duc la bucătărie să-mi fac o cafea.

– Dă-mi telefonul să ți-l duc la reparat. Știu un service chiar lângă centrul de terapie.

Încerc să par relaxată, dar cântăresc riscurile. Sunt întotdeauna atentă. Extrem de atentă. Șterg mesajele și e-mailurile imediat după ce le citesc. Totul o să fie în regulă dacă apuc să-l previn pe Patrick. Ridic din umeri.

– Dacă ții neapărat să pierzi vremea cu asta. Nu e chiar așa de rău.

– Spărtura aceea trebuie reparată la timp, până nu se întinde pe tot ecranul. N-are rost să-ți cumperi unul nou.

Știu că are dreptate, dar tonul lui pedant mă scoate din sărite. Îmi ascund iritarea; la urma urmei, omul îmi face un serviciu.

– Asigură-te că ți-ai salvat contactele și documentele importante, dacă apar probleme.

Se așază și așteaptă până când eu îmi sincronizez informațiile prin Wi-Fi, șterg memoria telefonului și i-l încredințez.

– Îți mulțumesc, ești foarte amabil.

Mi-l ia și pleacă urmat de Matilda, care mă îmbrățișează pe fugă.

Imediat ce ies din casă îl sun pe Patrick la birou, ca să-l avertizez înainte să se apuce să mă caute pe mobil. Asociata lui, Chloe Sami, răspunde și-mi

face legătura. Înainte să apuc să zic ceva, Patrick mă informează că a rezervat sala de ședințe pentru a doua zi.

– Am trecut prin dosar, nu s-a mai primit nimic de la Parchet?

Vocea nu-mi tremură nici o secundă. Nu mă jenez să discut cu el despre muncă.

– Nu, dar ar fi bine să te vezi cu clienta, să-i insuflă încredere în echipa noastră.

– OK.

– Cred că ești perfectă pentru cazul ăsta. Trebuie să determini juriul să se pună în pielea ei. Sunt sigur că le vei face o impresie puternică. Din punct de vedere strict legal, e complicat. Dar știi că ești foarte bună.

Patrick rămâne și el profesional. Este o apreciere obiectivă, nu un compliment. Cu toate acestea, nu-mi pot împiedica un mic frison de plăcere.

– Bun, ședința va avea loc mâine la două, continuă el. Ne vedem afară, la stația Marylebone, la ora douăsprezece. Madeleine locuiește acum la sora ei, în Beaconsfield.

– Aș fi vrut să-mi fi spus încă de când ne-am întâlnit vineri seara că vei fi instructorul meu în speța asta.

– M-am gândit să-ți fac o surpriză. În fine, acum trebuie să închid.

– Stai puțin, nu vreau să uit să-ți spun să nu mă suni pe telefonul mobil astăzi. Să nu-mi trimiți nici mesaje. Nu-l am la mine.

– Tocmai am discutat. De ce aș vrea să te mai caut?

Închide. Cuvintele lui mă dor, dar nu vreau să-i telefonez înapoi. Mi le scot din minte și mă întorc la dosarul meu.

Trece și ziua de luni, împreună cu rămășițele mahmurelii și cu frica. Cu cea mai mare parte din ea. Încă mai simt un punct sensibil în spatele ochiului

drept. Un mic suvenir al durerii pe care mi-am provocat-o și pe care le-am provocat-o lui Carl și Matildei. „N-o să se mai întâmple niciodată“, îmi spun, în speranța că vorbele astea nu sunt la fel de găunoase precum sună. Trec prin documente, subliniez și iau notițe. Carl o aduce acasă pe Tilly, iar eu sunt tot în pijama, afundată în cazul meu. Carl îmi dă telefonul înapoi. Arată ca nou.

Marti dimineață ies din casă pusă la patru ace, cu Matilda dansând în jurul meu. Când intru pe poarta școlii, mă trezesc asaltată de o gașcă de mame în trening. Scutur din cap ca să ies din accesul de paranoia. Îi fac cu mâna uneia, zâmbesc spre alta, salut un grup de tați care trec pe lângă mine. Femeile catadicesc să-mi întoarcă zâmbetul, după care se apucă să vorbească între ele, cu capetele apropiate: „Da, e chiar ea de data asta. Uluiitor, ce efort supraomenesc a făcut. De obicei o aduce la școală nefericitul ăla de bărbatu-său.“ Scutur din nou din cap. Sunt convinsă că nu vorbeau despre mine. De ce ar face-o? Matilda mă trage de mână și coborâm scările către clasa ei.

– Pa, draga mea. Îți doresc o zi bună, îi spun aplecându-mă s-o strâng în brațe.

– O să vii să mă iei?

– Astăzi o să vină tati. Eu am o întâlnire.

– Bine, pa.

Își agață haina în cui și se îndreaptă spre un grup de prietene. Rămân pe loc și o urmăresc cu privirea un moment. Copiii zâmbesc la Matilda și se regroupează ca să-i facă loc în cercul lor. Îi fac cu mâna de la revedere și îmi răspunde la fel, apoi mă îndepărtez repede, cu capul aplecat.

„Matilda este chiar fericită, Alison. Altceva nu contează“, așa îmi spune Carl de fiecare dată când îmi exprim îngrijorarea cu privire la ceilalți părinți de la școală. Urmat de: „Mie mi se par simpatici“ – da, pun pariu că sunt față de tine, replică pe care nu o rostesc niciodată cu voce tare – și de concluzia: „Trebuie să depui mai mult efort, atâta tot“. Avusesem parte de același text și în această dimineață, în timp ce Carl îi verifica ghiozdanul și-i

semna caietul de lecturi. Nu l-am contrazis; probabil avea dreptate. „O iau eu de la școală astăzi. Am ultimul client la ora două.“ O grijă mai puțin pentru mine.

Reușesc să prind autobuzul și mă așez pe un scaun înconjurat de cărucioare de copii. Trolerul negru mi se sprijină de picior cu tot conținutul lui – fotografii și descrieri de probe legate de o crimă brutală pe care va trebui să o aprofundez în următoarele săptămâni mai mult decât orice alt subiect: mintea mea, căsnicia mea sau eșecul meu ca mamă. Abia aștept.

Ajung la firmă, îmi salut colegii și golesc valiza, punând dosarul pe birou. Mă așez pe scaun și mă uit în gol pe fereastră. Primul meu caz de omor, iată unde am ajuns după cincisprezece ani de practică. Am început ca toată lumea, apărând șoferi băuți, drogați care furau de prin magazine, tâlhari recidiviști în iadul tribunalului pentru minori din Balham și pedofili jalnici care-și frângeau mâinile transpirate deasupra imaginilor pornografice cu copii. Pe scurt, un parcurs impecabil în ierarhia răufăcătorilor, de la inconștienți și neajutorați până la cei care nu mai puteau fi ajutați și, în fine, cei pe care până și eu i-aș fi băgat la închisoare și aș fi aruncat cheia. Toți având o serie de lucruri în comun: copilării nefericite care i-au împins la abuzul de alcool și droguri, sărăcie și disperare traduse câteodată prin ordine furioase de tipul: „Vreau telefonul ăla. Dă-mi nenorocitul de telefon, sau bag cuțitul în tine / te pocnesc / te arunc în fața trenului!“

Ultimul caz de jaf în care pledasem era și unul dintre preferatele mele. Fusese procesul unei bande din Nottingham, unde inculpații sfârșiseră prin a se acuza unii pe alții și primiseră cinci ani de bucată. Cu toate acestea, lucrasem într-o echipă de avocați buni și nu ratasem în nici o seară pubul de lângă hotelul Travelodge.

Să revenim. Madeleine Smith. Frunzăresc dosarul până ajung la tăieturile din presă despre caz, salutând în trecere restricțiile impuse de audierea fără public. Primul articol este ilustrat de o fotografie cu Madeleine încadrată de doi polițiști, încătușată, cu mâinile în față. Este o femeie slabă, blondă, cu o expresie obosită.

*Madeleine Smith, în vârstă de 44 de ani, a fost arestată în urma descoperirii trupului neînsuflețit al soțului ei, Edwin, decedat în patul*



*conjugal, în urma mai multor lovituri de cuțit. Bărbatul era partener senior în cadrul societății americane Athera Holdings, specializată în gestionarea activelor. Poliția a fost alertată de o angajată a firmei de curățenie care a dat alarma după ce a intrat în imobilul în valoare de 3,5 milioane de lire sterline din Clapham, Londra. Conform surselor, suspecta a fost găsită așezată lângă cadavrul soțului ei și nu a opus rezistență în cursul arestării. Vecinii s-au declarat șocați la aflarea veștii despre tragicul eveniment: „Era foarte drăguță și se oferea întotdeauna să contribuie la petrecerea străzii, pe care o organizăm an de an. Pur și simplu nu-mi vine să cred“, a declarat una dintre surse, sub protecția anonimatului.*

Iau o pauză și îmi fac un espresso la mașinăria pe care i-am oferit-o cadou lui Carl la Crăciunul de anul trecut. El n-a folosit-o niciodată, dar mi-a ținut o predică despre impactul capsulelor de aluminiu asupra mediului înconjurător.

Urmează rezumatul faptelor așa cum mi-a fost pus la dispoziție de către Parchet. Pe 17 septembrie, Edwin Smith este găsit mort în patul lui de către femeia de serviciu. Soția lui, Madeleine, era așezată pe podea, lângă el, la baza patului. Decesul se produsese cu circa douăsprezece ore mai înainte, iar cauza morții era pierderea de sânge, produsă de cele cincisprezece răni prin înjunghiere aflate în zona gâtului și a torsului. Se pare că a fost înjunghiat în somn, pentru că nu a fost găsită nici o dovadă că ar fi încercat să se apere sau să oprească atacul. Un cuțit de bucătărie cu lama de treizeci de centimetri se află pe pat, lângă cadavru. Lama corespunde cu rănilor constatate. Pierderea de sânge este masivă – lichidul a trecut prin saltea și a ajuns pe dușumea, de unde s-a infiltrat în plafonul salonului de la etajul inferior. Hainele lui Madeleine sunt, de asemenea, pline de sânge.

Poliția și ambulanța ajung imediat la fața locului, dar medicii nu pot decât să constate decesul. Madeleine este calmă și nu opune rezistență la arestare. Nu face nici un comentariu. Nici la momentul respectiv, nici mai târziu. Este plasată inițial în arest preventiv la penitenciarul Downview, dar beneficiază de o solicitare de eliberare condiționată soluționată pozitiv cu două săptămâni în urmă. În prezent, locuiește la sora ei, în Beaconsfield, sub supraveghere strictă.

Mă aștept să existe declarații din partea femeii de serviciu, a polițiștilor și a personalului de la ambulanță, a legistului și a vecinului care a declarat că a auzit urlete și țipete din casa familiei Smith în noaptea când se presupune că a murit Edwin Smith. Nu mă îndoiesc că acuzarea le va prezenta la un moment dat. Încerc să-mi amintesc ce făceam eu în acea noapte de duminică, acum trei săptămâni.

Ne întorseserăm dintr-un weekend parțial reușit la malul mării – Matilda, cel puțin, se distrase de minune pe plajă. În schimb, eu și Carl ne-am ciondănit și am dormit, fără să ne atingem, într-un pat mai potrivit pentru pasiuni grele decât pentru priviri grele de reproșuri despre promisiuni încălcate. Mai bine dau uitării episodul și revin la dosar.

Patrick a inclus o notă despre deplasările clienței din weekendul acela. Spune că fiul ei de paisprezece ani, James, venise acasă de la școala cu internat și că, împreună cu Edwin, îl dusesese cu mașina la London Bridge, de unde urma să se întoarcă cu trenul la școală, pentru slujba religioasă de duminică seara. Numele băiatului figurează pe lista martorilor acușării, deși depoziția acestuia nu i-a fost încă trimisă.

Madeleine le-a dat avocaților o scurtă declarație despre viața ei. Are patruzeci și patru de ani, este originară din Surrey și a călătorit mult în tinerețe împreună cu familia, formată din diplomați de carieră. Are o calificare de contabil, dar nu a mai practicat de mult. A devenit mamă la vârsta de treizeci de ani. Este cu Edwin de aproape douăzeci de ani. Au fost fericiți împreună. Nu are nici un comentariu despre noaptea respectivă. Nici un fel de comentariu.

\*

Când ajung la gară, îl zăresc pe Patrick înainte ca el să mă vadă pe mine. Se sprijină de un perete, cu ochii în telefon. Vederea lui face să-mi tresalte ceva în piept și mă împiedic, cu piciorul blocat de troler. Ridică ochii și zâmbeste. Un zâmbet adevărat, care îi cuprinde și ochii, iar eu încep să râd, de fericire că cineva se bucură când mă vede, uitând că am terminat-o cu el. Îmi atinge obrazul când mă apropii, iar eu dau să-i împărtășesc primele mele concluzii despre caz, însă îi sună telefonul și se îndepărtează. Nu discutăm prea mult în trenul care ne duce la întâlnirea cu Madeleine, deși din când în

când mai ridică ochii de pe e-mailuri și mă bate ușurel cu mâna pe coapsă. Fac eforturi să mă îndepărtez de el, repetându-mi în minte că totul s-a terminat între noi și că, deși poate părea drăgălaș acum, vinerea trecută și în numeroase alte ocazii nu a fost. Știu ce-i poate pielea.

Beaconsfield este un orașel de periferie plăcut, cu buticuri și gastropuburi. Luăm un taxi de la gară până la adresa clientei noastre și suntem lăsați să așteptăm la poarta acționată electric a proprietății. Este o casă mare, în mijlocul unei grădini ridicol de mici, străjuită de alte case la fel de mari, totul nou și strălucitor.

O femeie scoate capul pe ușă și ne privește o clipă. Probabil că nu părem amenințatori, căci se retrage și poarta se deschide încet. Înaintează pe o alee cu pietriș care ne scârțâie sub tălpi. Peste câteva clipe, ușa se deschide brusc. Patrick o ia înainte și strânge mâna femeii.

– Mă bucur să te revăd, Francine. Alison, ea este Francine, sora lui Madeleine.

Se dă la o parte și dau mâna cu femeia la rândul meu. Are degete puternice și osoase. Ne invită să intrăm în casă, unde o găsim pe Madeleine așezată pe o canapea din camera de zi, cu picioarele strânse sub ea. Se ridică să ne întâmpine.

Este o femeie slabă, înaltă, cu părul des și moale, dar cu șuvițe lăsate să crească cu vreo trei centimetri în plus. Tendoanele gâtului îi ies puternic în evidență, iar o venă i se zbate ritmic la tâmplă. Și Francine este slabă, chiar mai subțire decât sora ei, cu pielea și părul lucioase. Madeleine pare încordată. Se leagănă de pe un picior pe altul și se trage de marginile puloverului. Când mă uit în sus la ele mă simt mai mărunță și mai grasă decât de obicei, ca o mârtoagă de povară pe lângă eleganța lor pursânge. Ambele sunt îmbrăcate în nuanțe de bej, cu pantaloni cenușii și pulovere dintr-un material fin, cașmir, fără îndoială. Madeleine are câteva bijuterii discrete, cu diamante la urechi și pe degete, dominate de o verighetă bătută în pietre prețioase care joacă, prea largă fiind, pe inelarul mâinii stângi. Îmi învârt discret verigheta de aur alb de pe deget ca să ascund micul briliant de pe inelul de logodnă.

– Nici nu vreau să-mi amintesc penitenciarul. A fost un coșmar, spune Madeleine ciupindu-și nervoasă pielițele din jurul unghiilor.

– Te-am scos de acolo cât de repede am putut, o liniștește Patrick pe o voce tandră.

Madeleine emană o fragilitate ce te obligă la atenție. Nu l-am mai auzit niciodată vorbind așa.

– Doriți un ceai? întreabă Francine.

Accept printr-o înclinare din cap.

– Doar cu lapte, fără zahăr. Mulțumesc.

O sarcină concretă s-ar putea să o calmeze, să reducă tensiunea aproape tangibilă pe care o răspândește în jur, ceea ce ne-ar permite să ne concentrăm asupra lui Madeleine.

Când Francine iese din încăpere, Madeleine își descolățește puțin picioarele.

– Erau atâtea urlete. Am încercat să dorm, dar nu-mi dau seama cum ar fi putut cineva să doarmă în haosul acela... Era un iad. Aș fi preferat să dorm la secția de poliție decât acolo. Cinci nopți m-am chinuit...

Se oprește să-i zâmbească surorii ei, care s-a întors cu o tavă pe care tronează cămile de ceai, laptele, zahărul și trei feluri de biscuiți.

– Ce să vă mai aduc?

– Nimic. Totul e perfect, îi răspund.

Mulțumim cu toții politicos.

– Francine, dacă nu te superi, ce-ar fi să ne lași să discutăm între noi? îi zâmbește Madeleine surorii sale, iar aceasta pleacă în sfârșit, închizând ușa după ea.

– Eu zic să începem.

Patrick împinge tava de ceai într-o parte și pune un teanc de hârtii extrase din geanta lui pe masă. Mă aplec și eu în valijoara mea, de unde scot dosarul cazului și un carnețel.

– Dă-mi voie să vă fac prezentările așa cum trebuie. Alison Wood este avocatul pledant care te va reprezenta la proces. Alison are o experiență de cincisprezece ani. A pledat în numeroase cazuri complicate, atât la Curtea Supremă, cât și la Curtea de Apel. Patrick indică spre mine cu gesturi largi. Mă simt de parcă ar descrie pe altcineva. Sunt convins că va face o treabă excelentă și în cazul tău. Poți să fii sigură că vom avea grijă de tine așa cum trebuie.

Madeleine își examinează mâinile.

– Cu toate astea, nu știu ce s-ar putea face. Am comis crima, și cu asta, basta.

– S-o luăm încet. Nu are sens să purtăm această discuție acum, când suntem de-abia la faza preliminarilor.

În fine, a ieșit la suprafață acel Patrick pe care-l cunosc, direct, abraziv. Și mă bucur că a oprit-o – nu există nimic mai rău decât un client care începe să vorbească prea repede despre faptă. Trebuie să aibă răbdare, să aștepte întrebările noastre.

– Alison, ce-ar fi să prezinți pașii următori?

– Așadar, Madeleine, o să încep prin a-ți explica unde ne aflăm în momentul de față. Cazul a fost transferat de la judecătorie la Old Bailey<sup>5</sup>, iar la următorul termen va avea loc audierea preliminară pledoariei și procesului. Abia atunci vei putea răspunde acuzațiilor care ți se aduc.

– O să mai dureze cel puțin câteva săptămâni, presupun.

– Cu siguranță. Probabil că vom fi programați peste cinci săptămâni, adică nu mai devreme de mijlocul lunii noiembrie. Am primit foarte puține

informații din partea Parchetului până acum, dar sper să revină în perioada următoare.

Îi urmăresc reacțiile în timp ce vorbesc și observ că-și privește în continuare mâinile și că evită contactul vizual cu mine. Are unghiile roase până la sânge, singura fisură în fațada perfectă pe care ține s-o proiecteze. Îmi indică din cap să continui.

– Trebuie să trecem prin toate probele înainte de audierea aceea. Așa cum am spus, la momentul respectiv va trebui să optezi între vinovăție și nevinovăție. Dacă pledezi nevinovăția, judecătorul va stabili un nou termen pentru procesul propriu-zis.

– Și dacă aleg să-mi recunosc vinovăția?

– Atunci, audierea va fi întreruptă imediat și se va trece la pronunțarea sentinței.

– Asta vreau să fac.

La aceste cuvinte ridică ochii și-mi susține privirea. Pare hotărâtă, nu clipește deloc. Parcă prea hotărâtă. Mă întreb ce încearcă să ne ascundă.

– Madeleine, te sfătuiesc insistent să aștepti până după examinarea tuturor probelor acuzații înainte să iei o decizie asupra pașilor de urmat. În momentul de față, afirmarea unei opinii ferme nu este neapărat cea mai bună abordare.

Gura i se încordează într-o grimasă încăpățânată, dar, cel puțin, mă ascultă.

– Știu ce am făcut.

– Ei bine, eu nu. Există și alte aspecte legale ce trebuie luate în considerare. Așa că revin cu rugămintea să procedăm metodic.

Cu coada ochiului, văd că Patrick dă din cap aprobator.

Madeleine se ridică în picioare, se duce până la fereastră, apoi se întoarce. Pentru o clipă am impresia că vrea să se așeze lângă mine, pe canapeaua din

piele deja aglomerată, dar se răsucește pe călcâie în ultima secundă și se duce iarăși la geam.

– N-ar fi trebuit să pierdeți vremea cu eliberarea mea pe cauțiune. Locul meu este după gratii.

Patrick marchează o pauză înainte să-i răspundă.

– Nu ai condamnări anterioare. N-ai avut niciodată probleme cu legea. Curtea a acceptat că nu reprezinți un pericol social. Și este un avantaj din punctul de vedere al apărării.

Madeleine oftează, dar nu încearcă să-l contrazică. Se așază la locul ei pe canapea.

Îmi dreg glasul.

– Conversațiile pe care le porți cu noi, avocații tăi, sunt confidențiale. Nimeni nu ne poate obliga să dezvăluim ce ne-ai spus. Ar putea apărea însă unele dificultăți dacă una ne spui nouă, și alta afirmi în fața instanței. Ne este interzis să mințim în legătură cu ce am aflat de la tine și am fi puși într-o situație jenantă profesional, ceea ce s-ar putea să ne împiedice să te reprezentăm în continuare. Înțelegi?

– Da, răspunde Madeleine.

Ridic pixul și carnetul de notițe.

– Vrei să începi prin a ne spune ce s-a întâmplat în weekendul acela? Să pornim cu ziua de sâmbătă.

– James venise să petreacă sfârșitul de săptămână acasă. Sosise la Londra cu trenul de vineri seara. Am pregătit pâine prăjită cu brânză pentru prânzul de sâmbătă și am decis să luăm cina la un restaurant din Clapham Common. James s-a dus la o petrecere în Balham, la un coleg de școală, iar eu și Edwin am luat un taxi până acasă. Se oprește să-și tragă respirația; profit ca să notez ultimele detalii, după care o încurajez din priviri să continue. Ne-am uitat la un film și ne-am vârat în pat.

– La ce fim? întreb.

– Chiar contează? Ridică din umeri. Băieți buni. Lui Edwin îi place genul ăsta de filme. Scutură din cap, dându-și seama de greșeala comisă. Îi plăcea, vreau să zic. Își ia capul în mâini și oftează din rărunchi. Când s-a terminat filmul, ne-am dus la culcare. James s-a întors pe la unsprezece, cred. Dar nu l-am auzit intrând, atât eram de obosită.

Deschid gura să comentez că un copil de vârsta asta n-ar trebui lăsat să umble noaptea de unul singur prin Londra, dar mă opresc la timp. Nu e treaba mea.

– Se duce des la petreceri noaptea?

– Din când în când. Mi-e greu să răspund precis. Uneori se duce, alteori, nu. Ca să fiu sinceră, nu reușesc să mai țin pasul.

Mă gândesc imediat la Matilda. Este exclus să se ducă de una singură la petreceri în viitor. Nici o șansă.

Madeleine continuă:

– Ne-am trezit târziu duminică. Am făcut pui la cuptor, apoi l-am condus pe James la London Bridge și l-am lăsat acolo. Când ne-am întors acasă, Edwin m-a invitat să stăm de vorbă și mi-a spus că vrea să mă părăsească.

Mâna mi-o ia razna pe pagină. La asta nu m-am așteptat. Deschid gura să întreb ceva, dar clienta continuă să vorbească.

– Am băut aproape o sticlă întreagă de gin și mi-am pierdut cunoștința. Mi-am revenit când am auzit țipetele femeii care a venit la curățenie. Când m-am uitat în pat, l-am văzut pe Edwin mort, apoi am văzut cuțitul la picioarele mele. N-am vrut s-o fac. Nu-mi amintesc absolut nimic. Îmi pare rău...

Tenul palid al femeii capătă o nuanță roșiatică ștearsă.

– Mai spune-mi despre James, o îndemn.



Trebuie s-o tratez cu mănuși, și-mi fac socoteala că astfel îmi va fi mai ușor să ajung la ceea ce mă interesează de fapt, adică la relația ei cu victima.

Roșeața îi dispare și se relaxează vizibil.

– Ce anume vrei să știi?

– Cum e în general? Cum se simte la școală, de pildă? De câtă vreme este la internat?

– E al doilea an. L-am înscris acolo încă de când a împlinit treisprezece ani. Spune că-i place la nebunie.

– Este greu fără el?

– La început, da, dar te obișnuiești. Ar fi fost o pierdere de vreme să faci naveta până la școală și înapoi în fiecare zi. Ar fi ajuns acasă seara, târziu. Face și mult sport... Să nu crezi că nu mi-aș dori să-l am aproape. Edwin s-a gândit...

Vocea i se stinge.

– La ce s-a gândit Edwin? o întreb pe un ton molcom, încercând cu orice preț să n-o sperii.

– Edwin s-a gândit că i-ar prinde bine internatul, că l-ar învăța să fie autonom. Considera că mă ocup prea mult de James și că ar trebui să-l mai las să se descurce și singur.

– Tu erai de acord cu Edwin?

Întrebarea o face să-și tragă umerii înapoi și să ridice bărbia.

– Sigur că eram de acord cu el. Avea dreptate. Se pricepe la băieți... adică, se pricepea.

– OK. Mi-ai spus că lui James îi place foarte mult la școală. Ce anume îi place în mod special?

– Sportul, categoric. Însă internatul presupune numeroase activități de rutină, iar lui James îi place rutina. Era întotdeauna fericit când eu eram calmă, și ne înțelegeam bine, și masa era gata la timp, lucruri de genul acesta.

– Dar au existat și momente când nu erai calmă? zic, luând conștiincioasă notițe.

– Nimeni nu este calm tot timpul. Uneori mă lăsam copleșită de evenimente... Madeleine își ține mâinile strâns împreunate. Acesta este încă unul dintre motivele pentru care Edwin considera că lui James i-ar fi fost mai bine la internat. Îmi lăsa mai mult timp să pregătesc totul, astfel încât să ne putem bucura cu adevărat de timpul petrecut împreună.

Am notat răspunsul.

– Și tu ce părere aveai despre asta?

– Încă o dată, probabil că Edwin avea dreptate. Eu sunt extrem de ocupată și mi-e greu să le fac pe toate așa cum trebuie.

Vocea îi tremură.

– De ce ești atât de ocupată? Cu ce te ocupi? o întreb pe o voce cât mai neutră.

– Între sala de gimnastică, și cursurile de pilates, și campaniile de strângere de fonduri pentru galeria de artă... nu vreau să mă las pe tânjală. Nici Edwin nu...

Din nou, vocea i se stinge.

Îmi trag fusta în jos, jenată de modul în care îmi intră în carne pe coapse. N-am timp de pilates, asta trebuie să fie problema cu căsnicia mea.

Arunc rapid un ochi pe notițe. E momentul s-o scutur puțin.

– Madeleine, ce mi-ai putea spune despre relația ta cu Edwin înainte de decesul acestuia?

- Ce-i cu relația noastră?
- Cum vă înțelegeați? Petreceați mult timp împreună? El călătorea mult? Chestii de genul ăsta.
- Da, călătorea intens, desigur. Se ducea la New York o dată pe săptămână.
- În fiecare săptămână? Pare mult, într-adevăr.
- Cred că nu prea ai cunoștințe care lucrează în City. Este perfect normal pentru tipul acesta de job, îmi răspunde rece, ridicându-se cât e de lungă.

Îmi ridic gulerul costumului Hobbs încercând să mă încălzesc. N-o fi haute couture, dar măcar mi l-am plătit singură. E primul semn de duritate pe care-l percep din partea lui Madeleine, și mi-o imaginez cu cuțitul în mână lângă cadavrul soțului ei. Oftează și se așază la loc pe canapea, cu umerii căzuți. Imaginea dispare.

- Ce făceai când era plecat?
- Același lucru. Ți-am spus deja. Organizam dineuri pentru galeria de artă. Munceam foarte mult.
- Ce galerie?
- Fitzherbert din Chelsea. Nu mai primesc mare lucru de la guvern, de aceea acum se bazează mai mult pe donații. Este o muncă extrem de importantă.

Obrajii i s-au înroșit din nou.

- Înțeleg că nu ești interesată de cauzele umanitare? nu mă pot abține să n-o întreb.
- Nu-mi dau seama care este relevanța acestei discuții, intervine Patrick rapid.

Îi zâmbesc, apoi revin la Madeleine.

– Încerc să-mi formezi o imagine cât mai completă, atât și nimic mai mult. Madeleine, ai putea spune că înaintea acestui weekend tu și Edwin aveți o relație bună?

– Așa am crezut. De aceea am rămas șocată când mi-a spus că vrea să divorțeze.

Madeleine își examinează din nou mâinile pe care și le frământă nervos în poală.

– Ce anume crezi că l-a determinat să ia această decizie?

– Chiar nu știu.

Palmele îi revin la față, iar capul i se scufundă între umeri. Începe să plângă cu suspine.

Vreau să o întreb dacă Edwin avea o relație extraconjugală, dar pare că nu se poate opri din bocit; suspinele devin tot mai puternice, mai viscerale, de parcă i s-ar rupe ceva în pânțe.

– Și acum e mort și n-o să știu niciodată dacă a vorbit serios sau dacă am fi putut rămâne împreună cumva. E numai vina mea... e numai vina mea... e numai...

Până și Patrick se foiește jenat pe scaunul lui. Mă gândesc că va încerca să o consoleze luând-o pe după umeri, dar, spre surprinderea mea, începe să-și adune hârtiile de pe masă, lipind la locul lor post-it-urile și evitându-mi cu îndârjire privirea. Sora lui Madeleine dă buzna în încăpere fără să mai bată la ușă.

– Trebuie să plecați imediat. A suferit prea mult.

– Dar mai aveam câteva întrebări..., comentez mai mult de formă, fiindcă sunt sigură că vom fi dați afară.

– Nu mă interesează. N-aveți decât să le puneți altă dată. I-a ajuns pe ziua de azi.

Pun carnetelul la loc în geantă și mă ridic în picioare. Patrick îmi urmează exemplul. Tușește.

– Va trebui să revenim în curând. Săptămâna viitoare. Este foarte important pentru apărarea ei să ne facem o imagine completă asupra celor întâmplare atât înainte, cât și la momentul respectiv.

– Bine. E foarte bine. Nu astăzi însă. Deocamdată ajunge. O să-mi ia ore în șir s-o calmez, și nu mai am timp... Madeleine, șșș, mai e puțin până vine copilul, murmură punându-i o mână liniștitoare pe umăr.

Le lăsăm să-și revină. Luăm un taxi din fața casei și ajungem la gară fără să schimbăm nici o vorbă. Prindem în ultima clipă trenul de Londra.

The Central Criminal Court of England and Wales, instanța superioară care tratează cazurile penale de o gravitate deosebită (n.tr.)

## 5

– Mă duc să-mi iau ceva de băut. Vrei și tu? Gin?

Accept și Patrick se îndepărtează în căutarea vagonului-restaurant. Sunt istovită. Suspinele violente ale lui Madeleine încă îmi răsună în cap. N-am petrecut decât o oră și jumătate cu ea, dar a părut o eternitate. Fără îndoială, Tilly a terminat deja școala și s-a repezit în brațele lui Carl, care o aștepta la o șuetă cu ceilalți părinți. Poate că se vor duce la o cafenea, ca să bea o ciocolată caldă. Sau poate că una dintre prietenele ei o va invita acasă la ea, iar Carl o va conduce acolo și va bea ceai cu mama copilei în timp ce micuțele vor proba diferite ținute. Pentru o clipă, aproape că pot simți mirosul părului Matildei în nări, textura lui mătăsoasă mângâindu-mă pe obraz, căpșorul ei cald lipit de al meu. Inima îmi tresare dureros de teama de a o pierde, dar Patrick se apropie cu ginul. Iau o înghițitură mare, ca să-mi înece angoasele în alcool. Am avut o după-amiază grea. Patrick se apleacă deasupra mea, îmi strecoară mâna între picioare și-mi șoptește la ureche:

– Toaleta e liberă și suntem singuri în tot vagonul.

Știu că ar trebui să rezist, să-i aduc aminte că am încheiat-o cu el, dar nu o fac. Îl privesc lung, simțind cum căldura mâinii lui mi se răspândește prin tot trupul. Îmi vărs restul de gin în gură, îl înghit rapid și îl urmez înspre toaletă, reușind în ultima clipă să-mi iau poșeta.

Încuie ușa toaletei și se întoarce spre mine. Îmi țin respirația, așteptându-mă să mă sărute, să mă tragă spre el, să-mi atingă tandru obrazul, așa cum a făcut-o mai devreme. Îmi simt nervii încordați la maximum, dar poate că așa voi reuși să mă relaxez după impactul cu emoțiile clientei. Ne înfruntăm o clipă, ochi în ochi, și – da! – acesta este momentul când mă sărută și-mi vâra o mână pe sub elasticul strâns al fustei. Când ajunge în chiloți deja încep să mă simt mai bine...

Oftez, iar el mă împinge ușurel în jos, în genunchi, în timp ce-și desface șlițul pantalonilor. Nimic mai frumos decât un quid pro quo. Încerc să evit o baltă de pipi și mă agăț de el cu o mână, iar cu cealaltă de marginea chiuvetei pe care se sprijină cu spatele. Mă apucă de cap și mă trage mai aproape. Închid ochii.

Înghit când termină, apoi îmi clătesc gura cu apă și scuip pe oglindă. Sunt obosită. Văd că mi s-a șters rimelul la colțurile ochilor și că rujul mi s-a întins peste tot. Sentimentul de neliniște îmi revine pe măsură ce plăcerea se disipează. Îmi văd nemulțumirea oglindită pe chipul femeii care pândește la ușa toaletei, cu un copil de mână, în timp ce trec pe lângă ea în spatele lui Patrick. Din grabă îmi uit poșeta, și femeia mi-o întinde țeapăn ținând-o cu vârful degetelor, de parcă ar vrea să reducă la minimum contactul cu mine și cu lucrurile mele.

Îmi recuperez poșeta cu capul întors într-o parte, ca să evit contactul vizual. Îl regăsesc pe Patrick așezat confortabil pe banchetă, cu telefonul BlackBerry în mână, fiecare tastă apăsată mărind distanța dintre noi. Mă uit pe fereastră, încercând să ignor mirosul de urină stătută care vine de undeva de lângă mine. Eram convinsă că am evitat băltoaca aceea blestemată. Până la urmă, îmi ridic poșeta și adu-mec un colț. O ating cu un deget și o împing repede mai încolo. E umedă. Mi-am ferit genunchii, dar n-am reușit să-mi salvez geanta Mulberry pe care mi-am cumpărat-o din onorariul primului meu mare proces. Patrick vede ce fac și se strâmbă dezgustat, după care revine la e-mailurile lui.

Încerc să termin de transferat conținutul poșetei murdare în troler când aud că sună telefonul. Inima mi se strânge când văd numele școlii unde învață Matilda afișat pe ecran; îmi îndrept umerii înainte de a răspunde, îndepărtându-mă mental de Patrick și apropiindu-mă de răspunderile căminului. Nici nu apuc să salut bine, că învățătoarea îmi spune că am întârziat la preluarea Matildei.

– Dar era rândul lui Carl s-o ia de la școală. Așa am stabilit cu el.

Încerc să rămân calmă, să imit tonul detașat al învățătoarei de la capătul celălalt al conexiunii fără fir.



– Nu și după părerea lui. Era convins că dumneavoastră urma s-o recuperați după ore.

– Mi-a spus că avea un ultim client la ora două, zic, simțind că intru în panică.

– Ca să încheiem, doamnă Bailey, nu contează cine ce a promis și cui. Este trecut de ora patru, și fiica dumneavoastră se află în continuare aici. Am plasat-o în afterschool până la ora cinci fără un sfert, dar trebuie să-mi precizați ce aranjament aveți în vedere pentru preluarea ei.

Arunc o privire pe geam. Ne apropiem, în sfârșit, de Marylebone, dar am un drum lung de la gară până sus, în Highgate.

– Nu puteți lua legătura cu soțul meu?

– Are telefonul închis.

– Ajung cât de repede pot. Sunt în tren.

– Ne vedem la ora patru patruzeci și cinci.

Sună ca un ordin, nu ca o întrebare. Conversația ia sfârșit.

Inima începe să-mi bată de parcă ar vrea să-mi spargă pieptul. Simt cum mi se pune un nod în gât. Biata Tilly, lăsată să aștepte așa! Eram sigură că... Dar nu mai are nici o importanță. Trebuie să ajung acolo. Scot oglinda din poșetă și-mi examinez atent fața ca să mă asigur că n-au mai rămas urme ale trecerii lui Patrick, care, în sfârșit, ridică ochii din telefon.

– Ce s-a întâmplat?

– Eram sigură că are cine s-o ia pe Matilda de la școală. Dar e tot acolo. Și sunt deja în întârziere.

– Mă rog, probabil că vor găsi o soluție.

Se uită din nou la BlackBerry, complet dezinteresat de subiect. Sunt pe punctul să mai spun ceva, dar îmi mușcă limba. Ce rost ar avea? Brusc, ridică

din nou privirea spre mine.

– Vrei să spui că nu putem avea o discuție temeinică despre caz când ajungem la birou?

– Mi-e teamă că nu. Trebuie să mă duc s-o iau de la școală.

– Nu poți să trimiți pe cineva? întrebă iritat.

– Nu, n-am pe cine. Dacă nu dau de tatăl ei, misiunea îmi revine mie.

– Ai încercat să-l suni?

Pentru prima dată de când am ieșit din closet, Patrick pare să-mi acorde toată atenția.

Clatin din cap și apelez numărul lui Carl. Intră direct căsuța vocală.

– E închis. Așa mi-au spus și cei de la școală. N-are nici un sens să insist. Nu răspunde niciodată când este cu un client.

Încep să scotocesc din nou prin geanta distrusă.

– Trebuie să discutăm cazul. Este mai important decât să faci pe dădaca. E problema soțului tău. Trebuie să dai de el. Sună-l din nou.

Încerc încă o dată la Carl, cu același rezultat.

– Ți-am spus. Și nu fac pe dădaca, Patrick, fiindcă este vorba de fiica mea. Trebuie s-o iau de la școală.

Termin cu poșeta, o fac ghem și o înghesui pe etajera de deasupra banchetei. Cine o vrea n-are decât s-o ia. Trenul se apropie de stație. Îmi pun haina și mă îndrept spre ușă.

– Te sun mai târziu, îi spun lui Patrick, care nu mai insistă.

Zâmbește și întinde mâna, atingând-o pe a mea. Îmi trag mâna, îngrijorarea pentru Matilda făcându-mă să-i resping atingerea.

– Vom fi nevoiți să vă impunem o sancțiune financiară de douăzeci de lire.

Învățătoarea, doamna Adams – sunt aproape sigură că așa o cheamă –, își notează ceva într-un carnețel și-l închide cu un pocnet. Ciocănește nervoasă cu unghiile ei lungi și roșii în coperta cartonată. Îmi mușcă limba, hiperconștientă că dacă n-aș fi ținut atât de tare să-mi fie păstrat în carnețelul lui Patrick, numele meu n-ar fi ajuns în cel al învățătoarei.

– Îmi cer scuze. Am avut o întâlnire foarte importantă. Eram sigură că soțul meu va veni s-o ia, spun spășită.

– Pe noi ne-a informat ieri că dumneavoastră urma s-o luați de la școală. Matilda s-a bucurat foarte tare când a auzit că o va recupera mama ei.

Nu a adăugat „măcar o dată“. Nici nu era nevoie. Încerc să n-o bag în seamă.

– Probabil că am încurcat zilele. Îmi pare rău, i se poate întâmpla oricui. În orice caz, acum sunt aici. Hai să mergem, Matilda, îi spun întinzându-mă să-i iau ghiozdanul.

– Am nevoie de cele douăzeci de lire acum, vă rog.

Învățătoarea se plasează între mine și copilul meu ca o barieră solidă din haine tricotate în nuanțe mohorâte. Încerc, în disperare de cauză, să fac apel la sentimentele ei.

– Doamnă Adams, îmi cer mii de scuze pentru întârziere. Mi-e teamă că nu am douăzeci de lire la mine. Mi-am folosit ultimii bani cash ca să plătesc taxiul care m-a adus de la gară aici. Am reușit să ajung exact la ora pe care mi-ați indicat-o. Vă aduc banii mâine-dimineață. V-aș fi extrem de recunoscătoare, doamnă...

– Sunt domnișoară, nu doamnă, mă întrerupe nepoliticos.

– Am înțeles. Domnișoară Adams. Îmi cer iertare. Vin mâine. Hai, Matilda.

Încerc s-o ocolesc și-i întind mâna fetei. Bariera vie se mișcă din nou, cu o surprinzătoare agilitate pentru dimensiunile ei.

– Anderson. Numele meu este domnișoara Anderson. Sunt însărcinată cu programul de după cursuri și cu asigurarea punctualității. Dacă plățiți mâine, sancțiunea va fi de treizeci de lire.

A ridicat amenințător bărbia și obrajii i s-au înroșit. Am impresia că se distrează de minune.

Mă uit la ceas. Discuția noastră durează de zece minute. Oare o să mă taxeze și pentru asta?

– Mâine, la prima oră, o să vă aduc douăzeci de lire cash, într-un plic cu numele dumneavoastră pe el, domnișoară Anderson. Îmi pare rău pentru deranjul produs, dar acum trebuie să-mi duc copilul acasă.

Mă mișc rapid și o smulg pe Matilda prin spațiul rămas între femeia-barieră și perete. Fetița reușește să se strecoare cu capul înainte exact în momentul când învățătoarea se repede să pună mâna pe ea. Mă opresc și ne înfruntăm scurt din priviri, după care o împing pe Matilda, odată cu trolerul meu, afară din clădire. Aproape că fugim până la poartă, de teamă că femeia ar putea declanșa un câmp de forță care să ne arunce înapoi sub blestemul căutăturii ei crunte. Ne oprim abia după ce trecem de prima intersecție, când o iau pe Matilda în brațe și o strâng puternic la piept.

– Iartă-mă, iubita mea. Credeam că n-o să te scot niciodată de acolo.

– Era foarte supărată, șoptește, pe jumătate ușurată și pe jumătate îngrozită.

– Știu. Îmi pare așa de rău! Hai să mâncăm niște dulciuri. Trebuie să ne refacem după acest șoc.

Matilda râde și îi cumpără două pachete de Millions și o acadea Chupa Chups.

Coborâm fără grabă colina spre Archway. Deasupra mea, cerul Londrei începe să se înceteșeze și văd turnul Shard strălucind ca prin păclă, dar nu vreau să recunosc că plâng. Măcar Matilda e fericită cu dulciurile ei. Mă șterg la ochi cu mâneca. M-am săturat să trag după mine trolerul plin de hârtii și-mi vine să-l arunc în cel mai apropiat coș de gunoi, să-l îndes acolo,

printre resturi de hamburgeri și punguțe cu fecale de câine, să nu-l mai văd. Lanțul și bila mea de pușcăriaș, pecetea fiecărui avocat pledant care dă târcoale pe lângă judecătoriile din sud-estul orașului. Mă șterg din nou cu mâneca. În sfârșit, lacrimile aproape că mi s-au oprit.

– Îți promit că n-o să se mai întâmple niciodată, îi spun ghemuindu-mă la nivelul ei.

Matilda pare să cugete câteva clipe, apoi îmi zâmbește.

– Știu că n-ai făcut-o intenționat, așa că nu mă supăr.

Îi zâmbesc și eu, iar ea mă strânge în brațe. Mă ridic și parcurgem restul drumului fără să mai vorbim, însoțite doar de scârțâitul trolerului și de ronțăitul Matildei.

– Nici măcar nu mă mai pot supăra pe tine. Situația asta trebuie să înceteze. Încearcă să te organizezi mai bine.

Carl nu ridică glasul, căci nu e nevoie.

– Am încurcat borcanele. Am crezut că ai spus...

– Știi doar că în fiecare marți am un client care vine târziu.

Scutură din cap nervos și se întoarce la sosul de roșii care bolborosește pe aragaz.

– Probabil că am înțeles greșit, băigui, negăsind o replică mai bună.

– Da, sigur că asta s-a întâmplat. După care ai simțit nevoia s-o îndopi cu dulciuri. Cum crezi c-o să mai mănânce mâncare acum?

Aștept să văd dacă mai are și alte reproșuri, dar nu face decât să toarne apă din fierbător într-o cratiță, peste doi pumni de paste. Când începe să radă parmezanul ies din bucătărie. Tăcerea mă doare mai rău decât cuvintele. Trebuie să mă port mai bine pe viitor.

## 6

Trece o săptămână, intru în luna octombrie și într-un caz la Basildon Crown Court, unde apăr un fotbalist mediocru acuzat de activități sexuale ilegale cu o minoră. Trebuie să admit că procesul nu a decurs în condiții ideale, iar în fața instanței comportamentul lui a fost neconvingător. Chiar dacă-l reprezint, nu-mi pare rău că a fost condamnat. După ce își primește pedeapsa de cinci ani, trec să-l vizitez în spațiul de detenție de la tribunal.

Îmi verific e-mailul pe telefon în timp ce aștept să fiu admisă în zona deținuților. Spam, spam, diverse evoluții din procese, Patrick. Patrick. Deschid febrilă mesajul, cu inima tremurând. În ultima săptămână, nu l-am văzut decât o dată, joi după-amiază, târziu. Mi-a dat un mesaj ca să vadă dacă sunt liberă și m-a chemat acasă la el. Am ajuns pe la apusul soarelui și am văzut cum se lăsa noaptea printre jaluzelele dormitorului, stând întinsă lângă el și ascultând vocea lui Bob Dylan care mă îndemna să fac ce-mi trece prin cap. M-am simțit bine împreună cu el, atât de aproape.

„Următoarea întâlnire cu Madeleine Smith va fi miercuri. Discutăm pe urmă. Rezolvă copilul.“

Mă strâmb în ciudată la telefon. Îmi scrie de parcă după-amiaza aceea de joi nici n-ar fi existat, de parcă ne-am fi întors la ciorovăielile noastre obișnuite. A respirat în părul meu, ritmul ni s-a încetinit până la sincronizare. Ne-am sărutat în timpul orgasmului comun. „O după-amiază de milioane“, a exclamat el. A fost perfect. Nici nu îndrăzneam să respir ca să nu rup vraja. Dar, pe când mă îmbrăcam, s-a întors cu spatele la mine și și-a luat BlackBerry-ul în brațe. Nici măcar nu mi-a spus la revedere, deși am încercat să-l sărut la plecare.

– Doamnă. Doamnă! Pe cine căutați? s-a auzit un răget din interfon.

– Pe Peter Royle.

– Am înțeles.

Întâlnirea este pe atât de neplăcută pe cât mă așteptam. Royle e furios din cauza pedepsei de cinci ani și vorbește cu o țigară atârnată în colțul gurii. Unii tipi cu înclinații sportive se mențin în formă la închisoare, dar nu e genul lui. Este prea răsfățat. Adulat de public drept cel mai bun marcator al echipei Basildon United și admirat în afara stadionului pentru rarele ocazii când a catadicsit să muncească, meseria lui reală fiind de mecanic auto, e incapabil să priceapă că dacă o fată este suficient de dezvoltată la cincisprezece ani, nu înseamnă că este legal să facă orice îi trece prin cap cu ea. Cu atât mai puțin să i-o tragă în numeroase ocazii și să-și împingă norocul până ce fata a ajuns să se plângă la maică-sa, după o încercare insistentă de a o determina să i-o sugă, iar mama s-a dus glonț la poliție. Îi spun deschis că temeiurile unui apel, fie împotriva condamnării, fie împotriva pedepsei, sunt extrem de subțiri, dar că voi continua să-l reprezint, dacă dorește, și că vom lua legătura din nou. Când îi întind mâna la plecare nici nu se mișcă, așa că sunt foarte bucuroasă să iau trenul înapoi, spre Londra.

Garnitura străbate partea de est a orașului, zone industriale și cartiere cu case identice ale căror grădini se învecinează cu linia ferată, pe lângă care zac mormane de gunoaie. Doze de aluminiu goale, haine vechi, peturi și pungi de plastic atârnate prin copaci ca niște chiloți de vrăjitoare. Mă întreb dacă cineva sare vreodată gardul pentru o partidă de sex pe iarbă în ritmul expresului de la 22.08 cu plecare din Basildon și sosire la Fenchurch Street Station, pe care mi-o amintesc de la jocul de Monopoly. Măcar eu pot ieși din închisoare când vreau. Peter Royle nu are acest noroc. Încerc să simt măcar o urmă de compasiune pentru el, dar nu reușesc. Se află exact acolo unde merită și sper că astfel victima și familia ei se simt ceva mai bine.

Abia aștept să mă întorc la cazul lui Madeleine. Închid ochii și mă las pe spate, pe tapițeria uzată a banchetei. În minte îmi apare chipul lui Patrick, cu frânturi din Carl în fundal. Cei doi se înlănțuie într-un vârtej amețitor până ațipesc, ca să mă trezesc brusc la Fenchurch Station.

Mă văd cu Patrick două zile mai târziu, la Marylebone, ca să luăm din nou trenul împreună. Nu are chef de vorbă și după două încercări ratate de conversație îl las în pace.

– Trebuie să aflăm mai multe despre relația cu soțul, îmi spune în timp ce așteptăm să se deschidă ușile grele din fier forjat.

– Jurnaliștii s-au plictisit în cele din urmă, ne întâmpină Francine. Credeam că nu mai scăpăm de ei, dar, cum sora mea nu iese deloc din casă, s-au lămurit că nu vor obține nimic. Vă las să stați de vorbă, însă vă rog să n-o mai supărați ca data trecută. Încă nu și-a recăpătat puterile.

Arată spre Madeleine, care stă stingheră în ușa dintre antreu și bucătărie.

Nu pot decât să fiu de acord. Francine este originalul plin de culoare, iar Madeleine, o copie palidă, în culori terne. Dacă se mai diluează puțin, o să devină invizibilă, așa cum sângele soțului ei nu se mai vede pe mocheta din dormitor.

Ne așezăm în bucătăria lui Francine, o încăpere mult mai curată decât a fost vreodată bucătăria mea, cu bocale și ștergare asortate într-un vernil șters. Părul lui Madeleine este încă și mai îngrijit decât ultima dată când ne-am văzut, acum rădăcinile fiind deghizate cu nuanțe de miere și caramel. Îmi dau și eu părul din ochi și mi-l fixează după urechi. Patrick stă în capul mesei; amândoi avem carnetele bleu deschise în față.

– Audierea preliminară va avea loc într-o lună, încep eu. În mod normal, ți s-ar cere să anunți dacă te consideri vinovată sau nu, dar...

– Vreau să pledez vinovată, vreau să se termine totul, mă întrerupe Madeleine.

Are chipul încordat, cuvintele îi ies atât de greu, încât trebuie să mă forțez ca s-o aud.

– Am înțeles, Madeleine, dar trebuie să ne asigurăm mai întâi că am analizat toate celelalte opțiuni.

Vocea mea pare aspră, în comparație cu șoaptele ei.

– Există două opțiuni: vinovat sau nevinovat, iar eu voi pleda vinovat. Eu am făcut-o. Eu l-am înjunghiat. Nu văd ce ar mai fi de spus, încheie pe un ton



ridicat, bătând cu pumnul în masă.

– În această etapă mai există o posibilitate, anume aceea de a nu anunța tipul de pledoarie. Cred că trebuie să analizăm toate aspectele și deocamdată nu dispunem de suficiente informații din partea Parchetului. Ți-ai putea pierde o parte din reducere...

– Asta ce mai înseamnă? mă întreabă ea privindu-mă concentrată.

– Dacă îți recunoști vinovăția din primul moment, primești o pedeapsă privativă de libertate mai mică, dar în cazul de față aș sugera răbdare până obținem o imagine completă.

– Oricum o să-mi dea pe viață. Nu contează.

– Ba da, contează. Există mai multe tipuri de sentințe pe viață. Iar dacă îți recunoști vinovăția, vom avea nevoie de toate elementele anchetei Parchetului pentru a-ți ușura situația. Cred că la PTPH<sup>6</sup> de luna viitoare trebuie să anunți că nu dorești să intri în faza stabilirii vinovăției.

– La ce?

– La audierea despre care discutăm. Te sfătuiesc să refuzi să te pronunți. După aceea, mă aștept să primim mai multe informații din partea acuzării, inclusiv probele criminalistice și declarațiile martorilor.

– Da, pare logic, dar rămân convinsă că până la urmă tot voi fi nevoită să-mi recunosc vinovăția.

– Hai să facem măcar o încercare. La întâlnirea noastră precedentă începuserăm să discutăm despre relația cu Edwin. Este foarte important să-i înțelegem dinamica; numai așa îți putem oferi cele mai bune sfaturi în continuare.

Încerc să-i vorbesc pe un ton cât mai calm, ca să n-o sperii.

– De ce? Ce sens mai are acum? E mort și eu sunt cea care l-a ucis.

Vorbește cu mâinile împreunate deasupra gurii. Francine deschide ușa bucătăriei și se așază lângă ea. Mă privește întrebător și îi fac semn că poate asista la discuție. Poate că prezența ei o calmează pe Madeleine.

– Trebuie să ne formăm o imagine limpede, continui. Datoria mea este să te apăr, să mă asigur că primești cea mai bună consiliere posibilă, dar nu o pot face decât dacă îmi spui totul.

Madeleine trage adânc aer în piept și oftează cutremurându-se toată. Francine îi ia mâinile într-ale ei.

– Vrei ca sora ta să rămână cu noi cât stăm de vorbă?

Madeleine clatină din cap că nu, se oprește brusc, apoi ne face semn că da.

– Ne-ai zis data trecută că ultimul lucru pe care ți-l amintești din conversația cu soțul tău a fost că ți-a spus că te va părăsi. La gestul ei de confirmare adaug: Am dedus din cuvintele tale că decizia te-a luat complet prin surprindere.

– Da. Relația noastră nu era întotdeauna ideală, dar nu m-am gândit niciodată că ne-am putea despărți. Nu m-am gândit niciodată că m-ar putea lăsa.

Madeleine nu mai plânge, dar continuă să vorbească încet.

– Ce-ar fi să ne întoarcem puțin în urmă, la începuturile relației voastre? Unde v-ați cunoscut?

Madeleine surâde, iar privirea i se oprește asupra unui punct aflat undeva deasupra umărului meu, într-un loc inaccesibil.

– Era așa de frumos! Și eu eram frumoasă, poți să mă crezi pe cuvânt. Eram numiți „cuplul de aur“. Toată lumea voia să se împrietenească cu noi, să se bucure puțin de magia noastră. Cel puțin așa spuneau. Mai ții minte, Francine, cum era în primii ani?

– Da, cum să nu? Erați amândoi atât de fericiți!

Tonul ei transmite orice, numai fericire nu. Pe chip i s-a așternut o expresie neutră care nu lasă să se întrevadă nici o urmă din amărăciunea strecurată în voce.

– Da, extraordinar de fericiți. Ne-am cunoscut la facultate. Eu eram cu un an mai mare, dar asta nu conta. Am fost foarte bucuroasă să cunosc pe cineva ca el. S-a întâmplat ca prin minune, prima dată când a intrat în bar. Pur și simplu, s-a aprins o scânteie. După câteva zile, ne-am mutat împreună, în apartamentul din afara campusului pe care-l împărțeam cu o colegă. Am devenit de neseplat.

– Sună atât de romantic!

Iau notițe de zor în carnețel. Oare ne-a numit cineva pe mine și pe Carl „cuplul de aur“? Nu cred. Dar am fost fericiți odată. Când aveam vreo douăzeci de ani și nici o grijă, înainte ca totul să devină așa de complicat, când puteam petrece weekendurile în pat și nimeni nu refuza un pahar de vin ieftin, ci toți se bucurau că era băutura. Ne întâlneam prin barurile de lângă Waterloo după muncă, printre favoritele noastre fiind unul cubanez, până când am vizitat Havana și am văzut cum stau lucrurile de fapt. În vacanța aceea, am luat decizia eroică să facem amor în fiecare zi, până într-o noapte când am adormit pe plajă și am fost ciupită în așa hal de țânțari, încât nu mai suportam nici o atingere. Dar continuam să râdem fericiți. Acum, nici măcar nu ne mai zâmbim.

– Se purta foarte frumos cu mine. Îmi cumpăra cadouri și-mi spunea tot timpul că mă iubește. Ne-am mutat într-un apartament mic, doar eu cu el. Nici nu aveam nevoie de mai mult. Au fost vremuri minunate, spune Madeleine încă surâzând.

– Dar tu ai făcut o schimbare la un moment dat, îți aduci aminte? o întrerupe Francine.

Madeleine schițează o grimasă greu de interpretat.

– Da. Ei bine, n-ar fi trebuit să încep niciodată dreptul. Era prea mult pentru mine. Nu voiam să-mi petrec tot timpul într-o bibliotecă.

– Așadar, ce schimbare ai făcut?

Pe undeva, o înțeleg. Îmi amintesc de avocații din facultate, creaturi asemănătoare moliilor care clipeau orbite de lumină în fiecare dimineață după nopțile petrecute lingând dosare. Am făcut un masterat în drept după licența în istorie, susținând că-mi conferă profunzime, deși mă temeam că ceilalți înțelegeau materia mult mai bine decât mine.

– M-am reorientat spre contabilitate. Era și acolo de muncă, dar mai puțin studiu în bibliotecă. Iar lui Edwin i se părea mai util. O pregătire care nu strică niciodată.

– Spre deosebire de drept? am zis, neputându-mi ascunde surpriza.

– El nu credea că am ceea ce trebuie ca să devin un bun avocat. Sunt prea liniștită, îmi spunea. Și nu-mi plac confruntările. Niciodată nu mi-au plăcut.

– Ți-a plăcut să studiezi contabilitatea?

– Era OK. Nu era ușor, dar mi s-a părut mai interesant. Petreceam mai mult timp acasă. Eram permanent împreună, când nu eram la cursuri.

– El ce specializare a urmat?

– Economia. Și-a dorit toată viața să lucreze în domeniul financiar. Cei mai mulți dintre noi habar n-aveau ce voiau să facă după aceea, dar Edwin știa foarte bine. Asta îl făcea să fie și mai atrăgător.

Madeleine zâmbește din nou, pe când chipul lui Francine nu exprimă nici un sentiment.

– Tu cum te înțelegeai cu el, Francine?

Pare șocată de întrebarea mea și răspunde după o pauză.

– Bine. Totul era bine. Soțul meu și cu mine trăiam în Singapore la momentul respectiv, așa că nu ne întâlneam prea des. Maddie ne scria scrisori, apoi a apărut e-mailul. Ne trimitea și fotografii, zeci de fotografii. Așa am ajuns să-l cunoaștem și să vedem cât de bine le merge în căsnicie.

Fac o nouă însemnare în carnetul meu de notițe.

– Mai ai acele fotografii?

– Da, spune Francine, părând din nou luată prin surprindere.

– Crezi că ni le-ai putea arăta?

– Ce legătură au cu cazul de față? întrebă Madeleine pe un ton nerăbdător.

Mă întorc spre ea.

– M-ar putea ajuta să-mi formezi o idee despre voi, despre cum vă înțelegeți când erați mai tineri. Când v-ați căsătorit?

– Acum nouăsprezece ani. Anul acesta am fi sărbătorit douăzeci.

Brusc, pare tulburată, realitatea situației în care se află penetrând în bula de amintiri frumoase cu care s-a înconjurat momentan. Își apleacă fruntea. Mai scriu ceva în carnet, ca să-i dau timp să-și revină.

– Erați căsătoriți deja de câțiva ani când a venit pe lume copilul, dacă am înțeles bine.

– Da. Eu voiam să facem copii imediat și chiar am încercat câțiva ani, dar nu a mers. Apoi, Edwin s-a dat pe brazdă și am rămas însărcinată cu James. Am fost extraordinar de fericită.

– Cum adică „s-a dat pe brazdă“?

– Inițial nu i s-a părut că ar fi cea mai bună soluție. Trebuia să se ocupe de cariera lui și voia ca și eu să lucrez o vreme. Dar ar fi făcut orice ca să nu ne certăm. Cum sunt extrem de încăpățânată din fire, era pe deplin conștient că n-aș fi acceptat să iau anticonceptionale, așa că s-a ocupat chiar el de asta.

Tonul este aproape vesel, dar Francine se foiește neliniștită pe scaun, cu buzele strânse.

– Cum s-a ocupat chiar el, Madeleine? Ce-a făcut?

– A făcut rost de pastile anticoncepționale de la un prieten doctor. Îmi aducea micul dejun la pat în fiecare dimineață și dizolva una în ceai. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru dulciuri și nu mi-am dat seama de nimic, pentru că beau ceaiul cu puțin zahăr. Cred că a făcut alegerea corectă. Ar fi fost oribil să avem un copil mai devreme și să stricăm totul.

Rămân preț de o secundă cu gura căscată.

– Dar asta se numește administrarea unei substanțe dăunătoare! Este ilegal, este o faptă penală...

– Nu sunt de acord, mă întrerupe Madeleine. Nu era deloc așa. În ochii altora pare ceva deosebit de grav, dar de fapt el avea grijă de mine. De noi. Eu greșeam, nu vedeam decizia corectă, așa că a luat-o el în numele meu.

Mai scriu câteva cuvinte, dar sunt atât de șocată, încât nu reușesc să mă concentrez. Știu cum este să vrei să rămâi gravidă și să nu reușești, lozul pe care-l tragi în fiecare lună și durerea cu care constați că ți-a venit ciclul. Cu Matilda a fost destul de ușor, însă n-am mai putut face un al doilea copil. Am încercat să dau totul uitării, dar câteodată amintirile îmi revin și mă dor. Când mă gândesc că Madeleine a trecut prin aceleași suferințe din cauza inițiativei oribile a soțului ei... Încercând să-mi revin, strâng stiloul în mână. Patrick își drege glasul și mă face să tresar speriată. Uitasem complet de prezența lui.

– Cred că ar trebui să trecem în revistă opțiunile apărării la acuzația de omucidere, ce părere ai, Alison?

Vocea lui nu trădează nimic, dar tensiunea din jurul gurii îmi arată că este la fel de șocat ca mine.

– Aș avea nevoie de un minut. Vreau să...

Madeleine se ridică și iese din cameră fără să-și termine propoziția. Francine se ridică pe jumătate, părând că vrea s-o urmeze, dar se așază la loc clătinând din cap.

– Știam că lucrurile nu stau tocmai bine între ei, dar nu știam despre asta. Deci, până și atunci..., mormăie mai mult pentru sine.

– Până și atunci, ce? o întreb cât de calm pot, căci simt o ocazie de a trece dincolo de zidul ridicat de Francine.

– Atunci când credeam că erau fericiți. La început am fost foarte geloasă pe ei. Dar acum... voi încerca să găsesc fotografiile acelea.

Francine își găsește cu greu cuvintele și pare gata să izbucnească în lacrimi. Sunt pe punctul s-o întreb încă ceva când telefonul meu începe să sune, așa că îl pescuiesc cu gesturi automate din geantă. Este un mesaj de la un număr necunoscut.

„Știu ce faci, căteia împruțită.“

Clipesc șocată și îl deschid, sperând să aflu mai multe despre autor. Nimic. Nu pricep. Ridic ochii către Patrick, apoi mă uit din nou la telefon. Cum însă Madeleine își face apariția, mă concentrez din nou asupra ei. Îmi închid telefonul, cu mâinile tremurând și inima în gât, și îl ascund în fundul poșetei.

Cuvintele lui Madeleine îmi răsună în creier în timp ce literele strălucitoare ale mesajului îmi joacă prin fața ochilor. Patrick îmi face semn să reiau discuția cu clienta, dar nu reușesc să leg o frază coerentă; prin urmare, se vede nevoit să înceapă el.

– Să revenim. Madeleine, aș vrea să examinăm împreună bazele acuzației care ți se aduce. În esență, un omor este comis atunci când o persoană conștientă, aflată în deplinătatea capacităților sale mintale, curmă în mod ilegal viața altei ființe umane. Ceea ce înseamnă că, dacă nu ești bolnavă mintal, nu acționezi în autoapărare și nu ai suferit un episod de pierdere a stăpânirii de sine, ești vinovată de omucidere.

Madeleine acceptă din cap, iar eu încep să-mi revin. Termenii legali sunt liniștitori, mă poartă într-o lume controlabilă, cu reguli pe care le înțeleg. Patrick își drege glasul și reia:

– Este puțin mai complicat decât atât, ca să fiu mai precis. Există variante de apărare completă<sup>7</sup>, dar nu cred că se aplică în acest caz sau că dispunem de dovezi pe care să ne putem baza. Este greu să pledezi în favoarea legitimei apărări, din moment ce nu există leziuni defensive sau urme de luptă.

Madeleine deschide gura, ca și cum ar vrea să vorbească, dar Patrick o oprește cu un gest scurt și continuă: Ceea ce ne conduce la întrebarea dacă ești în posesia tuturor capacităților mintale, altfel spus, dacă nu ești bolnavă psihic. Francine încearcă să intervină și ea, dar Patrick este de neoprit. Adică am putea face apel la o apărare parțială, care ar reduce totul la un caz de omucidere voluntară cu responsabilitate diminuată sau pierderea controlului. Cred că putem exclude varianta unui pact sinucigaș care a mers prost. Madeleine încearcă iarăși să spună ceva, dar se oprește. Ești de acord, Alison? mă întreabă Patrick.

– Absolut de acord. Simt din nou pe cap peruca de avocat pledant. Cred că trebuie să organizăm o întâlnire cu un psihiatru, Madeleine, pentru că ne-ar ajuta foarte mult să știm în ce stare psihică te afli acum și, dacă este posibil, în ce stare erai la momentul faptei. Chiar dacă nu o facem decât pentru a exclude această linie de apărare.

– Nu vreau să fiu nebună. Chiar nu cred că sunt nebună.

Cuvintele ei sunt calme, dar cad în atmosfera din cameră ca bolovani într-un lac.

– Nici nu am sugerat asta vreo secundă. Nu vrem decât să analizăm fiecare opțiune, atât, îi răspund.

– Dar cum rămâne cu pierderea temporară a autocontrolului, cum s-ar potrivi în acest caz? intervine Francine.

– Această pierdere temporară a autocontrolului poate însemna mai multe lucruri, dar nu aș vrea să intrăm în detalii până nu dispunem de o descriere completă a relației dintre Madeleine și Edwin, plus întreaga relatare, minut cu minut, a celor petrecute în weekendul cu pricina. Mai mult, așa cum am spus, primul lucru de care avem nevoie este o evaluare psihiatrică independentă.



– La un moment dat, am avut un terapeut, dar nu m-am dus decât de două ori, până ce a aflat Edwin.

– Ce s-a întâmplat când a aflat?

– Mi-a spus că era o pierdere de bani și de timp, că dacă simțeam vreodată nevoia să stau de vorbă cu cineva, îl aveam oricând la dispoziție chiar pe el.

– Și tu cum ai primit această sugestie?

– Nu m-a deranjat. În realitate, nu-mi plăcea terapeutul acela și mi-era tot mai greu să-i răspund la întrebări.

– Atunci, ce anume te-a făcut să te duci la el?

– Voiam să discut cu cineva despre problema mea cu băutura, să caut o modalitate de a o ține sub control.

Madeleine se oprește din vorbit și oftează, cu ochii pe fereastra din spatele meu.

– Când s-a întâmplat asta?

Desenez o săgeată de la baza paginii în sus și îmi pregătesc stiloul. Nu mi-aș fi închipuit-o ca bețivă, nu pare genul.

– Acum vreo cinci ani.

Își mută din nou privirea spre mine, lăsând baltă zidul casei de alături, pe care părea să-l găsească fascinant.

– Ce anume nu ți-a plăcut la acel terapeut? intervine Patrick când eram pe punctul de a-i adresa următoarea întrebare.

– Mi-a spus că dacă mă voi prezenta vreodată beată la o ședință, îi va fi imposibil să stea de vorbă cu mine. M-am simțit ofensată, omul era total pe lângă. Adică, să nu credeți că beam tot timpul sau ceva în genul ăsta, în nici un caz. Uneori mi se întâmpla să beau prea mult. Aveam impresia că nu mă asculta cu adevărat. Era ceva straniu la el.

Îi notez răspunsul, aprobând-o în sinea mea.

– Ce anume era straniu?

– Cum să spun... mi se părea că stătea prea aproape de mine. Sau că îmi reținea mâna puțin mai mult decât ar fi trebuit când ne salutăm. Nimic concret, dar mă făcea să mă simt incomfortabil.

– Ai zis că Edwin „a aflat“ că te duceai la un terapeut. Ce ai vrut să spui prin asta? o întreb.

– A găsit în poșeta mea o chitanță. Credeam că am aruncat-o, dar o uitasem acolo.

Gura i se strâmbă a nemulțumire.

– Ce s-a întâmplat când a găsit-o? insist, făcând din nou eforturi să-mi păstrez o voce egală.

– A vrut să știe ce reprezenta și de unde făcusem rost de cele cincizeci de lire pe care le cheltuisem. N-am vrut să creadă că era ceva rău, așa că i-am mărturisit totul. I-am spus că o făceam pentru el, deoarece problema mea cu băutura îl făcea să sufere enorm. Până la urmă, am reușit să-l lămuresc.

– Ce i-ai spus despre bani?

– I-am explicat că i-am economisit din alocația mea lunară. La început s-a supărat, dar apoi a înțeles că am făcut-o pentru binele lui și ne-am împăcat.

Pastilele anticoncepționale, percheziția în poșetă, banii de buzunar, ancheta cu privire la chitanță – încerc să absorb informațiile fără să fac o paralelă cu propria mea situație.

– Ai menționat problema ta cu alcoolul, ai spus că nu era ceva cronic, ci mai degrabă o chestiune de lipsă de moderație. De cât timp te confrunți cu acest fenomen? o întreb.

– Încă din studenție, cred. Cu suișuri și coborâșuri. În ultima vreme, unele mese mi s-au părut complet insuportabile.

– Mesele?

– Mesele de lucru. Edwin voia să fiu gazda, adică gazda perfectă. Mie mi se părea mult prea dificil. Lui nu-i plăcea asta. Într-o zi, nu m-am simțit bine...

Vocea i se stinge din nou.

Mă uit atent la ea – e tot mai palidă, își acoperă ochii cu o mână.

– Ești bine?

– Da. E greu, e foarte greu. Mă doare capul îngrozitor.

– Avem multe de discutat, așa că propun să luăm o pauză. Până una, alta, accepți să vezi un psihiatru? O opinie de specialitate ne-ar ajuta enorm.

În timp ce vorbesc, trasez semne de întrebare în dreptul însemnărilor mele, apoi dau pagina.

– Nu cred că va avea nici o importanță, dar, dacă insistați, o voi face.

Dintr-odată, vocea lui Madeleine capătă o claritate pe care n-am sesizat-o de-a lungul interviului, și îmi notez cu litere mari în partea de sus a paginii: **CLIENTUL ESTE DE ACORD CU EXPERTIZA PSIHIATRICĂ.** Atmosfera din bucătărie se ușurează vizibil. Patrick se ridică de la masă, își strânge documentele și le vâra la loc în servietă. Francine se ridică și ea și mormăie ceva inaudibil despre fotografiile, apoi iese din bucătărie. Îmi pun la loc în geantă carnetul și stiloul și ating cu mâna telefonul. Mesajul îmi revine în minte, dar încă n-am terminat cu Madeleine.

– Vom programa consultația cât de repede posibil, îi spun în timp ce rememorez lista cu experți.

– Mulțumesc.

Se ridică de pe scaun și-mi întinde mâna. Are o strângere mai sănătoasă decât data trecută. Pare revigorată și-mi fac o notă mentală să identific cauza acestei transformări. Oare ce s-a petrecut în cursul întâlnirii de azi? Poate a

fost mai relaxată fiindcă nu am abordat derularea evenimentelor din ziua incidentului? E doar un armistițiu.

Francine revine și-mi întinde un plic maro, din hârtie groasă, umplut până la refuz.

– Aici sunt toate fotografiile cu Edwin și Madeleine pe care le-am primit.

Îi mulțumesc.

– Pot să-l iau ca să le studiez pe îndelete? Vă promit că voi avea grijă de ele.

Surorile par să fie de acord. Îl pun în geantă și închid fermoarul. De această dată, este exclus s-o pătez cu urină.

Francine ne cheamă un taxi, iar la sosirea acestuia ne conduce în stradă.

– Ești foarte grijulie cu Madeleine, remarcă Patrick.

– Nu mi-e ușor...

Cu aceste cuvinte, poarta electrică începe să se închidă și femeia se întoarce în casă. Ne suim în taxi și ne îndreptăm spre gară.

Plea and Trial Preparation Hearing: audierile preliminare pledoariei și procesului (n.tr.)

În engleză full defence, invocarea de argumente sau probe concrete ce are drept rezultat achitarea acuzatului (n.tr.)

Trenul întârzie. Mă învârt de colo colo pe peron, întrebându-mă dacă o cafea cu lapte și o gogoasă mă vor face să mă simt mai bine sau mai rău. Patrick se duce direct la chioșc și își cumpără o cafea neagră în care toarnă ceva dintr-o sticlută plată pe care o scoate din geantă. Nu-mi oferă nimic și, cu toate că aș vrea să mă apropiu de el, ceva din atitudinea lui mă îndeamnă la reținere. Își aprinde o țigară, ignorând cu nonșalanță semnele omniprezente care interzic fumatul. Capul îmi vâjâie. Pe de o parte, aș vrea să mă atingă, să mă înghesuie într-un colț insalubru și să se înfigă în mine; pe de altă parte, îmi aduc aminte de mesajul primit. Scot telefonul din geantă și îl citesc din nou:

„Știu ce faci, căteia împuțită.“

Nu, nu poate să însemne asta. Am fost amândoi foarte atenți, extrem de prudenți. Probabil că l-am primit din greșeală.

– Ce părere ai?

Tresar la auzul vocii lui Patrick, care s-a apropiat neauzit de mine.

– Despre ce?

Îmi bag telefonul într-un buzunar al hainei, nedorind să discut cu el despre mesaj, pe principiul că dacă nu știe nimeni, poate dispăre.

– Despre întâlnirea cu clienta, ce altceva?

Dau din umeri. Vocea lui este normală, dar văd că are ochii roșii.

– Pari obosit. Prea multe nopți pierdute? îl întreb.

– Poftim? Eu te întrebam ce părere ai despre discuția cu clienta.

Privirea i se mută de la mine spre lungul peronului.

– Cred că este ceva ascuns acolo, în relația dintre ei. Acolo este cheia.

– Și-a omorât soțul prin înjunghiere. Mă bucur că beneficiez de competența ta juridică extraordinară.

Tonul lui este sarcastic, dar n-am de gând să-l las să-și bată joc de mine. Ridic din umeri. Scoate pachetul de țigări din buzunar și întind mâna după una, apoi îi iau bricheta. Îmi aprind țigara și trag adânc fumul în piept înainte de a continua să comentez cazul.

– Da, sigur că l-a înjunghiat. Nu avem altă explicație pentru cele întâmplate, dar ne ascunde încă multe lucruri. Povestea cu pastila anticoncepțională pe care el i-o administra fără voia ei, de pildă. Aici e clar că avem de-a face cu un comportament anormal.

– Din contră, mie mi se pare o idee excelentă. Te scutește de o grămadă de bătăi de cap.

– Serios? Ce probleme ai tu cu fertilitatea feminină?

Vehemența lui mă ia prin surprindere.

– Nu e treaba ta. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi despre mine. Nici n-ai încercat să le afli, de altfel. Și, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să-ți cumperi singură țigări.

Ignor intenționat ultimul atac și-i răspund fără să-mi pese dacă se vede cât sunt de nervoasă:

– Ai spus încă de la început că vrei o relație fără întrebări.

Îmi amintesc perfect conversația pe care am purtat-o atunci. Eram în fața unui pub din Kingsway, cam cu un an în urmă, într-o seară de toamnă. Eram amândoi abțiguiți. Toată lumea știa că e un fustangiu, fiindcă își lăsase nevasta și frânsese câteva inimi, dar nimic nu mă putea opri. O privire de-a lui a fost de ajuns ca să simt un junghi în inimă și să știu că-l doream și că mă dorea. L-am mușcat de ureche, iar el m-a apucat de gât, m-a lipit de

perete și mi-a spus: „Fără mușcăături, fără întrebări. Ne futem și atât“. N-am de gând să încep acum să încalc regulile.

Aruncă restul băuturii din pahar pe calea ferată și se întoarce din nou spre mine.

– Sigur că fără întrebări. Cum aș putea să uit? Trage aer în piept și continuă, părând să se fi calmat: Da, ai dreptate. Din ceea ce ne-a spus până acum, în relația lor există un element de control.

– Nu este exclus să fie mai mult decât atât, ceva chiar mai grav în comportamentul lui, despre care ea să nu ne fi vorbit încă. Dacă nu găsim tulburări de ordin psihic, aceasta ar fi singura linie de apărare – pierderea controlului în contextul violenței domestice. Problema e că faptele în sine nu arată bine deloc, adaug amintindu-mi de rănile identificate pe trupul lui Edwin și de petele de sânge de pe hainele clientei noastre.

Trenul oprește în dreptul peronului înainte ca Patrick să-mi răspundă. Ne urcăm și ne așezăm în tăcere unul în fața celuilalt. Sunt pregătită pentru atacul lui, îmi ling buzele în febra așteptării și parcă îi simt din nou organul erect în gură. „Relaxează-ți gâtul“, e sfatul pe care l-am primit cel mai des din revistele pentru femei și filmele porno. Da, pare ușor când e vorba să termini dintr-o suflare o halbă de bere, dar ce te faci când trebuie să respiri printr-o pătură de păr pubian și să-ți menții echilibrul într-un tren în mișcare, încercând să eviți bălțile de urină? Parcă nu mai este la fel de simplu. Atunci, de ce sunt atât de dornică să repet experiența? De ce abia pot să stau pe scaun așteptându-l să se aplece puțin și să mă atingă? La naiba, suntem singuri în compartiment. Am putea s-o facem chiar aici și acum. Cine ne-ar putea vedea? În cap îmi apar cuvintele: „Știi ce faci“ – dar le alung. Nimeni nu știe, nimeni n-a văzut nimic. Sunt sigură.

Pun mâna pe coapsa lui și avansează încet spre partea de sus. Mă respinge atât de brusc, încât o simt ca pe o palmă. Mă retrag ca arsă.

– Ce faci?

– M-am gândit că...



– Te-ai gândit prost. Aș vrea să te concentrezi asupra cazului. Altceva nu contează.

– Nu vrei să discutăm despre asta când ajungem înapoi, la Londra? N-am chef să vorbim în tren.

– N-o să am timp, diseară am un dineu. O să aranjez o întâlnire la începutul săptămânii viitoare.

– Cu cine mănânci?

Vocea mea pare calmă, dar nu-l păcălește.

– Nu e treaba ta, vine răspunsul.

Îmi sprijin capul de fereastra trenului și privesc casele ce defilează pe lângă noi. Trenul încetinește și, la un moment dat, văd într-o curte un cuplu sărutându-se. Mă întreb dacă ei mă pot vedea, dacă se întreabă cine sunt, dacă își spun că poate femeia cu capul lipit de geam își șterge lacrimile. Când ajungem la Marylebone, îl aștept pe Patrick să coboare din tren și abia apoi îmi strâng lucrurile.

Metroul de pe linia Bakerloo vine repede, așa că mă regăsesc imediat pe Embankment. Îmi târăsc trolerul după mine pe Essex Street, trec de barul de vinuri al lui Cairn, de Curtea Supremă de Justiție și mă opresc la biroul asistenților. Mark îmi dă dosarul pentru ziua următoare, constând într-un teanc de hârtii legate cu o panglică roz din care stau să alunece afară documente mai mici și fotografii.

– De ce arată în halul ăsta? îl întreb surprinsă neplăcut.

– Ni s-a întors de la judecătorie. De la numărul 27, King's Bench Way. Întotdeauna le împrăștie așa.

– Minunat. Ce plăcere.

Mă uit pe opis. Tribunalul Coroanei de la Wood Green. Cel puțin e aproape. Relativ.

– E un proces cu înfățișare imediată. În cinci sau șase zile, îmi spune Mark.

– OK, mulțumesc.

Desfac panglica roz și mă uit la capetele de acuzare. Șapte tentative de vătămare corporală gravă și o conducere periculoasă a autovehiculului. Pregătirea o să-mi ia aproape toată noaptea.

Ies din birou cu foile strânse la piept.

Îmi las trolerul și pardesiul lângă masa de lucru și deschid dosarul în fața mea. Înainte de a începe să-l citesc și să examinez fotografiile pe care mi le-a dat Francine, îl sun pe Carl. Știi că este la piscină cu Matilda.

– Alo? Nu te aud.

– Bună, eu sunt. Cum se descurcă Matilda? strig la rândul meu.

– Bine. Se descurcă foarte bine.

Brusc, bruiajul dispare și ultimele cuvinte parcă îmi sparg timpanul.

– Eram sigură. Ascultă-mă, din păcate, mi s-a dat un caz urgent. Am nevoie de timp ca să-l pregătesc. Ajung repede acasă, dar o să lucrez toată noaptea.

O tăcere lungă, apoi:

– Bine. I-am promis Matildei că mergem la pizza după piscină, drept recompensă.

Mă uit la ceas. Este ora cinci. Cred că am timp. Cât poate dura să mănânci o pizza?

– Vrei să ne vedem acolo? Mă apuc de lucru după aceea.

Încă o pauză lungă.

– Mi-e teamă c-o să fii preocupată. Te cunosc prea bine. Nu-ți face griji. Rămâi la birou și fă-ți treaba. Ne descurcăm noi, mă asigură Carl pe un ton

așezat, rațional.

– Dar trebuie să mă gândesc și eu. Serios, aș putea să plec chiar acum. Ne întâlnim acolo, apoi mergem acasă, o pregătesc pe Matilda de culcare și mă apuc de lucru.

Nu vreau să sune ca și cum m-aș ruga de el, dar parcă simt un nod în gât. Vreau cu orice preț să-mi văd fetița.

– Vorbesc serios acum, suntem foarte bine. Vino când termini ce ai de lucru. Îți amintesc că astăzi primesc grupul de terapie pentru bărbați acasă, așa că n-are rost să ajungi prea devreme.

Încerc să protestez, dar Carl închide telefonul. Privesc aparatul neștiind ce să fac. Poate că se duc la pizzerie cu vreo prietenă de-a Matildei de la cursurile de înot. N-am fost niciodată cu ea la piscină, nu-i cunosc pe ceilalți părinți. Poate chiar acum Carl îi zâmbește altei mame în timp ce femeia, de-abia ieșită din apă, își usucă părul blond, iar fiica ei execută o întoarcere subacvatică și revine în grupul Matildei, zveltă și musculoasă de la turele de bazin în acel stil fluture care mie nu mi-ar ieși nici într-un milion de ani. Poate că exact acum Carl râde și o asigură pe cealaltă mamă că soția lui n-ar veni niciodată la piscină, căci e prea ocupată cu munca sau cu ce-o face ea, așadar, am putea să luăm copiii și să mergem pe undeva să bem un pahar de vin, ca să sărbătorim...

Scutur puternic din cap ca să alung imaginea atât de vie pe care singură am creat-o. Carl nu se uită după alte femei, pentru că este cu Matilda, pe care nu vrea s-o supere. Nu are nici timp de pierdut, pentru că trebuie să facă ordine prin living și să aducă scaune din bucătărie ca să aibă unde să se așeze grupul de terapie masculină, cu vreo două cutii de șervețele plasate strategic, în cazul în care emoțiile sunt prea puternice. Așa presupun, în orice caz. Carl nu-mi povestește niciodată cum se derulează aceste sesiuni de terapie. Secret profesional. Grupul trebuie să aibă încredere deplină în el. Accept întotdeauna aceste explicații, prea conștientă de propriile mele minciuni ca să-l provoc.

Deschid dosarul și încep să citesc. Nu e așa de rău pe cât părea la început. Tentativă de omor și conducere periculoasă – acuzatul și-a pierdut cumpătul

în parcare a unui supermarket după ce un grup de adolescenți au strigat la el. S-a urcat la volan și a accelerat în direcția lor. În orice caz, n-a lovit pe nimeni și motorul i s-a oprit brusc. Incidentul a fost urmărit de vreo douăzeci de martori, ceea ce explică de ce s-a fixat atât de repede data pronunțării. Cazul vorbește de la sine.

Cu toate că de data asta reprezintă acuizarea, nu mă pot împiedica să nu-mi fie milă de acuzat în timp ce parcurg declarațiile consemnate de poliție. Întrucât suferă de mai multe tipuri de handicap, omul conduce o mașină special adaptată. Citind printre rânduri, îmi întăresc impresia că grupul acela de tineri i-a transformat viața într-un coșmar și-mi vine greu să-i condamn ieșirea. Mă rog, nu e treaba mea. Îmi iau câteva notițe pentru intervenția de deschidere și sper în sinea mea că are un apărător bun. Verific cine îl reprezintă și oftez. E o firmă pe care o cunosc prea bine, cu avocați școliți la Harrow și complet lipsiți de scrupule – nu reușeau să-mi furnizeze un dosar complet nici când lucrăm în numele lor. Un nume pe un bilețel, dacă aveam noroc. Nu-și băteau niciodată capul prea tare cu pregătirea cazurilor și angajau cel mai ieftin consilier pe care-l puteau găsi. Mai citesc puțin și trag linie. Cu puțin noroc, o să scape. Va recunoaște faptele mai ușoare, ca să obțină o înțelegere cu acuizarea, eu voi cere o pedeapsă mai mare și până la sfârșitul zilei vom fi cu toții acasă.

Îmi termin pregătirea. Aranjez cu atenție documentele într-un teanc și le leg cu aceeași panglică roz. Arată mult mai bine decât atunci când l-am primit. E trecut deja de ora șapte. Îi trimit un mesaj lui Carl ca să-l întreb dacă a fost bună pizza, apoi rămân cu telefonul în mână, până mă hotărâsc să-i scriu lui Patrick. „Ești în regulă?”

S-a purtat ciudat în după-amiaza asta. Nu l-am mai văzut până acum bând așa, pe drum. Sau refuzându-mă la sex. Poate că a înțeles cât de lipsit de sens e totul și s-a hotărât să pună capăt relației. Poate că ia masa cu o bucată mai bună, cu versiunea mea mai tânără, mai slabă și fără copii. De fapt, probabil că nici n-ar fi așa de rău. S-ar termina cu adulterul, cu vinovăția în care mă zbat, cu reproșurile amare. M-aș putea dedica în întregime familiei și poate că așa avea, din nou, mai mult timp pentru prieteni.

Telefonul anunță primirea unui mesaj. E de la Carl: „Pizza bună. Matilda e la duș. Totul OK.” Îi trimit un emoji cu degetul mare ridicat americaneste. Dacă

vrea să fie laconic, nu are nici un sens să încerci să-i smulgi vorbele cu forța. Apoi îmi închid telefonul și scot din poșetă fotografiile cu Madeleine și Edwin.

E un pachet cu vreo patruzeci de poze. Încerc să le așez cumva cronologic, ghidându-mă după vârsta lor și după înaintarea cheliei lui Edwin. Madeleine ne-a spus că s-au cunoscut la universitate, iar fotografiile de atunci sunt într-adevăr impresionante. Ea este tânără și frumoasă, îmbrăcată cu o salopetă în dungii, iar el, îmbrăcat cu un hanorac uni, zâmbește în spatele ei. Apar într-o serie de excursii tipice: o călătorie cu rucsacul în spate prin Europa, surprinși lângă Colosseum și la Fontana di Trevi, cu piramida de la Luvru în spate și cu șopârlele lui Gaudí. Urmează un peisaj de țară, cu plantații de orez cât vezi cu ochii și un vulcan. Indonezia? Apoi, Petra.

Și eu am fost acolo, cu Carl. Îmi aduc aminte ce tare ne-a amuzat spectacolul unei cămile care nu reușea să se ridice cu un turist obez în spinare. Acum, imaginea bietului animal căruia îi tremurau picioarele în timp ce stăpânul urla la el să se ridice îmi dă fiori. A murit de mult, probabil. E o cămilă la fel de moartă ca forța ce ne-a făcut să ne împreunăm mâinile în drum spre mănăstirea din vârful dealului. La fel de moartă ca bărbatul cu ochi buni și un zâmbet timid care mă privește din fotografiile pe care le-am împrăștiat pe birou.

Poate că am fost în același timp în Iordania. N-am de unde să știu. Mă uit pe spatele fotografiilor, căutând indicii despre momentul când au fost făcute. Nimic. În afară de una pe spatele căreia stă scris: „A spus da“. O întorc pe față. Madeleine a abandonat hainele din studenție și apare acum radioasă într-o rochie bleumarin mulată. Zâmbește așezată la masă, într-un restaurant. Pentru prima dată, Edwin apare lângă ea, nu în spatele ei, ținând-o protector pe după umeri. Fotografia este făcută de un chelner, probabil. Pe masă sunt cupe înalte de șampanie – poate că Edwin a ascuns inelul într-una dintre ele și a așteptat ca ea să-l găsească. Sau poate că a ținut cutiuța în buzunar, verificând din când în când dacă n-a pierdut-o și sperând că ea nu-l va întreba ce tot face.

Oare Madeleine se aștepta să fie cerută? O fi fost fericită? În imagine zâmbește. Edwin o ține strâns, cu cotul la gâtul ei – oare stă comod? Sesizez cumva o undă de neliniște în ochii ei, o mică reținere în mijlocul acelu

moment de bucurie? Scrisul de pe spatele imaginii este apăsător, sigur. „A spus da.“ Nu cumva lipsește un semn de exclamare sau alt tip de punctuație care să întărească semnificația momentului?

Când Carl m-a cerut de soție nu aveam un aparat de fotografiat la îndemână. Nici șampanie nu era. Discutam dacă ne-am fi permis să ne mutăm într-un loc mai drăguț decât apartamentul din Bow unde locuiam la vremea respectivă. Când l-am întrebat dacă n-ar trebui să ne gândim să cumpărăm ceva, mi-a răspuns: „Atunci ar trebui să ne căsătorim“, iar eu am acceptat. După care a adăugat: „De fapt, cred că ar trebui oricum s-o facem“. Nu am mai vorbit despre asta până când mi-a spus, după două săptămâni, că în paisprezece zile aveam programare la Starea Civilă. N-am avut nimic împotriva. Au participat mama lui și prietena mea cea mai bună, Evie, și cred că am arătat și eu radioasă la un moment dat, chiar dacă nu am o fotografie pe birou care s-o dovedească. Pe de altă parte, nici nu sunt acuzată de omor și eliberată pe cautiune, deci nu-i așa de rău.

În cele mai multe fotografii, Edwin și Madeleine arată absolut normal, ca orice alt cuplu. Ca mine și Carl. Nimic nu sugerează că peste vreo cincisprezece ani ea o să-l înjunghie în patul conjugal.

Dau peste o poză de la nuntă, cu cale legate într-un buchet elegant. Apoi, iată-o pe Madeleine însărcinată, în dreptul unei uși încadrate cu glicină. În următoarea fotografie apare cu copilul în brațe. Edwin e lângă ei și, din nou, o ține strâns pe după umeri. În fiecare imagine zâmbește fericită. Simt că-mi pierd vremea. Nimic din aceste fotografii nu-mi oferă vreun indiciu despre motivele care au determinat-o să-l ucidă. Mesajul pe care-l transmit ele lumii exterioare este perfect, este inatacabil. E ca și cum ai studia fotografiile cu mine și cu Carl încercând să observi când am început să ne îndepărtăm unul de celălalt. Oftez și deschid telefonul.

Mă anunță imediat că am un mesaj de la Patrick.

„Ne întâlnim pentru aperitive la Cairn's. Dacă vrei, poți să vii.“ Îi răspund imediat: „Credeam că ai un dineu“. „Am terminat“, vine replica.

Mă uit cât e ceasul. A fost o masă rapidă, deci nu putea fi o întâlnire amoroasă. Simt cum mi se relaxează umerii. Analizez fotografiile clienței de

peste o oră și până acum n-am reușit să găsesc nimic. Le pun la loc în plic și le bag în sertarul de la birou. Strâng și documentele pentru procesul de a doua zi, le pun în geantă și sting lumina. Peste clădire s-a așternut liniștea. În afară de mine nu mai este nimeni. Nu e nici măcar ora nouă, dar la fel de bine ar putea fi și miezul nopții. Crengile copacilor își proiectează umbrele pe pereții birourilor. Pun alarma și părăsesc clădirea după ce încui ușa.

## 8

Intru în bar și mă uit după Patrick. În loc să-l văd stând singur la o masă, așa cum mă așteptam, sunt surprinsă să-l găsesc la o masă lungă, înconjurat de gașca obișnuită de juriști și asistenți, chiar dacă este miercuri seara. Mă așez și eu între Sankar și Robert.

– Aveți niște vin și pentru mine?

Nici unul nu-mi răspunde. Locul e zgomotos, din boxele de deasupra noastră bubuie muzica. Patrick este în elementul lui, flacăra cea mai strălucitoare din centrul șemineului. Povestește ceva la care cei din jurul lui râd în hohote, iar ceilalți se întind să audă. Alexia zâmbește și ea, așezată undeva, la margine. Nu este sesiunea de băut liniștită la care m-am așteptat, dar trebuie să mă adaptez. El m-a invitat – gândul acesta mă face să simt puțin din căldura lui. Îl bat pe Robert pe umăr, iar acesta se întoarce surprins să mă vadă.

– Dă-mi și mie niște vin!

– Ai nevoie de ceva de băut.

Vorbim în același timp. Mă pufnește râsul. Se întinde peste masă și-mi toarnă vin roșu într-un pahar de lângă el. Ezit o clipă, întrebându-mă dacă e curat, dar decid că nu contează și îl dau pe gât. Robert îl umple din nou.

– Ai avut o zi lungă? mă întreabă.

– Mda. Abia am terminat. Tu?

– Sunt aici de pe la patru. Nevastă-meă o să mă omoare. M-am oprit doar puțin...

Limba i se împleticește.



– Da, sigur, așa zicem cu toții.

Termin și jumătate din al doilea pahar și simt cum mă relaxez în căldura plăcută a luminii ambientale discrete, cu nuanțe galbene. E bine, e dreptul meu să mă aflu aici. Carl nu mă vrea acasă, e ocupat să-și consilieze bărbații. Matilda e bine și ea, probabil că a adormit deja, îndopată cu pizza. Mi-am încheiat treaba pe ziua de azi, merit un pahar. Iau încă o înghițitură zdravănă și-mi îndrept privirea spre Patrick. Este așezat lângă Mark, asistentul nostru, iar în partea cealaltă disting de-abia acum o femeie drăguță pe care o văd pentru prima dată. Observând că necunoscuta se amuză copios la glumele lui, simt cum bula de calm în care mă înfășurasem începe să crape, ca un fel de răceală în vârfurile degetelor.

– Cine e? îl înghiontesc pe Robert.

– Cine e cine?

– Aia. Femeia de lângă Patrick, spun, încercând să păstrez un ton de conversație banală.

– Habar n-am, o femeie oarecare. A venit odată cu el.

– El când a ajuns aici?

– Nu mai țin minte, puțin după mine. Robert se întoarce și mă privește fix: Ești geloasă, nu-i așa?

– Vorbești prostii. Îmi termin paharul de vin și mă întind după sticlă, dar constat că e goală. Mă duc să mai cumpăr una, îl anunț.

Mă strecor pe lângă grup și mă apropiu de bar. Localul geme de lume, de parcă ar fi vineri seară, nu miercuri. Evit să mă uit la Patrick când trec pe lângă el, dar observ cu coada ochiului că femeia îi ține o mână pe braț. Ridic sfidător bărbia și-mi văd de treabă.

Este atât de aglomerat, încât sunt nevoită să aștept vreo zece minute. Comand două sticle de Rioja, ca să nu mai trec prin aceleași încercări încă o dată. Când ajung înapoi la masă, constat că Robert mi-a ocupat locul, dar se dă la

o parte. Îi torn vin în pahar lui și apoi lui Sankar. Flutur sticla spre cei de vizavi, care au pornit însă cu vin alb. Din nou, evit cu grijă privirea lui Patrick.

Beau o dușcă în timp ce-l ascult pe Sankar, care îmi povestește cazul lui.

– În mod normal și-ar fi dat seama că ăla îi înfigea ditamai morcovul în fund în fiecare noapte, dar Rohypnolul e marfă puternică.

Mai iau o gură de vin. Timpul se scurge netulburat. Se face ora zece, apoi zece și jumătate. Vinul mă face să uit de foame și de oboseală. Îmi verific telefonul. Nimic. Mă strecor afară, la o țigară, împreună cu Robert.

La întoarcere, asigurându-mă că nimeni nu mă poate vedea, îi trimit un mesaj lui Patrick: „Ai chef să ne futem?“ Nici nu clipește. Probabil că și-a închis telefonul. E adâncit în conversație cu femeia de lângă el, pe care nici Sankar n-o cunoaște, iar eu nu vreau să mai întreb în stânga și în dreapta, așa că mă afund tot mai tare în băutură. Când terminăm cele două sticle, Robert își croiește drum spre bar, ca să mai cumpere. Locul începe să se golească. Grupul nostru, de aproape douăzeci de persoane la început, s-a redus la zece. Le zâmbesc și fac conversație cu fetele din partea cealaltă a mesei lungi, cele care beau vin alb. Alexia și încă o studentă, pe care am uitat cum o cheamă. Apoi vorbesc cu o avocată pe nume Pauline, care pare întotdeauna nemulțumită când mă vede. În seara asta, vinul o face mai amabilă, așa că discutăm despre cazul meu de omor.

– E așa de ciudat să cotrobăi prin fotografiile unor străini. Trăim cu convingerea că suntem unici, după care descoperim că, de fapt, facem aceleași lucruri, mergem în aceleași locuri, mâncăm aceeași mâncare ca toată lumea...

Îmi dau seama că bat câmpii deja și că am uitat unde voiam de fapt să ajung.

– Te înțeleg perfect, îmi răspunde Pauline. E ca pe Facebook. Vieți intersanjabile.

– Adică, astăzi ești aici și te fotografiezi de mână cu iubitul în fața Partenonului, iar mâine îl înjunghii cu un cuțit de bucătărie. Oricui i s-ar

putea întâmpla, dacă te gândești mai bine.

– Ai dreptate, îmi spune dând aprobator din cap; dau și eu din cap plină de importanță, impresionată de profunzimea noastră. Ce părere ai despre el? mă întreabă schimbând subiectul atât de brusc, încât în primul moment nu observ că arată din ochi în direcția lui Patrick.

– În ce sens?

– Adică, este un bun avocat. Se apropie de mine și, privindu-mă insinuant, adaugă: Am auzit însă niște zvonuri...

– Zvonuri? o întreb, încercând să nu mă dau de gol.

– Ceva despre cineva cu care n-ar fi trebuit să se încurce. Dar știi cum e...

Nu-și duce până la capăt ideea. Simt cum aburii alcoolului se risipesc și devin tot mai lucidă, cu simțurile în alertă maximă. Nu știu unde vrea să ajungă. Oare se referă la mine? Ea să fie în spatele acelui mesaj?

– N-am auzit niciodată ceva în genul acesta. Răspândirea unor astfel de zvonuri poate face mult rău, îi răspund.

Dă înapoi, cu o expresie indignată.

– Hei, nu vreau să creez probleme nimănui. Ziceam și eu așa... Sunt sigură că e doar un zvon răutăcios. Știi ce, mă duc să fac plinul. Vrei să-ți aduc ceva de la bar?

– Nu, sunt bine, mulțumesc. Oricum, cred că nu mai stau mult.

O urmăresc cu privirea în timp ce se îndreaptă către bar. În secunda următoare, sar ca arsă și îmi vărs vinul pe bluză, la auzul unui urlet și al zgomotului unui pahar spart. Ridic ochii, căutând sursa incidentului. Nu e nevoie să mă uit prea departe, fiindcă îl văd pe Patrick, scaldat în vin mai rău ca mine. Lichidul i se scurge din păr pe față, iar femeia necunoscută se află în picioare lângă el, ținând încă în mână piciorul paharului spart. Pe masă și pe jos e plin de cioburi. Femeia strigă ceva, dar nu reușesc să înțeleg ce anume. Mă ridic, dar, înainte să apuc să dau ocol mesei, Pauline se

proțăpește în fața agresoarei, cu mâinile întinse în semn de pace. O clipă, mă tem că necunoscuta o va ataca, dar aceasta rămâne parcă împietrită, cu ochii larg deschiși, după care lasă să-i cadă din mână resturile paharului. Pauline încearcă s-o apuce de umeri, însă aceasta se eliberează brutal, își recuperează poșeta neagră de pe jos și iese valvârtej din bar.

Patrick își șterge vinul de pe față cu un șervet alb. Cămașa de pe el e leoarcă, probabil că paharul era aproape plin.

– Ce-a fost asta? strig, însă nu primesc din partea lui nici o reacție. Ce naiba s-a întâmplat?

Strigătul meu coincide cu pauza dintre două melodii. Oamenii rămași în bar întorc capetele spre noi, atrași mai mult de vocea mea decât de scena inițială. Patrick își tamponează cămașa, împătorește șervetul și-l lasă pe masă, după care ridică, în sfârșit, ochii spre mine. Spune ceva, dar muzica s-a pornit din nou și mi-e imposibil să-l aud.

– Poftim?

– Nu i-a plăcut cămașa mea, îmi spune zâmbind.

– La naiba!

Sunt prea nervoasă ca să mai rămân. Îmi smulg propria geantă și mă ridic în picioare. De fapt, nici nu vreau să știu ce s-a întâmplat, căci n-aș putea face față. Pauline mă privește întrebător. Nici ei nu i-aș putea face față în condițiile date. Fără să-mi iau la revedere de la nimeni, ies pe ușa de serviciu, ca să nu fiu nevoită să trec pe lângă Patrick. M-am săturat. M-a invitat aici ca să mă umilească afișându-se cu altă femeie în prezența mea. Nu văd altă explicație și m-am plictisit de jocurile lui.

Văd un taxi liber când dau colțul în Strand și îi fac semn, fericită să scap cât mai repede din locul acela. Sunt doar amețită, așa că pot să urmăresc fără probleme străzile în timp ce ne îndreptăm spre Archway. Scot telefonul din geantă și îi dau un mesaj lui Robert invocând un proces a doua zi, ca să mă scuz că am plecat așa de brusc. Mă îndoiesc că o să-l citească. În ce-l privește pe Patrick, mă voi ocupa de el dimineață. Fie îmi explică situația,

fie nu. Închid ochii și-mi sprijin capul de geam. Nu înțeleg nimic din ce se întâmplă.

Când ajung acasă, descopăr cu surprindere că reuniunea grupului de terapie pentru bărbați nu s-a încheiat încă – în mod normal, nu trece de ora nouă. Din vestibul, aud un zumzet ce-mi lasă impresia că se uită la televizor, dar când trântesc ușa sunetul se oprește imediat. Carl vine în grabă din camera de zi.

– Ai venit mai devreme decât mă așteptam. Tocmai am făcut mari progrese într-o chestiune.

– Mâine încep lucrul devreme, îi răspund ținând capul în jos, sperând să nu-și dea seama că sunt băută.

– Bine, atunci du-te la culcare. Nu mai avem mult nici noi.

Se retrage în living și trage repede ușa după el, ca să nu am timp să văd cine mai este înăuntru. Îmi vine să-l întreb: „A cui este casa asta? Cine plătește nenorocitul de credit?“ Dar mă abțin și, mai potolită, mă târăsc la etaj. Mă dezbrac în dormitor pe întuneric, ajutată de haloul portocaliu al felinarelor stradale, care trece prin perdele. Cum îmi simt pielea de pe piept lipicioasă de la vinul vărsat, fac un duș având grijă să nu-mi ud părul. Trag pe mine o cămașă de noapte și mă spăl pe dinți conform recomandărilor oficiale, alocând câte treizeci de secunde fiecăreia din cele patru secțiuni ale danturii.

Când mi se pare că nu mai duhnesc a vin și țigări, îmi pun un halat de casă și intru în camera Matildei. Doarme dusă, cu elefântelul roz la piept. O sărut pe frunte și îi trag pătura până la gât, apoi mă așez lângă ea s-o privesc. Oftează și se întoarce cu fața spre mine. Mi se pune un nod în gât. Pe ei, pe ei îi trădez. Carl este important, iar Tilly este încă și mai importantă. Nu ea m-a respins, nu ea m-a îndepărtat de fiecare dată. Merită mai mult din partea mea, merită o mamă devotată pe de-a-ntregul. O iubesc, dar nu îndeajuns de mult încât să renunț la Patrick. Sau, poate, nu încă. Îi mângâi obrazul și-i promit în șoaptă că mă voi strădui mai tare, că voi deveni persoana pe care o merită.

Apoi mă întorc în dormitorul nostru și pun telefonul la încărcat pe noptieră. Îl iau din nou, ca să programez alarma – sunt atât de obosită, încât doar un

cutremur m-ar putea trezi de dimineață.

Două mesaje. Unul de la Patrick: „Sunt la firmă. Unde dracu' ești?”

Mângâi ecranul ușor cu degetul înainte de a-l șterge.

Apoi mă uit la celălalt mesaj, de la un număr necunoscut: „Te urmăresc, cățea nenorocită. Știi ce faci.”

Literele îmi joacă în fața ochilor. Mai știe cineva de relația mea cu Patrick? Altceva nu poate însemna. Încercând să-mi domin frica, șterg SMS-ul. Gata, a dispărut. Nu mai există. Nici nu s-a întâmplat. Trebuie să fie tot o greșeală, cineva a tastat un număr aiurea. Pun alarma la șase și jumătate și mă întind pe o parte cu ochii închiși. Somnul însă mă ocolește. Mîntea îmi aleargă înnebunită. Oricât aș vrea să le ignor, mesajele sunt cât se poate de reale. Nu pot scăpa așa. Am primit deja două și trebuie să privesc adevărul în față, să evaluez pericolul. Cineva mă urmărește. Știe ce fac și nu-i place asta. Mă ghemuiesc sub pătură cu genunchii la piept. Mi-e frig. Frica mi-a intrat în oase.

Mai târziu, aud vocile bărbaților care părăsesc casa, un cor de saluturi și ușa de la intrare închizându-se încet. După o vreme, aud pașii ușori ai lui Carl, care se străduiește să nu mă trezească. Nu mă mișc, mă prefac că dorm. După numai câteva minute începe să sforăie.

Adorm târziu și am un coșmar în care îmi înțep repetat coapsele cu ciotul de pahar, apoi urc între picioare și mi-l înfig în vagin. Mă trezesc tremurând în beznă. Caut căldura lui Carl și întind o mână până la el. Când doarme, nu se trage înapoi, așa cum face când e treaz. Conflictul dintre noi a luat o pauză, măcar acum. El este bărbatul meu, tatăl copilului meu. Am străbătut lumea împreună și ne-am făcut o casă. E timpul să revenim la sentimente mai bune, pentru Matilda, pentru noi. Adorm din nou, cu capul pe umărul lui.

\*

Când aud alarma la șase și jumătate, locul lui Carl e deja gol și rece. Am de gând să-i sugerez o evadare de weekend. Am putea s-o rugăm pe mama lui să aibă grijă de fetiță, iar noi să ne cazăm într-un hotel de sâmbătă până

duminică. Am putea să mâncăm bine și să bem un pahar de vin bun și, poate, să ne ținem de mână și chiar să ne sărutăm. Poate, cine știe, am face și dragoste, așa cum obișnuiam altădată. Chipul lui Patrick se strecoară în viziunea mea, dar îl alung. Nu mai vreau să am de-a face cu el, cu vinovăția pe care mi-o inspiră. Pur și simplu, nu merită atâta chin. Nici măcar nu te poți baza pe el. Niciodată nu știu dacă se gândește la mine sau la alta, dar...

Mesajele acelea au avut efectul unui duș rece. Poate că n-am fost atât de subtili, de discreți pe cât credem. Orice coleg de la firmă ne-ar fi putut surprinde sărutându-ne pe aleea din spatele Fleet Street sau stând puțin cam prea aproape la bar. Oricine s-ar putea ascunde în spatele acelor mesaje, iar eu nu mai vreau să joc în spectacolul ăsta. Încă îmi răsună în urechi zgomotul sticlei sparte din noaptea precedentă, dar tot nu vreau să știu de ce era atât de furioasă femeia aceea sau ce-a făcut Patrick.

– Vrei cafea?

Carl s-a întors în dormitor cu o cană pe care o așază pe noptieră.

– Sigur, îți mulțumesc. Ești foarte drăguț. I-o spun cu sinceritate, pentru că nu mi-a mai adus cafeaua la pat de cel puțin doi ani. Înainte o făcea zilnic, iar aroma de cafea proaspătă ce se răspândea prin casă ne asigura un start optimist în fiecare dimineață. O iau ca pe un semn bun, ceea ce mă îndeamnă să continui: Mă gândeam, ce-ar fi să dispărem o noapte de acasă? Am putea s-o rugăm pe mama ta să stea cu Matilda.

– De unde ți-a venit ideea asta? face el, părând sincer surprins.

– Ar fi frumos să petrecem puțin timp împreună, doar noi doi.

– Nu-mi place ideea de-a o lăsa singură pe Matilda...

– Știu că întotdeauna ai încercat să eviți pe cât posibil acest lucru când era mai mică, dar acum a crescut. În plus, ar rămâne cu mama ta. O noapte trece repede.

– Nu știu ce să zic. Mă tem că ar fi prea mult pentru mama.

– Din contră, cred că i-ar face mare plăcere. Nici nu trebuie să facă mare lucru, fiindcă Matilda e deja măricică, și nu au de ce să iasă din casă, dacă asta te face să te simți mai bine. O să mă asigur că au mâncare în frigider și tot ce le mai trebuie.

Întind mâna spre el. Mă privește lung un moment, apoi o acceptă. Strângerea lui de mână este moale, impersonală, dar tot e un început. Trebuie să-l fac să accepte s-o lase, din când în când, pe Matilda cu alte persoane. Până acum, n-am vrut să insist asupra subiectului, dar cred că a venit momentul.

– O să discut cu ea. Mai vedem. Cred că o noapte ar fi OK, îmi răspunde într-un final.

– Sunt convinsă că totul va fi în regulă. Și le-ar prii și lor să strângă relațiile. Maică-ta se plânge că n-o vede destul de des pe Tilly. Carl ridică o sprânceană, dar eu îi dau înainte netulburată: Așa mi-a spus odată, acum câțiva ani. Noi înșine am avea nevoie să ne apropiem din nou, nu crezi? În felul ăsta, am face-o și pe Tilly mai fericită.

– Putem încerca.

– Sunt sigură că ăsta e sfatul pe care l-ai da și unui client. Să petreacă mai mult timp cu familia, să stea de vorbă cu soția.

Mă aprobă din cap și-mi strânge mâna mai tare. Mă întreb dacă ar fi potrivit să-l sărut, dar în momentul acela, Matilda năvălește în cameră și sare pe pat.

– Nu m-ai trezit!

Are părul în dezordine și trupul ei încă emană căldură. O trag mai aproape ca s-o îmbrățișez. Mă lasă s-o țin la piept o clipă, apoi se îndepărtează și îl îmbrățișează pe Carl, care se așază cu ea în brațe pe marginea patului, oferindu-mi imaginea ideală a familiei noastre. Mă voi asigura că așa va fi. Fac duș și mă îmbrac cu inima mai ușoară decât în ultimele luni. Cobor la bucătărie. Carl a făcut omletă și pentru mine, nu doar pentru Matilda. Ne așezăm la masă și mâncăm împreună, după care îmi iau trolerul de după ușă cu o piruetă și plec, gata să înfrunt orice obstacol mi-ar ridica în cale Tribunalul Coroanei de la Wood Green.



Mai trece o săptămână. Procedurile de la Wood Green sunt expeditiv. Tânăr după tânăr se prezintă la bară și jură că s-a simțit grav amenințat de comportamentul agresiv la volan al acuzatului. Vocea acestuia din urmă abia dacă se aude, iar cea a avocatului său nu e cu mult mai puternică. Așa cum mă temeam, arată de parcă abia ar fi terminat facultatea. Fac tot posibilul ca să nuanțez capetele de acuzare și, până la urmă, scapă cu o pedeapsă cu suspendare. O judecată demnă de regele Solomon, îmi spun în sinea mea, dar mă abțin să-l felicit pe judecător și mă concentrez asupra formularelor prin care-mi solicit onorariul.

Patrick îmi scrie două mesaje, dar legate exclusiv de cazul lui Madeleine – se apropie data audierii preliminare, iar procurorii tot întârzie să ne transmită toate detaliile. Nu se referă în nici un fel la incidentul de la bar și nu o fac nici eu, căci nu vreau să-i dau această satisfacție. Nu mă interesează manipulările lui. Nici unul dintre noi nu menționează relația noastră, fosta noastră relație, ca să fie precisă.

Îmi petrec ziua de vineri cu familia, cu Carl și Matilda. Am un caz ușor de pregătit, o tentativă de abuz sexual asupra unui minor, programat să înceapă săptămâna viitoare. Mă asigur că mă trezesc devreme, ca să nu-mi stric tot weekendul cu munca. Mergem la Hampstead Heath, unde Matilda se cocoață în stejarii de lângă poarta palatului Kenwood. Carl nu-mi spune dacă i-a cerut sau nu mamei lui să vină să stea cu Matilda peste noapte, dar nu vreau să creadă că-l presez, ci prefer să-l las să se ocupe în ritmul lui. Este limpede că fac tot posibilul să ameliores relația noastră, că-mi dau silința.

Am grijă să nu mă cert cu el nici când strigă la Matilda să se dea jos din copac, deși este în afara oricărui pericol. Stă tot timpul cu ochii pe ea, o consideră mai mică decât este. Culegem frunze galbene și roșcate de pe jos și mi le îndes în buzunarul de la pardesiu.

- Pregătesc eu prânzul, mă ofer când ajungem acasă.
- Ești sigură? mă întreabă Carl îngrijorat. Ar fi mai simplu dacă m-ai lăsa pe mine.
- Nu, dacă am zis că mă ocup, așa o să fac. Tilly, ce ți-ai dori să mănânci?
- Hummus cu pita. Și morcovi. Avem șuncă?
- Se rezolvă cât ai zice pește.
- Nu avem șuncă. Dacă te-ai fi dus la cumpărături..., oftează Carl.

Sunt ferm hotărâtă să nu ne certăm, așa că nu-i răspund.

- Rămânem la hummus cu pita, Tilly. E bine?
- Foarte bine!

După ce mănâncă, cere o portocală. I-o dau, alături de un cuțit.

- Fă o tăietură mică și începe s-o cureți de acolo.

Începe să taie coaja, dar nu ține bine cuțitul, care, inevitabil, alunecă. Începe să țipe. Mă reped să văd ce a pățit, dar Carl dă buzna din camera de alături și mi-o ia înainte.

- Ce-a fost în capul tău când i-ai dat un cuțit?

Îmi vârbă mâna copilului sub nas. Cercetez mai îndeaproape și constat că are o înțepătură cât un vârf de ac la un deget.

- Mă ustură, se plânge micuța.
- E de la sucul portocalei, îi explic. Hai să dăm cu apă rece. Ești foarte curajoasă.

Carl pare că nu vrea s-o lase din brațe, dar până la urmă acceptă. O îmbrățișez, îi spăl degetul rănit și i-l înfășor într-un șervet de bucătărie.

– Vrei să-ți curăț eu portocala?

– Da, te rog.

Ne așezăm înapoi la masă. Pe pulpa fructului se vede o picătură mică de sânge. Mă holbez la ea întrebându-mă dacă am greșit sau nu când am lăsat-o să se descurce singură. Nu era decât un cuțit de masă, la urma urmelor. Și-a agățat puțin degetul în partea zimțată.

– Vorbesc serios, Alison, trebuie să fii mai atentă la chestiile asta, mă muștră Carl.

Termin de curățat portocala și arunc coaja la pubelă.

Ziua de duminică decurge ceva mai bine. Fac o friptură, pe care Matilda o mănâncă cu mare plăcere, dar Carl lasă cea mai mare parte în farfurie și o aruncă ostentativ la gunoi.

– Trebuie să gătești mai des, comentează bătându-mă prietenește pe umăr, după care mănâncă un baton proteic.

Îmi trece prin cap să mă apăr, să-i spun că cel puțin fac un efort, dar mă abțin. Mi-e limpede că trebuie să fac mai mult ca să-l conving că m-am schimbat și că mai am nevoie de timp.

Seara, scot frunzele din buzunar și le așez în formă de evantai pe blatul din bucătărie, pe post de suvenir al excursiei noastre în Heath. Totul va fi bine, sunt sigură.

Nu mai primesc alte mesaje anonime.

Patrick îmi scrie luni dimineață, când sunt în drum spre judecătorie.

„Mi-e dor de tine.“

Nu-i răspund și nu revine, dar, fără voia mea, trăiesc un sentiment de ușurare, de ridicare a unei poveri pe care refuzam să o recunosc. Cuvintele lui îmi rămân în minte, pe fundalul weekendului petrecut cu Carl și Matilda.

Cazul de abuz asupra unei minore se năruie în două zile. Martora principală a acuzării nu rezistă la interogatoriul meu, deși nu-mi dau silința foarte tare. Amintirile ei despre date, ore și locuri sunt complet confuze, încâlcite de trecerea zecilor de ani de la săvârșirea pretinselor fapte. Cazul nici nu ajunge în fața juraților. Mândră de succesul meu, cer închiderea imediată a speței și mi se aprobă. Clientul este recunoscător. Fost profesor de pian, în vârstă de vreo șaiszeci de ani, și-a văzut viața aproape distrusă de acuzațiile femeii, iar procurorii au eșuat lamentabil aducând o speță atât de prost instrumentată în fața instanței.

Aud apoi suspinele reclamantei și ies cu capul plecat. Treaba mea este să-mi apăr clientul cât de bine pot. Dacă ceea ce a povestit e adevărat, situația este groaznică, dar ai nevoie de dovezi solide ca să convingi un juriu dincolo de orice îndoială rezonabilă... E mai bine că nu s-a ajuns până acolo. Îmi iau la revedere de la client în fața clădirii. Îmi strânge mâna fericit. Soția lui, mică și agitată, se învârte pe lângă noi tot uitându-se nervoasă în spate. Îi invit pe amândoi să plece acasă înainte de ieșirea reclamantei.

Asistenții mi-au trimis un mesaj cum că ne-a fost livrat un teanc de documente legate de cazul Madeleine Smith, așa că mă grăbesc să ajung la birou ca să văd ce ar putea folosi acuzarea împotriva noastră în cadrul audierii preliminare. Încă nu știu cum va pleda Madeleine, dar, în orice caz, nu aș vrea să-și recunoască vinovăția. Cel puțin, nu încă. Am impresia că există numeroase aspecte ale relației ei cu Edwin care merită studiate în profunzime. Sună telefonul. Biroul lui Patrick. Ridic sfidător bărbia și îmi fac curaj. Inutil, căci la capătul celălalt al firului e asociata lui, Chloe.

– Bună, Alison. Ai primit actele acelea, da? Trebuie să fixăm o nouă întâlnire cu Madeleine. Crezi că ai timp mâine?

– Da, sigur. Am terminat procesul, îi răspund.

– Excelent. Patrick vrea să te întrebe dacă poți trece rapid pe la birou ca să discutați strategia.

– Încă n-am avut timp să parcurg noile documente de la Parchet, încerc eu să câștig timp.

– Cred că insistă. Le puteți citi împreună.

Mă înțeleg bine cu Chloe, așa că fac ce-mi cere – Patrick este partenerul senior, însă ea este motorul care ține firma pe linia de plutire. Dispune de o cunoaștere enciclopedică a tuturor cazurilor pe care le lucrează.

– Bine, nu e nici o problemă. Vin acum.

– Excelent. O să-l anunț pe Patrick, îmi răspunde și închide telefonul.

Îi dau un SMS lui Carl: „Ședință despre cazul de omor. Ajung acasă pe la 8.30. xx.“ Un sărut extra pentru noroc. Oricum nu se aștepta să ajung mai devreme, din cauza procesului, așa că n-ar trebui să se supere. Mă felicit că n-am apucat să-i spun că s-a terminat mai devreme. Apoi îmi iau seama. Chiar nu mi-e rușine să-l mint așa?

Raportul legistului face lumină asupra rănilor care au dus la decesul lui Edwin Smith. Îl citesc cu atenție. În total, cincisprezece lovituri de cuțit, de diferite adâncimi. Raportul include fotografii. Mă uit minute bune la tăietura mare de la gât, ca o a doua gură zâmbitoare. Cearșafurile de sub el sunt îmbibate de sânge. Rezumatul acușării, primit anterior, afirmă că hainele cu care era îmbrăcată Madeleine erau și ele pătate de sânge. Caut dovezi în acest sens printre documentele nou-primate, însă nu găsesc nimic. Mă întorc la raportul medicului legist. Nici o rană defensivă. Toate rănilor sunt plasate în zona gâtului și a torsului. Cadavrul a fost găsit întins pe spate și așa a fost fotografiat. O primă imagine de deasupra, urmată de o serie de planuri apropiate cu rănilor. Procurorul a anexat și o diagramă, o reprezentare schematică a unui corp omenesc, cu amplasamentul leziunilor.

Trec din nou prin dosar și găsesc o fotografie a cuțitului cu care ar fi fost asasinată victima. Marca Global. Mă uit cu atenție, încercând să văd prin sângele încheșat dacă există vreo urmă de uzură. Al meu nu mai taie deloc după ani și ani de utilizare și spălare la mașină. Cu cât este mai ascuțită lama, cu atât e mai ușor de înfipt în trupul lui Edwin.

Pun fotografia cu cuțitul înapoi în teanc și mă întorc la raportul analizei toxicologice. Nivelul de alcool depășește de patru ori limita admisă pentru conducerea unui autovehicul pe drumurile publice. Alte rezultate nu sunt

disponibile momentan, fiindcă unele analize durează mai mult. Deja sunt surprinsă că au fost în stare să obțină atât de multe informații. În orice caz, nivelul substanțial de alcool din sânge justifică absența rănilor defensive. Probabil că Edwin dormea buștean.

În afară de raportul legistului și fotografia cu arma, nu mai există materiale de substanță. Mai este și un rezumat al declarațiilor lui Madeleine, din care rezultă că practic nu a dat nici o declarație. Ceea ce nu am primit însă este copia întrebărilor care i-au fost adresate de organele de anchetă. Nu încă. Verific datele – ar trebui să ne fie livrat totul până la finalul lunii noiembrie, dacă nu chiar înainte de audierea preliminară.

– Nu mai avem nevoie de mare lucru de la ei. Judecătorul ar putea considera că am primit destule materiale ca să-i putem cere acuzatei să intre în procedura de declarare a vinovăției sau nevinovăției, îi spun lui Patrick după ce intră în sala de ședințe și se așază.

Fac tot posibilul să nu-l privesc prea intens, deși sunt acut conștientă de fiecare mișcare a mâinilor și brațelor lui.

– Da. Dar nu ne-a oferit nici o linie de apărare. Nu încă.

Patrick are în fața lui fotografiile de la locul faptei, cu tăieturile mari și cele mici.

– Ținând cont de ceea ce ne-a povestit despre cum o obliga să ia anticoncepționale fără știrea ei și despre cum îi controla cheltuielile, am căzut de acord că nu trebuie exclusă pista soțului abuziv. Nu?

– Da, sigur. Dar nu-i suficient ca să dobori un caz de omor. Avem nevoie de mai mult ca să susținem pierderea temporară a controlului.

– Totul depinde de măsura în care acceptă să coopereze cu noi. Deocamdată nu avem nimic. Nu avem nici dovezi și nici vreun declanșator plauzibil. Doar o sticlă de gin și pierderea cunoștinței. Deși, trebuie să recunoști, relatarea ei nu are sens. Nu pe de-a-ntregul, îi spun.

– Ai dreptate. E foarte închisă. Poate că ar fi mai bine să vă las să vorbiți între voi? Mă întreb dacă nu s-ar simți mai în largul ei să discute ca de la femeie la femeie.

Mă foiesc pe scaun, oarecum jenată de propunere.

– Crezi că este abordarea adecvată?

– Nu văd de ce nu. Te pricepi să-i faci pe oameni să vorbească.

Îl privesc lung, dar pare concentrat asupra fotografiilor, așa că întorc capul repede.

– Bine, dacă crezi că trebuie s-o fac, o voi face. Trebuie să încercăm să scoatem cât mai multe de la ea înaintea următoarei audieri. Ar fi preferabil să-și anunțe pledoaria.

Încerc să nu reacționez la ultimul lui comentariu. Am simțit o căldură în vocea lui care-mi face sângele să urce în obraji.

– O să aranjez eu întâlnirea. Am discutat și cu psihiatrul nostru. O să ne trimită raportul preliminar mâine. Dacă programez întâlnirea cu clienta după-amiază, ai putea să-l citești în cursul dimineții? Ești liberă mâine, da?

– Da. Te-ai gândit foarte bine. Și ai dreptate, s-ar putea să se poarte mai puțin isteric dacă mă vede numai pe mine.

– O s-o rog pe Chloe să ia legătura cu ea. Patrick își ia telefonul și tastează un mesaj. Încerc să spun ceva, dar mă întrerupe: Alison, aș vrea să te iau cu mine acasă și să-ți pregătesc cina. Crezi că ai putea accepta?

– Nu știu dacă-i o idee bună.

În mintea mea, răspunsul e cu totul altul. Vederea lui n-a făcut decât să-mi trezească dorința fierbinte să-l sărut. Încerc să sufoc sentimentul în fașă, dar îmi aduc aminte de scrâșnetul furculiței lui Carl pe când arunca friptura preparată cu drag de mine seara trecută.

Patrick nu se lasă.

– Mi-ar face mare plăcere. Știu că au fost câteva săptămâni foarte dificile. N-am avut timp să stăm de vorbă și, ei bine, mi-a fost dor de tine. Vrei să mă lași să-ți gătesc cina? Întinde mâna spre mine cu palma în sus. Te rog!

Încerc să mă concentrez asupra ideii că Matilda și Carl mă așteaptă acasă. Mă străduiesc din răspuțeri să mă agăț de imaginea mesajelor anonime primite pe telefon, din partea unei persoane care știe despre noi și care ne urăște. Mă urăște. Totul se dizolvă, totul devine o apă și-un pământ.

– Da. Chiar te rog. Abia aștept.

Oprim un taxi pe Fleet Street. Patrick părăsește clădirea înaintea mea și ne întâlnim sub o arcadă la ieșirea de la Temple. Ar fi fost imposibil să ne urmărească cineva. Mă ia de mână în taxi, iar eu mă las pe umărul lui. Mă sărută pe creștet.

– Încotro? Căutați distracție? ne întreabă taximetristul, închipuindu-și că suntem un cuplu de amorezi.

– Acasă, nimic deosebit. Va fi o noapte liniștită, îi răspunde Patrick.

Eu nu scot nici o vorbuliță. Mașina ocolește St. Clement Danes și se îndreaptă către Strand, pe lângă Curtea Supremă de Justiție și Chancery Lane. Fetter Lane e prima mea șansă să cobor, să-i spun lui Patrick că m-am răzgândit și că prefer să mă duc acasă. O las să treacă. I-aș putea spune că vreau să mă dau jos la Ludgate Circus sau aș putea să-i cer șoferului s-o ia la stânga, pe Farringdon Street către Islington. Dar nu o fac. Cotim la dreapta și ne îndreptăm spre sud, peste Tamisa, către apartamentul lui de la ultimul etaj, aflat lângă Tower Bridge. Am mai fost doar o singură dată acolo, când am urmărit lumina estompându-se printre jaluzele. Plătește și îmi deschide portiera mașinii. Îmi trag poșeta și-l urmez în liniște până la lift, unde îi ating buzele cu vârful degetelor, primind în replică un zâmbet.

– Am ajuns, îmi spune când se deschid ușile ascensorului.

Îndată ce deschide ușa apartamentului îmi arunc haina și geanta înăuntru. Luând din mâna lui paharul de vin roșu pe care mi l-a umplut, mă îndrept spre fereastra înaltă care dă către fluviu. Luminile din mii și mii de



apartamente strălucesc în beznă. Nu este decât șapte și jumătate seara, dar s-a întunecat deja de vreo două ore. Dau pe gât jumătate de pahar.

– Ce ne pregătești?

Bucătăria este integrată în living. Patrick și-a scos sacoul și toacă ceva pe un fund. Mă uit atentă la cuțit. Nu este Global, ci o altă marcă, cu mâner de lemn. Japonez, probabil. Bucătăria este modernă și strălucește de curățenie. Recipientele stau așezate pe rafturi în ordinea mărimii.

– Miel și frigărui cu harissa. Cu niște cușcuș alături.

– Sună bine. Nu știam că te pricepi. Sunt impresionată.

– Ai aflat acum.

Începe să taie din nou, de data asta, niște ceapă.

– Am impresia că ai planificat masa asta. Sau te-a lăsat cu ochii în soare?

Îmi regret comentariul răutăcios înainte de a termina propoziția și dau pe gât restul de vin din pahar.

– Nu, Alison, te rog, nu începe cu chestii din astea. Ai dat un mesaj acasă, ca să le spui alor tăi că întârzi?

Mai ia o ceapă și o taie în două. Cuțitul lovește ritmic fundul.

Ridic mâna în semn de pace. Touché.

– Nici nu-mi vine să cred că nu ești căsătorit.

– La vârsta mea, vrei să spui? Nici n-am împlinit cincizeci de ani, mai e timp.

– Nu voiam să spun că...

– Nici o problemă. Știu ce vrei să spui, îmi răspunde râzând. Am fost la un moment dat, când aveam vreo douăzeci de ani. Greșelile tinereții. Apoi, ea

și-a găsit pe altcineva. Dar tot răul spre bine.

Încerc să sesizez o urmă de suferință sub tonul nepăsător.

– Așa crezi?

– Cu siguranță. Prefer viața pe care o am acum. Căsătoria nu mă mai atrage. O seară ca asta, pe de altă parte...

Îmi zâmbește radios.

Pe bufet văd un pachet de țigări și o scrumieră.

– Pot să iau una?

– Tu chiar nu-ți cumperi niciodată? mă întreabă în glumă făcându-mi semn să iau.

– Nu, pentru că nu fumez așa de mult. Nu pot fuma acasă.

– Am înțeles, spune pornind hota ca și cum discuția noastră i-ar fi amintit să alunge mirosul.

Mă simt răsfățată, cu paharul de vin și țigara în mână, într-o bucătărie caldă. Nici nu-mi aduc aminte când am fumat ultima dată în interior.

Când termin, îmi las paharul pe insula din mijlocul bucătăriei, mă apropii de canapeaua albă din piele și îmi scot telefonul din geantă. E opt și un sfert. Încă nu am întârziat. Dar sunt conștientă că o voi face...

„Ședința asta pare că nu se mai termină niciodată, îmi pare rău. O să încerc să nu fac zgomot când vin. xx“

Pun telefonul la loc. Nimic din toate acestea nu se întâmplă, nu este real. Iar dacă nu există, eu nu exist, nimic nu există. Vinul mi se urcă la cap, plutesc pe un norișor cald și abandonez ancorele. Mă întorc la Patrick și-mi torn încă un pahar.

Mielul este foarte fraged, vinul e catifelat și mâinile lui Patrick pe corpul meu sunt atât de tandre, încât îi răspund până și la cele mai mici atingeri. Ne mișcăm în coordonare perfectă, ca o ființă unică. Oftează în părul meu și mă trage mai aproape.

– De ce nu putem fi așa tot timpul? îl întreb.

– Știi foarte bine de ce. Nu poți doar să te bucuri, să nu-ți mai faci griji?

– O să încerc, murmur închizând ochii.

De data asta, a ales Schubert, sonatele pentru pian. Muzica mă împinge în brațele lui Morfeu. Un bip puternic distruge armonia. Patrick mă lasă din brațe și se întinde după telefonul lui, iar eu îl caut pe al meu. Tocmai am primit un mesaj de la Carl.

„Mama a spus că e de acord să stea cu Matilda în noiembrie. O să rezerv o cameră la hotel. Ne vedem mai târziu. xx“

Realitatea e ca un duș rece. Mă îndepărtez de Patrick și mă ridic în picioare.

– Trebuie să plec. E trecut de unsprezece.

– Bine. Eu am primit un mesaj de la Chloe, apropo. A fixat întâlnirea cu Madeleine pentru mâine după-amiază. Rămâne cum am vorbit?

– Da, sigur.

Fug la duș și mă spăl cât de repede pot. Mă îmbrac sub ochii lui Patrick, care nu catadicsește să se dea jos din pat. Înainte să plec, mă așez o clipă lângă el și îi pun mâna pe piept, apoi mă aplec și-l sărut.

– A fost o seară frumoasă.

– Așa este. Vezi, putem avea și seri frumoase, nu trebuie decât să vrei.

Se ridică și mă trage peste el, dar scap din strânsoarea lui și mă ridic din nou.

– Te sun după întâlnire.

– Succes! îmi urează făcându-mi cu mâna, după care se întoarce la telefonul lui.

Am norocul să găsesc imediat un taxi, deși a început să plouă, și mă așez pe locul din spate, privind pe fereastră. Carl, Patrick, Carl, numele mi se învârt în cap în ritmul ștergătoarelor de parbriz. Viața mea este în continuare un dezastru, dar nu-mi pot reprima un zâmbet, după cum nu pot să alung căldura pe care o simt în interior odată ce s-a dezlegat nodul care mă strângea sub coaste. Aleg să nu-mi mai fac griji. Cel puțin, nu în seara asta.

În timp ce mașina se îndreaptă spre Archway, îmi verific telefonul. Am un mesaj de la Patrick:

„Noapte bună, draga mea. Somn ușor. A fost o noapte minunată.“

Mângâi ecranul cu degetul. E cel mai drăguț SMS pe care mi l-a trimis vreodată. Mă legăn cu acest gând. Brusc, ecranul telefonului luminează din nou. Încă un mesaj, dar de la un expeditor necunoscut.

„Stai dracului departe de el.“

Le șterg pe amândouă. Mâinile îmi tremură puternic. N-am scăpat și va trebui să-i spun lui Patrick. Îmi închid complet telefonul, acest ochi dușmănos îndreptat spre lumea mea.

În casă nu se vede nici o lumină. Intru și urc scările pe vârfuri. Carl doarme. Se întoarce pe partea cealaltă când mă strecor lângă el, lăsându-mă să-i simt spinarea caldă. Rămân cu ochii deschiși în întuneric, întrebându-mă dacă Patrick e singur în continuare sau dacă cineva îmi supraveghează casa.

Dar care dintre noi este urmărit? Eu, sau el?

## 10

Mă trezesc când Carl îmi aduce cafeaua. De două ori în două săptămâni – e un record, în orice caz, pentru ultimii ani. Sunt amețită, pentru că n-am reușit să adorm decât pe la patru sau cinci dimineața. Carl se așază pe marginea patului lângă mine.

– Cum a decurs întâlnirea cu clienta? Îți merge bine cazul de omor?

– Totul e în regulă. Îmi pare rău că am întârziat aseară, îi răspund, încercând să-mi maschez surprinderea față de interesul lui neașteptat pentru cazul meu.

– Stai liniștită. Matilda e bine, iar eu am profitat ca să lucrez. Am studiat prospectul unei conferințe de weekend despre dependența de sex și accesul la internet. Sună extrem de interesant.

– Sigur că da. Despre asta discuți cu grupul de bărbați, nu-i așa? îi zic, vrând să-i arăt că nu este singurul care se interesează de munca celuilalt.

– Printre altele. În orice caz, ți-am spus că am vorbit cu mama. E liberă pentru orice weekend în noiembrie. Doar o noapte, dar putem găsi un loc frumos.

– La ce te gândești? îl întreb.

– Brighton, poate? Undeva pe coastă? Nu știu precis.

– Minunat.

În momentul acela, Matilda dă buzna la noi în dormitor și refacem tripticul familiei fericite. O îmbrățișez, Carl ni se alătură, iar lumea exterioară încetează să existe, până când mă apucă un acces de tuse și vraja se rupe. Soțul meu coboară la parter, Matilda se duce în camera ei ca să se îmbrace,

iar eu fac iarăși duș, ca să șterg toate urmele lui Patrick. Mă spăl pe cap cu șampon și stau minute în șir sub jetul de apă caldă, până când Carl amenință că sparge ușa dacă nu-l las să folosească și el baia.

Îmbrăcată, cobor la parter și fac încă o cafea. Matilda este deja la masă, cu un castron de cereale cu lapte în față. O sărut pe cap și mă duc în camera de zi. Totul este perfect ordonat. Cărțile stau frumos așezate la locul lor pe rafturi și în sertarul de la comoda televizorului se vede teancul de reviste pe care Carl insistă să le păstreze. Ceva însă este în neregulă, ca o notă falsă la mijlocul unui cântec reușit. Rămân în ușă, încercând să-mi dau seama despre ce este vorba. Brusc, am o revelație.

– Cine a fumat aici?

– Ce-ai zis? se aude vocea lui Carl de sus.

– A fumat cineva prin casă aseară? Miroase a țigări, strig de la baza scărilor.

– Nu, nu simt nimic.

Coboară direct din baie, înfășurat în prosop.

– Ba da, miroase. Mai ales aici, în camera de zi.

Sunt sigură. Mirosul îmi aduce aminte de apartamentul meu din studenție, unde toată lumea fuma cu voluptate. Același miros stătut pe care l-am simțit acasă la Patrick, ca să fiu cinstită cu mine însămi, în pofida încercărilor lui de a aerisi locul. Îmi amintesc pentru o clipă plăcerea cu care mi-am aprins o țigară acolo, la el. N-am mai fumat la mine în casă de aproape zece ani, dar asta nu înseamnă că-mi place mirosul. Carl începe și el să adulmece intrigat.

– Categorie, nu miroase. Eu nu simt absolut nimic. Cred că imaginația îți joacă feste.

– Ba da, sunt sigură.

Abia acum încep cu adevărat să intru la bănuieli.

Carl își apropie nasul de haina mea.

– Chiar tu miroși. Taiorul tău pute îngrozitor. Cred că petreci prea mult timp prin celulele pușcăriașilor și prin baruri.

Îmi ridic gulerul în dreptul nasului și inspir. Nu simt decât parfum și un iz de prăjeală, dar, dacă așa spune el... Aseară am fost îmbrăcată cu același sacou. Ies din camera de zi și mă opresc în ușa bucătăriei, unde trag aer puternic, pe nas.

– Și aici miroase puțin.

– Ți-am spus că tu ești cauza. Să știi că tot timpul emani miros de fum de țigară.

În spatele meu, Carl mă trage de haină ca să-și întărească spusele.

– Mămico, mămico, te rog, nu fuma. E scârbos și după aceea o să mori, așa ne-au spus la școală.

Chipul Matildei se boțește ca și cum s-ar pregăti să plângă. O trag lângă mine și o mângâi pe păr, dar mă respinge.

– Miroși a fum, mămico! Nu-mi place.

– Alison, lasă copilul în pace. Carl mă dă la o parte și o ia în brațe. O ține strâns la piept și îi întoarce căpșorul de la mine; mă privește fix, cu dezamăgirea citindu-i-se în ochi. Ar trebui să te gândești mai bine pe viitor.

– Nu cred că..., încerc să spun, dar mă întrerupe.

– Am tot dreptul să fiu îngrijorat. Fumul de țigară, fie și la mâna a doua, i-ar putea face rău Matildei.

– Dar nu miros eu. Nici hainele mele. E în casă...

Nici eu nu mai cred în vorbele mele.

– Cred că am stabilit deja că mirosul nu provine din casă. Nimănui nu-i este permis să fumeze aici. Cred că ar trebui să-ți dai taiorul la curățat și să-ți inviți clienții să se abțină în prezența ta. Este în interesul copilului.

Dau din umeri resemnată. Poate că are dreptate. Poate că eu sunt de vină. Aș fi putut să jur că mirosul e din casă, dar n-aș fi putut băga mâna în foc că nu e de la mine. Mirosul tuturor țigărilor pe care le-am fumat și al tuturor clienților care mi-au suflat fumul în față mă urmărește, probabil, ca o miasmă otrăvitoare cu care m-am obișnuit. Mă retrag la etaj ca să rezolv situația.

Sunt din nou gata de plecare când Carl urcă la etaj împreună cu Matilda, care trebuie să se spele pe dinți. La început, e prea preocupată ca să mă observe, dar îi trimit o beza și ea îmi răspunde la fel.

Ies cu pași rapizi, încercând să-mi dau seama dacă sunt urmărită. Soarele strălucește, și sentimentul de pericol pe care l-am trăit noaptea trecută s-a mai estompat. Mă uit o dată sau de două ori peste umăr, dar totul pare atât de normal pe stradă, încât mă relaxez complet. Când urc în autobuz, decid că nu mai pot amâna inevitabilul și-mi deschid telefonul. Piuie de câteva ori, pe măsură ce recepționează mesaje. Primul este de la Chloe, asociata lui Patrick.

„Madeleine e la Londra azi. Întâlnire la birou, la 12.00. OK? C.“

Sunt pe punctul să-i răspund când văd că mai am două mesaje nedeschise. Ambele anonime.

„Știu că nu te-ai cumițit, curvă nenorocită.“

Următorul mesaj este o listă de emoji-uri. Un bărbat și o femeie, în picioare, ținându-se de mână, un chip furios, o femeie galbenă cu brațele încrucișate pe piept și un craniu.

Deși tremur toată de spaimă după primul mesaj, din care rezultă clar că cineva știe ce facem eu și Patrick și când, la vederea emoji-urilor mă bufnește râsul. E ca în desenele animate cu Scooby Doo, când eroii trag masca de pe capul monstrului. Sunt convinsă că am de-a face cu un



adolescent, fiindcă nici un răufăcător serios nu ar folosi emoji-uri. Cumva ușurată, trec la verificarea e-mailurilor. Nu găsesc nimic deosebit. Unul dintre asistenți îmi confirmă sosirea raportului psihiatric al lui Madeleine la birou și hotărâsc că trebuie să mă concentrez asupra cazului.

Nu reușesc, fiindcă mesajele misterioase continuă să mă obsedeze. E un craniu, totuși. Modul de exprimare rizibil nu transformă amenințarea într-o glumă. Îi scriu lui Patrick:

„Am primit câteva mesaje anonime – cred că cineva știe despre noi.“

Rămân cu telefonul în mână, așteptând să-mi răspundă, până ce autobuzul ajunge pe Fleet Street.

Ajunsă la birou, mă salut cu asistenții și iau noile documentele legate de cazul Madeleine la mine în birou. Mă așez și încep să citesc. Sunt pe la jumătatea raportului psihiatric când aud un bip și văd că am un SMS de la Patrick.

„Ce fel de mesaje anonime?“

I le transmit și-l întreb ce părere are.

„E cam ciudat, într-adevăr, dar nu trebuie să devenim paranoici.“

Îi răspund:

„Se pare că cineva știe despre noi, și cred că e o femeie. A folosit un emoji cu o femeie.“

Îmi răspunde:

„Încearcă să nu intri în panică. Vorbim mai târziu. Intru în tribunal.“

Poate că exagerez. Cineva încearcă să-și bată joc de mine, dar ar putea fi oricine, nu e obligatoriu să aibă o legătură cu Patrick. Are dreptate, sunt paranoică. Am lucrat cu nenumărați clienți care ar avea motive de răzbunare. Poate fi orice. Las telefonul deoparte și deschid dosarul din fața mea, încercând să-mi văd de treabă.

Citesc cât pot, dar cuvintele parcă trec pe lângă mine. Sunt incapabilă să mă concentrez, mintea îmi sare de la o posibilă explicație la alta. Sunt convinsă că are legătură cu el. Sigur? Poate că se mai culcă cu vreo femeie, poate că juisează împreună distrându-se pe seama mea, poate că el îi spune totul și ea comentează: „Oh, ce ridicolă e vaca aia proastă, cum se duce ea acasă, la soțul ei, după ce s-a culcat cu tine“, apoi îmi trimite mesajele, iar el este de acord... Nu, nu se poate. Nu mi-ar face una ca asta, n-ar putea să se poarte așa de frumos cu mine, să fie atât de drăguț și, în același timp, să râdă de mine. Merg de colo colo prin birou încercând să mă calmez, dar nu reușesc să-mi scot gândul din cap. Știu că Patrick e la tribunal, dar trebuie să-l întreb, trebuie să vorbesc cu el.

Pun iarăși mâna pe telefon și îl sun, dar intră direct căsuța vocală. Îi las un mesaj: „Trebuie să te întreb asta, Patrick. Te mai culci cu cineva? Nu știu ce să mai cred.“ Îmi regret gestul imediat ce închid, dar e prea târziu. Nu pot da timpul înapoi, nu pot șterge mesajul.

Sunt pe punctul să-i telefonez încă o dată, dar mă întrerupe Mark, care bate la ușă, o întredeschide și se strecoară în birou pe jumătate. Îmi recompun rapid o expresie normală.

– Da?

– Am primit un mesaj de la Chloe, de la Saunders & Co. Voia să se asigure că nu vă duceți la Beaconsfield în după-amiaza asta. Clienta se va prezenta la birou, îmi spune, fără să lase să se întrevadă dacă mi-a auzit sau nu ieșirea din urmă cu câteva minute.

– A trimis un mesaj mai devreme, dar cred că am uitat să-i răspund, explic pe tonul cel mai calm din lume. La douăsprezece, dacă îmi amintesc bine?

– Așa a zis.

Iese din birou și închide ușa după el, iar eu încerc din răputeri să mă concentrez asupra cazului, cu ochii asupra hârtiilor din fața mea.

Responsabilitatea limitată este exclusă ca strategie de apărare, măcar atâta lucru rezultă clar din raportul psihiatric, deși Madeleine este descrisă drept

extrem de necooperantă. Foarte reținută. Copilărie normală, fără evenimente traumatice majore, urmată de o adolescență și o maternitate banale. Un scurt episod de depresie și anxietate imediat după nașterea copilului, rezolvat cu medicație anxiolitică. Verific medicamentul și reiese că este același pe care l-am luat și eu când aveam vreo douăzeci de ani. Îmi amintesc că am încetat brusc tratamentul pentru că-mi pierdusem complet încrederea în medicul care mi-l prescria. Pe măsură ce drogul îmi ieșea din sistem, creierul meu avea momente în care parcă îmi plesnea, cu nervii expuși brutal pe fundalul unui ecran întunecat. Dar îmi amintesc foarte bine și ușurarea pe care am simțit-o la începutul tratamentului. Psihiatrul a întrebat-o pe Madeleine dacă crede că o nouă cură cu pastile i-ar fi de folos în situația actuală, iar clienta a răspuns negativ.

Femeia de serviciu, pe nume Ilma Cooper, apare și ea cu o declarație, în calitate de prim martor la fața locului. Mai pune niște cărniță pe scheletul construit deja de procurori. Când a intrat a fost surprinsă de comportamentul câinelui familiei, un labrador de culoare crem. Câinele era de obicei placid, spune ea în declarație, dar în acea dimineață l-a auzit lătrând încă din prag. A simțit un miros în casă și a văzut că animalul își făcuse nevoile în antreu, ceea ce nu era normal. Labradorul a intrat în panică la vederea ei și a început să alerge în sus și în jos pe scări. Cooper și-a dat jos haina și a urcat direct la etaj, iritată de comportamentul câinelui. Ușa de la dormitorul matrimonial era deschisă, iar înăuntru o aștepta scena crimei, cu Edwin pe pat și Madeleine lângă el, așezată pe podea.

A remarcat mirosul puternic de alcool care plutea în jurul lui Madeleine și sticla pe jumătate goală de gin Hendrick's lângă ea. „Nimic nu e prea scump pentru clienta mea“, îmi spun în ciudată. Noi avem Gordon's acasă, dar îmi fac o notă mentală să încerc Hendrick's cu castravete – calea mai gustoasă spre uitare. Cooper spune că în primele momente Madeleine a părut inconștientă, cu genunchii strânși puternic la piept. După câteva încercări de a-i capta atenția, femeia de serviciu a zguduit-o ușor de umăr și a reușit să-o facă să se uite la ea. I-a spus că trebuia să cheme o ambulanță și poliția, iar Madeleine a încuviințat fără să scoată o vorbă. A sunat la numărul de urgențe de pe telefonul ei mobil și a coborât să le deschidă polițiștilor, lăsând-o pe Madeleine acolo unde era. A asistat la reținerea acesteia și a povestit că femeia era perfect calmă, chiar ciudat de flegmatică.

Mă gândesc cum aş reacţiona dacă l-aş omorî pe Carl. Aş fi şocată? Aş nega fapta? Fusesse beată de la început, sau se îmbătase după aceea? Ştiu că nu încercă să folosească intoxicaţia alcoolică drept circumstanţă atenuantă şi oricum nu i-ar folosi la nimic, dar situaţia rămâne interesantă. S-au certat, el doarme, beat, ea îl înjunghie în somn... E greu să faci o legătură între această Madeleine şi cea pe care am cunoscut-o în Beaconsfield. Nervoasă? Da. Emotivă? Categorie. Dar perfect manierată, îngrijită şi elegantă. Nu e genul de femeie care să-şi piardă controlul.

Citesc din nou declaraţia şi îmi sare în ochi ultimul paragraf, unde Cooper o descrie pe Madeleine după ce a coborât însoţită de poliţişti.

*Poartă întotdeauna culori pastelate, bej, crem, genul acesta. De aceea, petele de sânge ieşeau puternic în evidenţă. Avea sânge până la coate şi pe burtă, ca atunci când te uzi spălând vasele. Era sânge peste tot. La fel şi câinele, pe blana lui se vede orice pată, nu are o culoare practică. Trebuie să-l spăl săptămânal, este una dintre sarcinile mele permanente. Când am intrat în casă n-am observat, pentru că lătra şi alerga de colo colo, dar când s-a mai liniştit am văzut. Avea botul roşu, până sub ochi. L-am spălat imediat. Mi s-a făcut rău şi mi-a venit să vomit după aceea. Murdăria a ieşit foarte greu. A trebuit să-i dau de trei ori cu şampon ca să scot toată roşeata.*

Câinele, sângele, mirosul de fecale din hol. Îmi pot imagina labradorul în cadă, cu blăniţa lipită de sângele închegat, şi femeia de serviciu frecându-l intens, până ce apa cu care-l clătea s-a limpezit. Strâng pumnii şi îmi simt pulsul lent, regulat. Scutur din cap ca să scap de viziunea de coşmar. Mi-am luat doza de oroare pe ziua de azi, dar ştiu că va trebui să mă întorc la caz, să-l analizez la rece. Nu sunt plătită ca să adulmec miasma morţii, ci ca să descompun nenorocirea în cele mai mici părţi, pe care să le fac apoi să intre sub o excepţie a legii ori sub un articol mai favorabil.

Sună telefonul. Un asistent îmi aminteşte că e momentul să plec. Strâng documentele şi le aşez pe raftul de lângă biroul meu, apoi ies, cu speranţa că imaginea câinelui cu botul plin de sânge n-o să se ţină după mine.

## 11

Pe drum spre birou, încerc să dau de Patrick, dar intră din nou mesageria vocală. Îi mai las un mesaj:

„Îmi pare rău, știu că mesajul meu anterior nu are nici un sens. Sunt foarte speriată de amenințările acelea și vreau să vorbesc cu tine.“ Constat că, cel puțin, n-am mai primit alte SMS-uri. Chancery Lane este plină de oameni ieșiți în pauza de prânz, cu pungi de mâncare de la Pret și Eat și cu ochii în telefoanele mobile. Nu mi-e greu să mă amestec în mulțime cu costumul meu închis la culoare, pantofii negri și mersul hotărât.

Chloe mă întâmpină la secretariat și mă direcționează spre biroul lui Patrick.

– Am primit-o aici, îmi șoptește atât de încet, că trebuie să mă apropii de ea ca s-o aud bine. Cred că e cam nervoasă. Face o pauză, apoi adaugă: Cred că oricine ar fi.

Chloe nu e genul care să sufere cu nervii.

– Mulțumesc, intru și eu, îi răspund.

Madeleine este, ca de obicei, întruchiparea eleganței. Părul îi cade în valuri perfecte pe umeri. Pentru vizita la avocat a ales să poarte un sacou, tot crem, cu nuanțe bej întretesute. Tweed sau așa ceva. Brățările îi pun în evidență mâinile albe, pe care fac eforturi să nu mi le imaginez pline de sânge.

Stă la biroul lui Patrick, pe locul rezervat clienților. Trec pe lângă ea ca să ajung la fotoliul din partea cealaltă. Camera este întunecată, cu jaluzelele trase pe jumătate, ca de obicei. N-am văzut-o niciodată scaldată în lumină, nici chiar în plină zi. Mă așez, scot dosarul din geantă și aprind lampa de birou, care emană o lumină gălbuie, aproape inutilă.

– Crezi că am putea să facem rost de ceva de mâncare? mă întreabă. Brusc, mi s-a făcut o foame teribilă. Nu vreau să te rețin, dar am putea discuta în timp ce luăm prânzul?

Nu mă așteptam la asta. Primul meu impuls este s-o refuz, dar uitându-mă mai atent la ea, observ cât de inconfortabil se simte. Stă agățată pe marginea scaunului, cu picioarele strânse grijuliu și mâinile prinse strâns una în cealaltă. Îmi amintesc totodată scopul exercițiului de azi, anume de a crea o atmosferă de încredere între noi, astfel încât să pot obține informațiile care să ne permită să-i oferim o apărare adecvată.

– Nu văd de ce nu, dacă găsim un loc destul de liniștit. Știu un bar în apropiere. N-ar trebui să fie prea multă lume la ora asta.

Ieșim din biroul lui Patrick. Îmi vâr capul alături, în cel al lui Chloe, și îi șoptesc:

– Mergem să mâncăm în oraș. Asociata ridică mirată o sprânceană, așa că mă apropiu de ea să-i explic: Ai dreptate, e foarte nervoasă. O porție de mâncare și un mediu mai prietenos s-ar putea s-o calmeze.

– Da, tu știi mai bine. În orice caz, mă bucur că te-am revăzut.

Chloe mă salută printr-un gest scurt din cap și revine la documentele din fața ei.

\*

Ne îndreptăm spre Jasper's, un bar aflat într-un subsol, nu departe de High Holborn. După cum am sperat, locul este aproape gol. Cer masa dintr-un colț și ne așezăm: Madeleine, pe bancheta de lângă perete; eu, cu spatele la sală.

– Ați dori apă plată sau acidulată? ne întreabă chelnerul.

– Acidulată? propune Madeleine.

O aprob printr-o scurtă înclinare din cap.

– Doriți și niște vin?

Deschid gura ca să refuz, dar nu apuc, căci clienta mi-o ia înainte.

– Eu n-aș zice nu. Ce părere ai? se uită întrebător la mine.

Sunt pe deplin conștientă că nu este cazul să bem alcool în timpul unei întâlniri de lucru, dar, pe de altă parte, scopul meu este s-o fac să se relaxeze.

– Un pahar mic.

– Două pahare mici de Sauvignon Blanc, vă rog, îi cere chelnerului.

Dau cuțitul și furculița la o parte și așez pe masă, în locul lor, unul dintre carnețelele mele albastre. Scot capacul stiloului și scriu frumos: Discuție cu Madeleine Smith, miercuri, 31 octombrie. Subliniez cuvintele. Sunt pe punctul să-i adresez o primă întrebare când revine ospătarul cu sticla de vin, din care toarnă atât de neîndemânic, încât niște picături ajung pe foaia mea și întind cerneala. Tamponez repede cu un șervețel, enervată că mi-a distrus o pagină.

– Noroc!

Madeleine își ridică paharul spre mine zâmbind. Schițez, la rândul meu, o grimasă, după care ciocnim. Mă simt foarte jenată de situație.

– Noroc!

Ia o înghițitură lungă și aruncă o privire în jur.

– Îți mulțumesc că ai acceptat să venim aici, în loc să rămânem la birou. Este mult mai plăcut. Mă simt de parcă aș fi din nou o ființă umană normală. N-am prea ieșit din casă de când s-a întâmplat...

Sunt surprinsă de acel „de când s-a întâmplat“, sub care se ascunde pudic scena sângeroasă pe care am ajuns s-o cunosc în cele mai mici detalii. O privesc cu atenție, încercând să decelez o urmă de emoție, dar e ocupată cu meniul. Oricine ne-ar vedea ar putea crede că suntem două prietene ieșite la masă, nu o avocată și clienta ei acuzată de omor.

– Îmi închipui că trebuie să-ți fie foarte greu, îi spun pe un ton neutru, încercând să nu par afectată de bizareria situației.

– Chiar este dificil, îmi răspunde sorbind iarăși din pahar. Acum, te-ai hotărât ce vrei să mănânci?

Mă uit prin meniu. Mâncarea nu mă interesează prea tare, căci vreau să pornim seria de întrebări pe care am pregătit-o.

– Avem multe de discutat, încerc s-o aduc la ordine.

Căzută parcă sub vraja felurilor de mâncare, nici nu ridică ochii. Mă resemnez. Friptură. O să comand friptură. Minte mi se blochează pentru o secundă, când mă întreb cine va plăti pentru tratație, dar mai iau o gură de vin și aleg să nu-mi pese.

– Ce mâncăm?

– Friptură, cred. E cel mai simplu, spun eu rapid.

– Da, bună idee. Să luăm și niște vin roșu.

Revine la meniu.

Între timp, eu dau pagina pătată a carnețelului și încep alta, pe care notez, cu aceeași meticulozitate, în partea de sus, numele clienței și data întâlnirii.

– Madeleine, știi că ne-am întâlnit ca să discutăm despre cazul tău și despre pledoaria pe care o vei prezenta la audieri.

Încuviințează din cap fără să-și abată atenția de la meniu, după care îi face semn chelnerului.

– Și o sticlă de Châteauneuf-du-Pape, îi comandă, arătând cu degetul pe lista de vinuri din fața ei.

Omul își notează cu o expresie impresionată. Mă întreb din nou cine plătește, dar îmi înec temerile într-o dușcă zdravănă de Sauvignon, care îmi dă curaj.



La urma urmelor, eu am convocat această reuniune; n-ar trebui să o las pe Madeleine să preia frâiele.

– Ascultă-mă, trebuie să trecem printr-un set de întrebări. Am nevoie să înțeleg mai bine relația dintre tine și soțul tău.

Expresia încântată i se șterge instantaneu de pe chip. Își duce mâinile la gură și se înroșește brusc.

– Îmi pare rău, dar n-am încotro. Ne-ai spus că ultimul lucru pe care ți-l amintești din acea noapte de duminică este faptul că te-a anunțat că are de gând să te părăsească. E adevărat?

Este pe punctul să răspundă, când apare iarăși chelnerul cu sticla de vin roșu. Trece prin tot ritualul prezentării, desfacerii și turnării lichidului prețios în pahare, iar Madeleine, care pare să-și fi revenit, miroase, gustă, apoi aprobă înclinând grațios capul. Chelnerul îmi toarnă întâi mie, apoi îi umple paharul ei. Îmi vine să spun că n-aș vrea să mai beau, dar apare un alt angajat al localului, pregătit să noteze ce comandăm de mâncare.

– Vrem amândouă friptură, vă rog, cere Madeleine. Medium rare, cu o salată verde. E OK și pentru tine, Alison?

Zâmbesc și accept. Ce mai ședință cu clienta va fi asta! În ciuda eforturilor mele, Madeleine este solid instalată la conducere. Mă îndeamnă prin gesturi să beau, ceea și fac, învinsă. Vinul este delicios, mult mai bun decât Sauvignonul. Mai suav și mai puțin acid pe gât. Aburii taninici mi se ridică repede la cap și, deși sunt iritată că nu facem deloc progrese cu cazul, nu mă pot supăra pe interlocutoarea mea. Pare atât de slabă și de speriată, încât îmi provoacă milă. Sacoul, croit fără îndoială la o mare casă de modă, atârnă pe ea, prea larg la umeri. Când am ajuns la birou, purta o eșarfă, dar acum a scos-o și pot constata cât de încordat îi este gâtul. Fața mea pare de două ori mai mare decât a ei, strălucitoare ca o lună plină, în oglinda de pe perete. Mai iau o înghițitură de vin.

– Alison, aș dori să nu vorbim despre asta. Ar fi mai bine să ne bucurăm de prânz.

– Știu, dar, dacă vrei să te reprezint așa cum trebuie, am nevoie de niște instrucțiuni de la tine. Sper că ești conștientă că te paște închisoarea pe viață, Madeleine, îi spun aplecându-mă peste masă. S-ar putea să existe o cale să-ți micșorăm sentința, să obținem o încadrare mai ușoară, dar avem nevoie de cooperarea ta. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

Își îngroapă iarăși chipul în palme, apoi le coboară și ridică bărbia. Deschide gura să vorbească, însă apare chelnerul cu mâncarea. Pune farfuriile pe masă, pleacă și se întoarce imediat cu salatele și cu două cuțite bine ascuțite. Tai o bucată de friptură și constată că mustește, iar în farfurie mi se formează imediat o mică baltă de sânge. Nu este medium rare, ci de-a dreptul blue. Carnea de un roșu întunecat strălucește în lumină, iar grăsimea se ițește gălbuie de sub suprafața maronie prăjită. Iau o îmbucătură, mestec bine și înghit. Madeleine nici nu se uită la mâncare. Își golește paharul de vin și îl reumple. Sunt pe punctul să spun ceva, orice, ca s-o fac să vorbească, dar începe chiar ea.

– Nu știi când au luat-o toate razna. Adică, îmi închipui la ce te gândești, la povestea cu pastila. Am văzut ce față ai făcut când ți-am spus.

– Îmi pare rău. N-am vrut să...

– Stai liniștită. Dar, așa cum am spus și atunci, ar fi trebuit să fii acolo ca să înțelegi. Edwin a fost întotdeauna foarte bun și protector cu mine. Adică, așa a fost la început...

Își mută privirea undeva, deasupra umărului meu, în zare. Eu mă chinui în continuare cu carnea. Tai, mestec, înghit. Nu vreau cu nici un chip să-i tulbur dispoziția confesivă.

– Este adevărat că a mers prea departe, reia peste câteva clipe. El lua toate deciziile pentru noi. Pentru mine. Și asta nu mă deranja. Era o ușurare să ai pe cineva care să se ocupe de probleme. Îl iubeam atât de mult și voiam din tot sufletul să fie fericit, doar că uneori nu eram capabilă să-l fac fericit. Am stricat totul.

Ia o pauză și mai bea niște vin.

– Cum adică, ai stricat totul? o întreb când văd că pauza se tot lungeste.

– Nu eram în stare să gătesc așa cum trebuie, nu mă purtam destul de frumos cu clienții lui, nu mă prezentam destul de bine. Cred că eram prea tânără ca să înțeleg că nu era doar parte din meseria lui, ci și obligația mea. Eram o extensie a lui și trebuia să-mi joc mai bine rolul, altfel echivala cu o trădare.

– Ce se întâmpla când îl dezamăgeai?

– Se înfuria... dar, din nou, era numai vina mea. Am greșit grav de câteva ori. Am ratat un fel de mâncare, m-am îmbrăcat nepotrivit. Era normal să se supere. Și eu aș fi reacționat la fel, în locul lui.

– Madeleine, când se înfuria... ce făcea? o întreb pe un ton egal.

Îmi întinde mâna stângă cu palma în sus. O examinez câteva minute bune înainte să observ că degetul mic este chircit ca o gheară.

– Nu-l mai pot îndrepta. De când...

Vocea îi tremură.

– De când? insist.

– De când am ars carnea. Invitase un client important la masă, împreună cu soția. Îmi spusese că aveam de-a face cu oameni rafinați, obișnuiți cu cele mai bune restaurante... I-am spus că ar fi mai bine să lucrăm cu o firmă de catering, dar el a insistat că trebuie să le oferim experiența autentică a unei cine englezești în familie...

– Și?

– Și am dat-o în bară. M-am îmbătat. Își privește paharul, râde, apoi îl dă pe gât. Mi s-a făcut greață, carnea s-a ars. Am comandat pâină la urmă de undeva și am crezut că totul a fost dat uitării, că oamenii au înțeles gluma. Dar după ce au plecat... băusem așa de mult, încât nici n-am simțit mare lucru în noaptea respectivă. A doua zi însă...

– Ce ți-a făcut, Madeleine?

Trage adânc aer în piept înainte să răspundă.

– Mi-a luat mâna și mi-a tras degetul mic spre spate până s-a auzit cum pocnește.

Îmi împreunez mâinile sub bărbie. Am uitat complet de mâncare.

– Te-ai dus la spital? o întreb, încercând să nu-mi trădez emoția.

– Nu, nu m-a lăsat. Cred că mi l-a rupt în mai multe locuri, de aceea arată așa acum. Am încercat să mi-l leg singură, dar nu mai stătea drept. Înțelegi de ce nu-mi place să vorbesc despre aceste lucruri?

– Da, înțeleg foarte bine. Am citit raportul psihiatric, dar nu spune nimic despre asta. Descrie relația voastră ca pe una tipică, normală.

– Psihiatrul nu mi-a pus întrebările potrivite, iar eu n-am vrut să mă apuc să povestesc așa, din senin.

– Îmi dau seama cât de dificil trebuie să fie pentru tine, dar trebuie să știm totul, Madeleine. Totul... O să te programez din nou la psihiatru, ca să-i împărtășești toate detaliile acestea.

– Nu, nu tot la el. Nu mi-a plăcut.

– Bine, vom găsi pe altcineva. Dar, indiferent dacă îți place persoana sau nu, trebuie să stai de vorbă cu psihiatrul. Este extrem de important, și-ar putea schimba încadrarea cazului de la omor la ucidere din culpă. Iar rezultatul ar putea fi cu totul altul.

Simt cum atmosfera se schimbă, cum rezistența cu care m-am luptat încă de la începutul discuțiilor noastre cedează și dispare. Madeleine oftează ca și cum ar fi așteptat să se întâmple exact asta, să-i ridic eu povara de pe umeri. Și eu mă simt ușurată, căci se pare că, deși total neortodoxă, ieșirea la restaurant cu clienta și alcoolizarea încă de la prânz dau rezultate. Am găsit cheia cu care vom descuia cazul.

– Mai avem timp? mă întrebă.

– Avem suficient. Nu-ți face griji. Sigur că avem timp. Hai să mâncăm. Între timp, tu îmi povestești totul, eu iau notițe, după care vom ști care este situația.

– Bine. Să știi că n-am avut intenția să vă induc în eroare la precedentele întâlniri, dar nici nu v-am spus tot adevărul. Promit să nu mai fiu dificilă.

Râde din nou, fără veselie, și începe să mănânce tăind carnea cu gesturi precise.

Terminăm sticla de vin, dar nu comandăm încă una, ci trecem pe cafea pentru restul după-amiezii. Umplu pagină după pagină din carnetel, iar la final știu precis ce avem de făcut în continuare. Când vine nota, o achit fără ezitare, căci sunt mulțumită că am obținut deschiderea de care aveam urgent nevoie. O conduc până la stația de metrou Holborn și pornesc în jos pe Kingsway, întorcând pe toate părțile lucrurile pe care tocmai le-am aflat.

Patrick mă sună abia pe la cinci.

– Ce ți-a venit cu mesajul acela?

– Ți-am mai lăsat unul în care îmi cer iertare.

– Știu, dar tot nu înțeleg ce ai vrut să spui.

– Încerc să-mi dau seama care este logica mesajelor de amenințare. S-ar putea să aibă legătură cu relația noastră, îi răspund.

– Ar putea fi orice. Un client nemulțumit, sau ceva legat de soțul tău. Nu poți trage concluzia că aș fi implicat.

– Dar nici nu o putem exclude. Mesajele sosesc întotdeauna după ce ne întâlnim.

– Ar putea fi o coincidență. Te rog, încearcă să-ți păstrezi calmul.

– Ce mă sfătuiești să fac?

– Nu poți face mare lucru, pentru că n-ai primit o amenințare directă. Așteaptă. Dacă ești amenințată, du-te la poliție.

Are dreptate. Sunt pe punctul să i-o spun, dar n-a terminat.

– Între noi fie vorba, nu este treaba ta cu cine mă mai culc eu sau nu. Tu ești cea căsătorită, care trebuie să dea socoteală, nu eu. Speram să nu trebuiască să insist asupra acestui aspect.

– Ai dreptate. Da, da. Sigur. Nu pot contesta asta. Îmi pare rău. Știu că am spus o prostie, dar eram speriată.

– Bine, lasă. Cum a fost discuția cu Madeleine? Chloe mi-a spus că v-ați dus la Jasper's. Sper că n-ați dat-o pe băutură.

Glumește. Sunt sigură că glumește. Chiar trebuie să ne certăm din atâta lucru? În spatele ochiului drept simt o durere surdă, amintirea vinului băut la prânz.

– Am fost perfect trează, mulțumesc de întrebare, îi răspund pe tonul cel mai indignat de care sunt capabilă. A fost o discuție profesională, chiar dacă s-a petrecut într-un bar. Mi-a dat o mulțime de indicații.

– Să sperăm că nu erai așa de beată încât să le uiți.

Parcă aș vorbi cu Carl. Trag adânc aer în piept o dată. Și încă o dată.

– O să-mi transcriu notițele și o să vezi, îi spun înainte de a închide.

Îi trimit documentul după ce termin de transcris și adaug propriile concluzii. I-am dat pe tavă planul de acțiune, lista cu martorii pe care trebuie să-i caute și cu probele de care vom avea nevoie. Am păstrat un ton detașat, profesional, tratându-l ca pe un avocat instructor oarecare. Am făcut treabă bună atât cu declarația ei, cât și cu analiza legală din spatele opiniei avansate de mine. Mă asigur că e-mailul a plecat și închid computerul. E momentul să mă duc acasă.

S-a lăsat deja întunericul când îmi târăsc trolerul prin Fountain Court. Luminile stradale sunt aprinse și în aer plutește o ceață ușoară. Atmosfera

are aerul acela dickensian care îi face pe turiști să adore cartierul Temple. Trec pe lângă un grup condus de o ghidă. Femeia le povestește istoria clădirilor și mi-aș dori să mă opresc și să mă alătur lor, pretinzând că nu știu nimic despre ceea ce se petrece în spatele zidurilor venerabile. Aș vrea să fiu la fel de romantică, să-mi imaginez că interioarele se potrivesc cu exteriorul, că sunt dotate cu șemineuri masive și nu cu fișete metalice și cu pereți falși montați aiurea. Probabil că au o viziune idealizată și despre avocații pledanți, pe care și-i închipuie fluturându-și elegant robele și perucile din păr de cal, luptând din răzputeri pentru dreptate și corectitudine. Și eu am impresia asta câteodată, în pofida realității; banalitatea traversării de colo colo, prin zona de sud-est, de la un tribunal la altul; gloria de moment pe care ți-o aduce o victorie la Curtea de Apel, înecată rapid în frustrarea unei programări la judecătoria Wood Green vineri seara, ultimul de pe listă. Cu toate acestea, nimic nu se compară cu frisonul pe care-l simți atunci când știi că argumentele tale au convins juriul.

Trec prin Devereux Court, pe lângă cârciuma Freeman's Arms și ratații cu nasuri roșii și povești vânătorești despre vremurile în care au ajutat pe cineva cu talentele lor avocațești extraordinare. Îi pot vedea prin ferestrele mari, înconjurați de stagiaři care le sorb fiecare cuvântul. Am fost și eu așa odată, gata să înghit orice ca să avansez, ca să mă fac remarcată și poate chiar să obțin ceva de lucru care să-mi atragă simpatia măștrilor sau să-i facă pe asistenți să împingă niște dosare în direcția mea. Mi-am băut mințile de luna până vinerea încuviințând din cap, zâmbind și râzând atunci când trebuia.

Îl văd pe colegul meu, Robert, care stă și fumează în față la Cairn's. Mă opresc lângă el și-l tapez de o țigară, după care îmi aduc aminte de discuția de dimineață și de rugămințile înlăcrimate ale Matildei să nu mai fumez. La naiba. Îl salut pe Robert și îmi continui drumul până la chioșcul din față Curții Supreme. E încă deschis și profit ca să cumpăr bomboane cu mentă și apă. Îmi clătesc gura și ronțai un pumn de bomboane. În seara asta, n-am chef de certuri.

– Alison, Alison! mă strigă cineva.

Merg fără să mă întorc. Volumul urletelor crește până mă trezesc cu el în față mea.

– Te-am văzut când ai trecut prin față pe la Cairn's. Eram înăuntru. Trebuie să vorbim.

– Mă duc acasă, Patrick.

– Ești bine?

– Da, sunt foarte bine.

– Îmi pare rău dacă te-am lăsat să înțelegi că ți-aș pune la îndoială profesionalismul.

– Am băut un pahar, atât. Nu ne-am îmbătat.

– Sigur că nu. Chiar eu ți-am sugerat o abordare mai flexibilă cu Madeleine, ca să o faci să vorbească. Uite, vrei să mergem împreună la poliție, ca să vedem ce este cu mesajele acelea? Înțeleg de ce te sperie.

Îmi și imaginez reacția polițiștilor. Sunt atât de depășiți, încât au renunțat să mai investigheze până și spargerile de locuințe. Ce naiba ar face cu patru emoji-uri de la un anonim? Nu avem nimic concret până acum.

– Nu cred că are sens. Nu încă. Dar asta nu înseamnă că-mi face plăcere, îi răspund.

– Sigur că nu. Dar, serios acum, nu te poți supăra pe mine dacă mă întâlnesc și cu altcineva. Nu este corect, nu putem lucra așa.

Pare sincer, trebuie să recunosc.

– Nu asta am vrut să spun, dar mi-e greu.

– Știu. În schimb, momentele când ești cu familia ta sunt dificile pentru mine. Nu ai dreptul să-mi spui cu cine să umblu. Să fim corecți unul cu celălalt.

Oftez. Nu am argumente.

– Te rog însă, nu pe față. Nu ca în noaptea aceea la Cairn's.



- Mi se pare corect. Nu în față, îmi promite. Voi fi mai atent.
- Și dacă mai primesc un SMS?
- Șterge-l și uită de el, dacă nu vrei să mergi la poliție. Câtă vreme rămân la nivelul ăsta, nu ai de ce să te temi.

Vocea lui mă liniștește și aș vrea din răspuțeri să-l cred. Totuși, ceva mă împiedică. Sentimentul difuz că sunt urmărită în permanență.

– Dar dacă...

– Gata. Termină cu speculațiile. Avem suficiente motive de îngrijorare ca să nu trebuiască să ne imaginăm singuri altele. Acum, mergem să bem ceva, sau pierdem vremea? Am și niște mâncare delicioasă acasă, dacă ți-e foame.

Întinde mâna spre mine și sunt pe punctul să-i accept oferta, când aud telefonul.

„Am închiriat o cameră la un hotel din Brighton. Plajă iarna! Ne-a plăcut așa de mult ultima dată, încât m-am gândit că merită să încercăm din nou. Ne vedem acasă. E friptură de pui în cuptor xx P.S. Matilda te pupă.“

Carl. Mi-a trimis și un selfie cu el și fiica noastră, zâmbindu-mi, cu capetele lipite în fața camerei. Sting repede ecranul, înainte ca Patrick să vadă despre ce e vorba.

– Trebuie să mă duc acasă, îi spun. Am promis. Mi-au pregătit cina.

– Ce drăguț, momente speciale în familie, îmi răspunde crispat. Foarte bine, nu vreau să te mai rețin.

– Patrick. Chiar trebuie să mă duc acasă. Tu ce ai de gând să faci? nu mă pot abține să nu-l întreb.

– Mă duc să mai beau ceva.

– Pot să vin cu tine pentru un pahar, dacă vrei, mă ofer.

– Nu trebuie să mă însoțești de milă. Du-te acasă.

Îmi întoarce spatele și o ia înapoi pe Essex Street.

Deschid gura ca să-l strig, dar o închid la loc. Traversez pe la trecerea pentru pietoni din fața Curții Supreme de Justiție și mă pregătesc să aștept autobuzul; o parte din mine speră să-l vadă din nou apărând din noapte, dar nu apare decât mașina numărul 4 și mă sui în ea.

Îi scriu lui Carl: „Sunt în autobuz xx“.

Nimic de la Patrick. Nici un mesaj anonim. E momentul să mă duc acasă.

Nici nu intru bine și Carl, împreună cu Matilda, se reped să mă sărute. În aer plutește ademenitor mirosul de pui la cuptor. În timp ce Carl îmi face un gin tonic, Matilda îmi povestește cum a fost la școală, cum cea mai bună prietenă a ei s-a purtat urât, dar ea i-a spus că nu este bine ce face și fetița a încetat. Se așază pe genunchiul meu și îi citesc o poveste despre un băiat care s-a transformat în pisică pentru o zi, iar Carl vine și el lângă noi și ascultă cu atenție, zâmbind binevoitor. Mă mângâie pe braț și se întinde să mă sărute din nou pe obraz.

– E bine să te avem acasă, Alison.

– Mă rog, n-am lipsit așa de mult, îi răspund râzând.

– Știu. Dar tot e bine, nu-i așa, Tilly? Ne place când mămica e acasă!

O trage din brațele mele și o așază pe genunchii lui. Rezistând tentației de a o trage înapoi, îmi las capul pe umărul lui. Tripticul familiei este refăcut, ca azi de dimineață.

Mâncăm împreună la masa din bucătărie. Carnea este fragedă, bine pătrunsă. Stăm de vorbă cu Matilda cât timp face baie, apoi o punem, tot împreună, în pat și-i cântăm cântece de leagăn, ținând-o de mână, până adoarme. După ce coborâm la parter, Carl mai toarnă câte un pahar de vin din sticla pe care a deschis-o la masă. Ne așezăm pe canapeaua din living.

– Așa deci, te-ai hotărât pentru Brighton, încep eu.

– Da. E aproape și poți face o mulțime de lucruri. Am rezervat plaja de iarnă numai pentru tine. Își deschide laptopul și caută ceva, după care mi-l întinde. Iată hotelul.

Arată bine, cu vedere la mare, cu cearșafuri albe și halate moi în dormitoare. Îi zâmbesc, mișcată de atenția pe care mi-o arată. Mișc cursorul spre bara de meniu, ca să văd exact unde este amplasat, dar Carl îmi smulge aparatul din mâini și trânteste capacul.

– Hei, ce faci?

– Poate că am și alte surprize pentru tine.

Se apleacă, îmi ia fața între palmele lui și mă sărută. Când îmi bagă limba în gură îmi vine gândul inexplicabil să i-o mușc și să-l îmbrâncesc departe de mine, deoarece mă simt de parcă aș fi asaltată de un străin. Imediat însă, mirosul lui mă copleșește, tandrețea lui Carl cel dintotdeauna e irezistibilă, și instinctul de conservare lasă loc altuia, mai plăcut.

– Ce facem cu Matilda? reușesc să îngaim.

În loc să-mi răspundă, se întinde peste mine și împinge ușa cu vârfurile degetelor. Mă sărută din nou, ținându-mi fața în mâini, apoi începe să și le miște în jos, tot mai jos...

Matilda nu vine să ne deranjeze. Dormim cu toții liniștiți până în zori.

Comunicarea cu Patrick în săptămâna următoare este scurtă și la obiect. Caută martori, le preia declarațiile și le cântărește greutatea în fața instanței. Madeleine este programată la noul ei psihiatru cu o săptămână înainte de audierea preliminară. Este vorba de o doamnă cu o solidă reputație profesională. În plus, lucrează rapid, așa că mă aștept să primesc raportul imediat după consultație. Pe lângă asta, deja am aproape tot materialul pentru declarația apărării. Dacă planurile mele nu se năruie în ultimul moment, Madeleine va pleda nevinovată pentru acuzația de omor în fața judecătorului de la Old Bailey, iar noi vom aranja lucrurile în așa fel încât să putem încheia o înțelegere cu acuzarea pentru ucidere din culpă pe fondul pierderii momentane a controlului. Dacă acuzarea acceptă, sentința va rămâne în întregime la latitudinea judecătorului. Cu alte cuvinte, va scăpa de pedeapsa pe viață. N-ar fi o realizare fantastică, dar mai mult nu putem obține în condițiile date.

Sunt de părere că mă pot concentra asupra altor cazuri, în hățișul obișnuit al documentelor lipsă, al erorilor de sistem informatic și al instrucțiunilor de ultim moment. După o schimbare de pledoarie, obțin pentru un client patru ani – rezultat destul de bun într-un caz de jaf. A doua zi, am o audiere preliminară într-un caz dificil de viol unde reprezintă acuzarea. E una dintre spețele acelea oribile, bazate pe cuvântul meu împotriva cuvântului tău, unde singurele dovezi solide sunt înregistrările camerelor de supraveghere care au urmărit perechea până la ușa camerei de hotel. Mare păcat că n-au putut filma prin gaura cheii. Este greu să obții o condamnare pentru viol când femeia apare giugiulindu-se cu respectivul în diferite cotloane din Borough Market până la intrarea în hotelul Premier Inn de lângă Tower Bridge. Știu că juriului n-o să-i placă situația confuză.

Urăsc genul ăsta de cazuri. Din declarația victimei, reiese clar că ceea ce începuse ca o hârjoneală nevinovată pe fondul consumului excesiv de alcool s-a terminat într-un coșmar, trauma suferită fiind indubitabilă. În timpul

audierii, acuzatul a afișat în permanență un rânjel care cerea palme, genul de atitudine care-mi întărea convingerea că știuse de la început ce voia și că-și pusese în aplicare intențiile, în ciuda sloganului „nu înseamnă nu“. Speram că leziunile evidențiate în raportul medicului legist vor convinge juriul că n-a fost vorba de un act consensual. Oricât sex sălbatic am făcut, n-am avut niciodată nevoie de copci. Din prezentarea apărării rezultă că vor susține teza conform căreia erau amândoi atât de beți, încât nici nu și-au dat seama. Intenționez să răspund că, dacă juriul consideră că victima nu a refuzat clar și că acum regretă cele întâmplate și minte, atunci juriul ar trebui să accepte și că, dacă era atât de beată încât să nu simtă o ditamai ruptura anală, cel mai probabil era prea beată și ca să-și dea consimțământul. Sunt hotărâtă să-l înfund pe nenorocit, într-un fel sau altul.

Weekendul trece repede. Carl e plecat la o conferință, nu cea despre dependența de sex despre care mi-a vorbit, ci alta, despre dependența de pornografie pe internet. S-a eliberat un loc în ultimul minut. Fac poze cu Matilda la locul de joacă și apoi bând ciocolată caldă la cafeneaua din parc și i le trimit, ca pe un fel de vaccin împotriva ororilor pe care este nevoit să le aprofundeze. Discut la telefon cu mama lui despre ce-ar putea face împreună cu Matilda în weekendul următor, când noi vom fi plecați din oraș.

– Îți las frigiderul plin și meniul pe două zile, ca să nu te stresezi cu mâncarea.

– Nu este nevoie. Sunt sigură că mă descurc să gătesc pentru noi două. Vrei s-o duc la vreo activitate? Ce face de obicei în weekenduri? Nu reușesc să țin pasul cu toate aranjamentele voastre.

– Nu e nici o problemă dacă lipsește. Să nu ne complicăm.

Sunt conștientă că lui Carl n-o să-i placă această ieșire din rutină, dar parcă n-o văd pe mama lui târând-o pe Matilda la piscină.

– Îți mulțumesc, cred că-mi va fi mai ușor așa.

– Sunt sigură. Și eu prefer să evit înotul, dacă pot, îi răspund râzând.

– Da, am aflat de la Carl, îmi răspunde fără nici o urmă de umor.

Mă grăbesc să pun capăt conversației. Ar fi de preferat dacă ar discuta direct cu fiul ei și s-ar pune de acord.

Prima zi de lucru trece repede, deschizând o serie de cinci zile de înfățișări în alt caz de tâlhărie cu autori multipli, de data aceasta. Patrick mă ține la curent cu activitatea lui și ajung să fiu prudent-optimistă în privința cazului Madeleine – începem să obținem chiar mai multe informații decât speraserăm inițial.

Vineri, juriul este atât de grăbit să plece acasă, încât, cu tot cu pronunțarea sentinței (șase ani, aspru, dar corect) și cu o discuție ulterioară cu clientul, termin la ora trei. Robert și Sankar îmi dau separat mesaje invitându-mă la băut, dar îi refuz cu inima ușoară. Mă duc acasă. Vreau să-mi petrec restul zilei de vineri cu Matilda.

Mâncăm pizza și ne uităm împreună la un desen animat cu un urs panda dotat cu un talent nebănuț pentru artele marțiale. O fac fericită și, ca să fiu sinceră, la fel mă simt și eu. S-a împlinit o săptămână în care nu am discutat cu Patrick decât despre dosare. Nu mai simt nevoia să-i alung mirosul de pe mine când fac duș, iar gândul la el nu mă mai îndepărtează de familie. Mi-am recăpătat integritatea. Și nu este singura recompensă pe care o capăt astfel, căci telefonul rămâne tăcut, fără acuzații sau amenințări anonime. Oricât ar protesta Patrick, sunt convinsă că este cineva apropiat de el și că persoana respectivă și-a atins obiectivul, chiar dacă pe căi indirecte. O să mă țin departe de el, nu e nici o problemă. Săptămâna asta.

O vâr pe Matilda în pat și mă apuc să fac bagajele pentru excursia de mâine. Carl are o sesiune de terapie de urgență cu unul dintre clienții lui, care l-a sunat într-o stare de agitație extremă. Se întâlnesc într-un cabinet închiriat de la o clinică de remedii alternative din Tufnell Park. Bietul Carl e nevoit să-și expună atestatele profesionale pe un perete de acasă până ce va reuși să aibă un cabinet pe care să nu-l împartă cu alți terapeuți, moment în care cariera lui va ajunge la apogeu. Îl înțeleg perfect. Faptul că am obținut un birou doar pentru mine a fost o mare lovitură și m-a propulsat pe lista cu avocații în toată puterea cuvântului de la intrarea în clădire. Îmi amintesc și acum frisonul de plăcere care m-a străbătut când mi-am văzut numele acolo.

Umblu prin șifonier și scot o rochie mulată care mi-a plăcut întotdeauna. Lui Carl nu i-a făcut o impresie bună – ceva cu lungimea –, dar cred că-mi vine bine. O împăturesc și o pun în geanta de voiaj de pe pat. Nu reușesc să scap de amintirea momentului când mi-am închiriat propriul birou. Eu am obținut acest privilegiu, pe când Carl, nu. El a fost nevoit să treacă peste trauma disponibilizării și să se transforme într-un părinte casnic, în timp ce eu mi-am văzut de carieră. Este adevărat că lista lui de clienți începe să se extindă și că grupul de terapie pentru bărbați este o realizare importantă, în termeni de practică profesională, dar încă trebuie să împartă un spațiu cu un aromaterapeut și un expert în tehnicile de vindecare reiki. Toate împlinirile lui profesionale adună praf pe peretele bucătăriei.

Scot rochia mulată din geantă și o pun la loc pe umerăș, apoi iau rochia pe care mi-a făcut-o cadou cu câțiva ani în urmă, provocând o ceartă uriașă chiar după masa de Crăciun: „Când crezi c-o să pot purta așa ceva? Nu mă cunoști deloc!“, am urlat la el. Scurtimea ei și culoarea roșie a materialului reprezentau un afront adus trupului meu umflat de sarcină, toate imperfecțiunile urmând a fi amplificate de neiertătoarea nuanță de cinabru. „O să te prindă foarte bine. Trebuie să încerci ceva nou“, mi-a răspuns Carl, șocat de reacția mea violentă. „N-am nevoie să-mi spui tu ce să fac!“, am strigat la el din nou, izbucnind într-un plâns care avea să mă țină până dimineață.

Mângâi materialul și încerc să-mi dau seama cum mi-ar sta. Rochia are încă etichetele la locul lor, ca în ziua când am despachetat-o. Nu e atât de rea pe cât îmi amintesc. „Lui Patrick i-ar plăcea să mă vadă în ea“, îmi spun absentă. Dar nu trebuie să mă gândesc la el, ci la Carl. Alegerea acestei rochii ar reprezenta unul dintre gesturile acelea semnificative pe care le aștept și eu din partea lui. O dovadă de apreciere pentru ceva oferit de mine. Mă dezbrac și-mi trag rochia pe corp. Mă strâmb puțin când văd cât este de strâmtă. Categorie însă, nu este așa de nepotrivită pe cât am crezut. Croiala îmi scoate în evidență părțile bune și le ascunde sub un luciul de mătase roșie pe cele mai puțin reușite. Mă examinez în oglindă – e perfect. O dau jos și o pun în geanta de voiaj, apoi îmi iau pijamaua.

S-a făcut aproape zece. Îi trimit un mesaj lui Carl, ca să aflu dacă mai întârzie. „Nu mai am mult. Scuze. Situație destul de urgentă. Nu mă aștepta

xx“, vine imediat răspunsul. „Bine. Noapte bună xx“, scriu la rândul meu. Nu sper decât să termine până mâine-dimineață. Citesc câteva pagini dintr-un thriller despre o căsnicie toxică ce se duce de răpă și nu-mi pot reține un zâmbet. Nu este cazul nostru. Nu mai este. Noi vom pleca într-o minivacanță romantică. Adorm zâmbind și cartea îmi cade din mână lângă pat.

– Aș prefera să mergem cu mașina, spune Carl a doua zi dimineață, când nu ne-am dat încă jos din pat.

– De ce? Cu trenul ajungem mult mai repede. Nu suport toate ambuteiajele pe care cu siguranță le vom avea de înfruntat.

– Eu aș da orice ca să petrecem mai mult timp împreună, murmură el aplecându-se să mă sărute.

– Nu cred că statul în trafic poate fi considerat timp petrecut în familie. E plictisitor.

– Poate că nu va fi foarte aglomerat. Putem conduce cu rândul.

– Da, cum zici tu.

N-am nici un chef, dar weekendul acesta trebuie să fac un efort.

– O să fie bine. Nu sunt chiar atât de obosit încât să nu pot conduce.

– Pe la ce oră te-ai întors? îl întreb.

– După unu. Clientul era într-un hal fără de hal. La limita sinuciderii. Nu l-am putut părăsi până când nu m-am asigurat că a depășit criza.

Carl pare sincer impresionat. Nu știu detalii și nici nu vreau să aflu, dar îi mărturisesc că sună groaznic.

– Chiar este groaznic, Alison, chiar este. Nu cred că mă voi putea obișnui vreodată cu genul acesta de situație.

– Sper să nu fii obligat. Măcar ai putut să-l ajuți.



– Dacă l-am ajutat cu adevărat. Pur și simplu, n-ai cum să-ți dai seama. Sunt foarte îngrijorat din cauza lui.

– Ai făcut tot ce puteai și sunt sigură că ai făcut o treabă excelentă. Nu uita că ai dreptul la o pauză, din când în când, îi răspund, speriată că ar putea anula excursia.

– Are numărul meu de telefon, oftează. Era ceva mai bine când am încheiat sesiunea.

– Mă bucur. Sunt convinsă că va fi bine.

În loc să-mi răspundă, se rostogolește pe o parte și mă ia în brațe. Rămâne așa o vreme, până când îmi amintesc că mama lui trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Ne dăm jos din pat și ne facem toaleta, îi dăm Matildei micul dejun. Nu mai bombăn în legătură cu drumul cu mașina. Apare soacra mea, pe care o sărut rapid și o introduc în living, ca să discute ultimele detalii cu fiul ei. Mă înțeleg bine cu ea, dar e de preferat ca unele lucruri să le audă de la Carl. Eu mă așez pe canapea, în timp ce Matilda apare în fugă și sare pe genunchii bunicii.

– Ai grijă, draga mea, mai încet.

Bătrâna zâmbește, dar în ochi i se citește durerea.

– Iartă-mă, bunico.

Matilda sare jos și se duce la taică-său, care o rotește în loc și o așază lângă el.

– Așadar, vreau de la tine să fii foarte cuminte cu bunica. O să mănânci tot ce-ți dă și o să mergi la culcare când îți spune ea. S-a înțeles?

Fetița dă din cap că a priceput, apoi izbucnește:

– Cât o să fiți plecați?

– Ți-am zis, doar o noapte, îi răspunde Carl liniștitor.

– O să putem vorbi?

– Sigur. Când vrei tu. E suficient s-o rogi pe bunica să te ajute.

Plecăm imediat după aceea, căci n-are rost să tragem de timp. Din ce în ce mai nervoasă, mama lui Carl aranjează pernutele de pe canapea și trage perdelele până le aliniază perfect. Când ies din cameră, o văd așezând bibelourile de pe șemineu în ordine, de la cel mai mic la cel mai mare. Matilda ne însoțește la plecare și ne îmbrățișează pe rând. Încerc să nu cronometrez, dar am impresia că l-a ținut în brațe pe Carl mai mult decât pe mine. E bine că petrece timpul și cu alți membri ai familiei. Iar mama lui Carl mi-a părut întotdeauna bine intenționată. Unele dintre poveștile lui din copilărie sună puțin... îngrijorător, dar dacă el o consideră în stare să se ocupe de Matilda, atunci eu nu am nimic de obiectat.

– Vor fi în regulă, nu-i așa? îl întreb în timp ce semnalizez și mă înscriu în trafic.

– Să sperăm. Nu-mi spune că ai și început să regreti.

– Nu, cătuși de puțin, dar...

– A fost ideea ta, îmi răspunde tăios.

– Știu că a fost ideea mea, însă...

– Atunci, să-i dăm drumul! Vor fi foarte bine amândouă. Eu n-am ajuns rău, așa că nu poate fi o mamă chiar așa de catastrofală, adaugă pe un ton mai conciliant.

Nu mai zic nimic. Traficul se îngreunează înspre North Circular și trebuie să mă concentrez la condus. După ce ieșim din partea cea mai grea, mă întorc spre el, cu gândul să-l întreb cum a decurs conferința, dar văd că a pus un fular pe geam, pe post de pernă, și că doarme deja. Pe jumătate mă bucur, pentru că trebuie să se odihnească, dar traficul începe să mă irite. Nu vreau să-l deranjez, sperând că se va trezi la timp ca să treacă în locul meu la volan, dar nu dă nici un semn. Sosim la destinație după mai bine de trei ore.

– Ar fi trebuit să mă trezești, îmi spune când coboară din mașină.

– M-am gândit că somnul îți va prinde bine, îi răspund zâmbind, în așteptarea unui semn de recunoștință pentru gestul meu generos.

În loc de asta, Carl intră direct în hotel, fără nici un cuvânt de mulțumire. Îl urmez cu geanta pe umăr.

– Vreau ceva de băut! exclam când intrăm în cameră și mă reped la minibar. Dumnezeu mare, nu au decât apă! Sper că e o glumă proastă. Cotrobăi din nou, în speranța că mi-a scăpat ceva, dar nu. Apă plată, apă acidulată și o cutie de fanta. Ah, simt că îneebunesc!

– Calmează-te. Nu ai nevoie de alcool. E doar ora două, mult prea devreme.

Vocea lui Carl e blândă și înțelegătoare, de parcă ar vorbi cu Matilda. Mă abțin cu greu să nu-l pocnesc.

– S-ar putea să nu am nevoie de o băutură, dar vreau să beau. A fost oribil să conduc până aici, dar ție e normal să nu-ți pese, că ai dormit tot drumul, îi reproșez pe o voce ridicată.

– Le-am cerut celor de la hotel să scoată băutura din cameră. Nu avem nevoie de alcool ca să ne simțim bine.

– Ce-ai spus? Nu ți-e rușine? Ia uite cine face pe sfântul!

– O să-ți pregătesc o baie caldă și o cană de ceai, după care te vei simți mult mai bine, o să vezi.

Se ridică și se duce la toaletă. Aud apa care începe să curgă și în aer se răspândește o aromă florală. Vine înapoi și își face de lucru cu fierbătorul. Pentru scurtă vreme, nu sunt în stare să-mi găsesc cuvintele.

– Le-ai spus să scoată băutura din minibar? Chiar așa? îl întreb, străduindu-mă să fiu calmă.

– Da, așa am făcut. Haide, Alison, știi foarte bine ce se întâmplă când bei. Și nu vreau să stricăm acest moment unic. N-aș vrea să începi să te matolești

încă de la prânz. Putem petrece după-amiaza pe uscat și bem ceva diseară, la cină.

Vine spre mine și-mi întinde mâna împăciuitor. După o scurtă reflecție, i-o accept fără entuziasm și îl las să mă tragă în brațele lui. Altădată l-aș fi omorât pentru așa ceva, dar nu vreau să stric weekendul. Chiar dacă undeva, în adâncul sufletului meu, păstrez o anumită rezervă.

După baie și o cană de ceai, trag un pui de somn. Știu că mă așteaptă pitorescul cartier The Lanes și Pavilionul Regal, dar mă simt epuizată. Agitația din ultima săptămână m-a ajuns din urmă. Carl moțăie deja în pat, ca și cum somnul din mașină nu i-ar fi fost de ajuns. Mă strecor lângă el și adorm instantaneu. Mă trezesc după apusul soarelui, cu capul greu. Carl s-a trezit și-mi aduce un pahar cu apă, pe care o beau cu o poftă surprinzătoare. Îmi zâmbește.

– E aproape ora cinei. Să începem să ne pregătim.

Dau așternuturile la o parte și mă ridic. N-am apucat să văd marea astăzi, dar încerc să mă consolez cu luminile de pe chei. Poate că mâine va fi soare. Ne vom plimba pe plaja cu galeți, însoțiți de țipetele pescărușilor. Am citit pe undeva că sunt oameni care fac baie în apa aproape înghețată – un fel de club de rezistență pentru nebuni, care fac asta în fiecare zi, indiferent dacă e soare sau plouă. Dacă ne trezim destul de devreme, poate reușim să-i vedem. Încerc să-mi imaginez cum e să înoți pe sub apă, fără să știi ce e sub tine, cu frigul și valurile trăgându-te în adâncuri.

Fac un duș și mă îmbrac cât timp Carl se spală și el. Rochia pe care mi-a făcut-o cadou îmi place din ce în ce mai mult. Nu mă reprezintă, dar și asta face parte din farmec. Este aproape transgresivă, îmi dă puterea de a mă vedea așa cum mă vede el, nu ca pe mama copilului nostru, ci ca pe o femeie care nu se teme să-și arate puțin fundul și sânii, învăluită în mătase roșie. Mi-am luat la mine și lenjeria adecvată, respectiv un sutien negru push-up și chiloți negri, ca întotdeauna, dar mai mici, mult mai mici decât port de obicei, și ciorapi cu portjartier. Tot echipamentul de ieșit la agățat. Dacă vrea să aibă în fața ochilor un clișeu, sunt gata să i-l ofer, împachetat în rochia deocheată pe care mi-a oferit-o de Crăciun. Nu mă reprezintă, dar mă face să arăt bine. Iese din baie și, în primul moment, nu-și dă seama de

nimic. Eu sunt la oglindă, îmi dau cu contur negru pe la ochi. Îi surprind privirea când mă concentrez să verific dacă l-am întins egal pe fiecare pleoapă.

– Ai de gând să porți asta?

Parcă aud cum se crapă oglinda.

– M-am gândit c-o să-ți placă. Doar tu mi-ai dat-o.

– Mă rog, aveam impresia că nu te încântă.

Desface prosopul pe care-l are înfășurat în jurul taliei și începe să se ștergă pe cap cu el.

– M-am răzgândit. De ce, nu-ți place?

Brusc, simt în piept o apăsare dureroasă care mă împiedică să respir.

– Ba da, stai liniștită. Dar probabil că ai dreptate, nu m-am priceput niciodată să-ți aleg haine potrivite. E singura rochie pe care ai luat-o cu tine?

Se așază pe marginea patului ca să-și pună șosetele.

Îmi vine să plâng. Sunt ca într-un remake după viața lui Amy Winehouse, pentru numele lui Dumnezeu!

– E chiar așa de rău?

– Nu, nu e nici o problemă. Mă gândeam că ți-ar fi fost mai comod în altceva. Dar dacă nu ai adus altă rochie cu tine... e foarte bine.

Îmbrăcat doar cu șosetele, scoate din geanta lui o pereche de chiloți, apoi blugii și o cămașă albastră. Îi pune în evidență ochii albaștri, îmi răspunde întotdeauna poznaș când îi sugerez că ar putea să poarte și alte culori.

Vine și se oprește lângă mine în fața oglinzii. Un bărbat respectabil, puțin extravagant, lângă o tipă împopoțonată ca o mahalagioaică. Trag în toate

părțile de rochie, încercând s-o fac să nu se mai lipească în așa hal de formele mele, dar Carl mă ia pe după umeri și mă strânge la piept.

– Cred că arăți ca o curvuliță, Alison, dar ești curvulița mea. E în regulă? Hai să dăm iama prin oraș. Ce-ai zice să mergem să bem ceva?

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

Iese pe ușă înainte să apuc să protestez, prea șocată de asprimea verdictului. Dar seara de-abia începe, și depinde numai de mine cum se va desfășura. Fie voi reacționa ca o mironosiță și-i voi atrage atenția că se poartă mitocănește, fie îmi voi activa simțul umorului și voi pune mai puțin la suflet. Acum poate că nu-i mai place, dar el a cumpărat nenorocita asta de rochie, în care continui să cred că-mi stă bine, indiferent de părerea lui. Încuie ușa și coborâm scările braț la braț.

\*

Urcăm pe o colină, dăm colțul și ajungem în The Lanes. A rezervat o masă la un restaurant de tapas – „despre care am citit o recenzie foarte bună în The Guardian, Alison“. Îl găsim, în sfârșit. E un loc drăguț, cu scaune aproape confortabile și cu mese aproape suficient distanțate. Sunt singura femeie îmbrăcată în rochie, dar decid să joc nonșalant și-mi frec discret incisivii cu degetul, de teamă să nu mi se fi întins rujul de buze. Când vine chelnerul, îi cer un gin tonic. Mă întreabă dacă am vreo preferință legată de marcă și îmi amintesc rapid că lui Madeleine îi place Hendrick's. Carl examinează îndelung meniul, îi cere chelnerului recomandări și, chiar după ce acesta i le oferă, continuă să mormăie indecis despre meritele comparative ale cocktailurilor. Dark and Stormy, sau Old Fashioned? Încep să resimt ambele trăiri<sup>8</sup> destul de intens când se hotărăște, în sfârșit, să ceară un Dirty<sup>9</sup> Martini – poate că vrea să-mi transmită un mesaj despre cum se va derula restul serii. Până acum s-a purtat ca un nemernic, dar poate că băutura ne va ajuta pe amândoi să ne relaxăm.

– Știi deja ce vrei să mănânci? mă întreabă.

Examinez meniul, totul pare foarte bun.

– Nu știu, cere tu ceva și pentru mine.

Îmi face semn că acceptă și-l mitraliază pe chelner cu o listă de feluri. Nu-i dau atenție, pentru că prefer să savurez ginul care mă gădilă plăcut pe gât și-mi relaxează umerii. Când termină de comandat, mai cer un gin tonic și deschid meniul de vinuri ca să aleg o sticlă.

– Alb sau roșu? îl consult.

– Alb. Cred. Oare servesc și la pahar?

– Eu cer o sticlă. Alb e foarte bun.

Parcurg lista, văd un Sauvignon, dar rezist tentației. Mai jos apare un vin alb de Rioja, pe care i-l indic chelnerului. Ne aduce sticla odată cu primele feluri. Carl cere o mulțime de feluri – crochete cu șuncă și patatas bravas, o tortilla, ceva cu tentacule de caracatiță, încă niște crochete și, spre fericirea mea, o bucată de brânză de capră stropită cu miere. Nici nu vorbim, pur și simplu hăpăim mâncarea. Nu mă opresc din mâncat nici ca să beau, dar, după ce reușesc să termin totul, iau o înghițitură zdravănă de vin.

– Mă simt mai bine. Îmi era o foame de lup.

– Am reușit să dăm gata totul. Mi-era teamă că am cerut prea mult, îmi răspunde.

– Cred că a fost exact cât trebuia. Îmi termin paharul, îl umplu din nou și împing sticla spre el. Ce facem mai târziu?

Se uită demonstrativ la ceas.

– Hm, s-a făcut deja destul de târziu. N-am putea încheia cu un digestiv la hotel?

– Credeam că mergem să dansăm, zic cu o față lungă.

– Știi cât de tare urăsc dansul, îmi răspunde pe un ton categoric.

– Dacă zici tu... Mai iau o gură de vin și mă ridic ca să mă duc la toaletă. Sunt sigură pe picioare și îmi simt capul perfect limpede. Iată de ce este bine să mănânci sănătos: te îmbeți mai greu. Vin imediat, îi spun.

Mai rămânem puțin la restaurant, terminăm sticla de vin și mai luăm câte un cocktail. Carl se sfătuiește din nou cu chelnerul și decide să comande Armagnac. Gust din paharul lui și mă cutremur. E prea tare pentru mine.

Părăsim restaurantul pe la ora unsprezece și jumătate. Afară e întuneric și e frig, dar măcar nu plouă. Brighton se pregătește să intre în iarnă, dacă nu a făcut-o deja. Pe boltă se văd stele invizibile la Londra, neascunse aici de haloul portocaliu cu care ne-am obișnuit când privim cerul orașului. Pe drum, tocul mi se blochează într-o crăpătură din pavaj și mă agăț de brațul lui Carl ca să nu cad. La început pare încordat, dar pe parcurs se relaxează. Ne oprim o clipă în vârful colinei ce coboară spre hotel și mă sărută.

– Îmi pare rău că m-am purtat urât mai devreme. Să știi că arăți superb în seara asta, îmi spune când ne desprindem din sărut.

Sunt confuză. Evenimentele serii s-au amestecat într-o ceață densă, din care iese în evidență un singur detaliu: crochetele. Mi le amintesc perfect, fiindcă au fost delicioase. Iar Carl tocmai mi-a spus că s-a purtat urât. Așa a fost? Nu-mi amintesc. Dacă zice el, înseamnă că e adevărat, dar probabil că n-am observat. Îmi place să merg la braț cu el și îmi place cum mă sărută. Îi iau capul între mâini și-l trag spre mine. De data asta, ne sărutăm mai mult și simțim cum crește căldura dintre noi. Nu știu dacă este efectul îndepărtării de casă, dacă am fost pătrunsă de vibrația adulterină a stațiunii Brighton, dar mă simt gata să merg până la capăt. Noaptea începe să semene cu una dintre cele petrecute cu Patrick.

– Hai înapoi la hotel, îl îndemn trăgându-l de mână.

Mă împiedic din nou și îi simt brațele puternice prinzându-mă. Ne sărutăm din nou în capătul străzii și încă o dată în fața intrării hotelului.

– Să mai bem una mică, propune el, și ne sărutăm și la bar.

Apoi, beznă.



Așezat pe un fotoliu, Carl mă privește fix. Sunt întinsă pe pat, de-a curmezișul, pe jumătate îmbrăcată. Camera de hotel este scăldată în lumina rece a dimineții. Pe chipul nebărbierit al lui Carl se citește oboseala. Simt ceva lipicios sub mine și bag mâna să verific ce este. Scot degetele și constat că sunt roșii. Mă rostogolesc pe o parte și examinez locul unde am dormit. Văd o pată mare, roșie. Sunt doar în lenjerie, chiloți, portjartier și sutien. Mă cuprinde un sentiment de teamă.

– Ce s-a întâmplat?

– Știi foarte bine ce s-a întâmplat.

– N-am idee. Îmi amintesc că am intrat la bar, apoi nimic, îi răspund, simțind cum teama inițiată se estompează și este înlocuită treptat de o alta, complet nouă.

– De aceea am insistat să nu bem alcool, îmi spune cu o voce agasată. Îmi dau seama că e îmbrăcat în aceleași haine de seara trecută.

– Ai dormit așa, pe fotoliu?

– Alison, eu nu am dormit deloc. Am stat și m-am gândit, încercând să-mi dau seama unde am greșit, de ce ești atât de nefericită încât simți nevoia să te îmbeți în ultimul hal.

Pentru un moment, am impresia că vrea să se ridice și să vină la mine, dar de fapt își schimbă poziția și se lasă pe spate în fotoliu.

– Nu mi-am dat seama că am băut așa de mult, îngaim.

Fac rapid un calcul mental. Două ginuri, o jumătate de sticlă de vin, poate încă un gin tonic, cel mult. Cu siguranță, insuficient pentru o asemenea pierdere a memoriei.

– Îmi pare rău, chiar am încercat să nu exagerez, îi spun peste câteva clipe.

– Poate că trebuia să încerci mai tare. Nu suport să te văd în halul acela. Nu ești capabilă să ai grijă de tine însăși. Arată spre mine cu mâna. N-am putut decât să te car până în pat și să-ți scot rochia, ca să dormi mai comod. Erai

așa de terminată, încât nici măcar nu ți-ai dat seama că ți-a venit ciclul. Uite ce-ai făcut în pat.

Mă uit. Văd. Sunt conștientă că imaginea de ansamblu este destul de sumbră. Cu toate acestea, în fața mea este bărbatul pe care l-am trimis să-mi cumpere cele necesare după nașterea Matildei – cremă pentru sfârcuri, cremă pentru hemoroizi, scutece pentru adulți de mărimea maximă. M-am căcat pe mine în fața lui când am născut. De când a ajuns să fie atât de dezgustat de tovarășa lui de viață?

– Cum am ajuns aici? întreb retoric și mă ridic în șezut, cu genunchii sub bărbie.

Mișcarea prea bruscă mă amețește, și sunt nevoită să înghit un puseu de vomă.

– Ai băut prea mult, mai ai nevoie de alte explicații? îmi răspunde sec.

– Nu, nu acum. În general, vreau să spun...

Nevoia să vomit devine tot mai puternică.

– Tu..., începe, dar eu nu-l mai aud, fiindcă urechile îmi țiuie strident, în fața ochilor îmi joacă luminițe colorate și simt cum urcă din mine o maree acidă.

Sar în sus ca să fug la baie, dar mă împiedic în rochia lăsată pe jos și voma îmi țâșnește din gât cu presiune, parcă nu se mai oprește. Împroșc totul în jur, mocheta, pereții, cu un amestec de vin și resturi de mâncare pe jumătate digerată. Carl se ferește rapid, cu chipul schimonosit de scârbă.

– Așa ceva..., exclamă clătinând grav din cap. Mă privește, se uită în jur, revine la mine. Alison, eu nu te mai pot ajuta. Te descurci singură cu mizeria pe care ai făcut-o – faptele au întotdeauna consecințe, să știi. De data asta, ai întrecut măsura. Plec. O să țin camera încă o noapte, ca să-ți dau timp să faci curat, dar eu plec acasă. Te invit să nu te întorci decât după ce îți revii suficient ca să stai în preajma unui copil.

În mod normal l-aș fi contrazis, l-aș fi rugat să nu mă lase așa, dar mă simt îngrozitor, acidul mă roade pe esofag. Rămân pe jos, pe podea, în mijlocul propriei vome, ca o ființă abjectă, ajunsă dincolo de iertare. Trânțește ușa când iese, moment în care mă cuprinde încă un spasm de greață. De data asta, reușesc să ajung la WC și vomit îndelung, până scot din mine un fir subțire și galben de fiere amară. Abia atunci reușesc să mă ridic din nou în picioare și să mă târăsc până la pat, unde zac toropită până când mirosul acru devine prea insuportabil și soarele aproape a apus.

În engleză, Dark and Stormy – întunecat și furtunos; Old Fashioned – de modă veche (n.tr.)

Dirty – murdar, dar și lasciv, obscen (n.tr.)

M-am întors de la Brighton și fac tot posibilul să dau totul uitării, rușinea în fața femeii de serviciu la vederea dezastrului din cameră și plecarea mea grăbită, cu singura consolare că, rezervarea fiind pe numele lui Carl, personalul nu știe cum mă cheamă. Încerc în fiecare seară să stau de vorbă cu el, să înțelegem unde am greșit, dar mă lovesc de un zid impenetrabil de curtoazie, din spatele căruia îmi ocolește toate apropourile. Mă evită cu mare talent, culcându-se seara devreme sau lucrând până târziu. Sunt pe punctul să renunț. Pe măsură ce trec zilele, încep să mă conving că n-are nici un rost să insist. Joi avem programată audierea preliminară în cazul Madeleine, iar mărturiile pe care le-am solicitat încep să curgă, cu detalii suplimentare și noi piste favorabile pentru apărare. Carl o fi refuzând să vorbească, dar martorii potențiali o fac cu plăcere.

*Mă miră că nu s-a întâmplat mai demult. A suferit enorm. Câteodată vedeam urmele bățăilor pe corpul ei, vânătăi pe față și pe mâini. Cel mai tare am fost șocată în vara anului 2017, când am văzut că avea trei arsuri de țigară pe dosul mâinii. Nu mi-a spus niciodată ce s-a întâmplat, dar nu păreau accidentale.*

Aceasta este mărturia prietenei sale, Maud, mama unui elev de la școala pregătitoare a lui James, în prezent patroana unei florării de lux, aflată în Mayfair, care își sporește veniturile oferind cursuri de seară. Cochetasem cu gândul să mă înscriu și eu la unul.

*Am auzit odată cum îi vorbea pe un ton oribil, de furie mocnită. James, fiul lor, se îmbolnăvea frecvent, iar Edwin își pierdea ușor răbdarea cu el. Cred că avea impresia că Madeleine îl răsfață prea tare. Țipa la ea că îl adusesese mai devreme de la școală – „Nu pot să cred că ai făcut asta. Nu mai tolerez un astfel de comportament“. Vocea lui m-a băgat în sperieți.*

Toate bune și frumoase, asta corespundea cu ceea ce-mi povestise Madeleine. Mărturiile îmi ofereau suficiente argumente în sprijinul liniei de apărare bazate pe pierderea momentană a controlului, fapta putând fi încadrată la ucidere din culpă, așa cum îi promisesem. Acum, trebuia să stabilim existența unui tipar al violenței conjugale, iar comportamentul lui din noaptea aceea avea să ne furnizeze argumentul suprem, bomboana pe colivă. Puteam susține că ceea ce-i spusese și îi făcuse clienței în noaptea fatidică ar fi făcut pe oricine să-și iasă din minți. Din ceea ce mi-a povestit ea, chiar așa au stat lucrurile.

Următoarea declarație, de la medicul ei:

*Începând din 2007, Madeleine Smith a fost pacienta mea, la cabinetul de medicină generală situat pe Wigmore Street. De-a lungul anilor, am tratat-o cu regularitate pentru o serie de leziuni, în general minore, unele necesitând însă tratament spitalicesc. Pentru a-mi reîmprospăta memoria, am folosit însemnările proprii, ale căror copii le anexez aici, ca proba cu numărul 1. În afara acestora, îmi amintesc două situații deosebite, pentru care n-am avut nevoie să fac apel la note. Prima s-a petrecut în vara anului 2009. Fiul lui Madeleine, care îmi este și el pacient, avea vârsta de cinci ani. Era grav bolnav, cu vărsături și diaree. Când a ajuns la mine prezenta o stare de deshidratare avansată, ce impunea spitalizarea pentru rehidratare intravenoasă. A doua zi dimineață, Madeleine mi-a solicitat o consultație pentru o arsură serioasă pe coapsa dreaptă. Mi-a explicat că fusese atât de speriată după internarea fiului ei, încât își vărsase din greșeală un ceainic cu apă fierbinte în poală. Cu toate acestea, ceva mi s-a părut în neregulă, dar la momentul respectiv am pus totul pe seama îngrijorării firești pentru starea de sănătate a copilului. Al doilea incident deosebit a avut loc mai recent, în 2017. A ajuns la cabinet vizibil tulburată. După ce s-a oprit din plâns, mi-a arătat mâna stângă, pe care se vedeau trei arsuri rotunde, aproximativ egale, ca și cum cineva i-ar fi stins țigări pe dosul mâinii. Am întrebat-o cum s-a întâmplat și a refuzat să-mi răspundă, izbucnind din nou în lacrimi. Până la urmă, mi-a mărturisit că soțul ei intenționa să-l trimită pe fiul lor, James, la o școală cu internat, ceea ce o întrista peste măsură. Am tratat rănilor și am încercat să scot mai multe de la ea. Ceea ce m-a șocat a fost degetul mic al mâinii ei stângi, care rămăsese încârligat într-o poziție nefirească, de parcă ar fi fost rupt*

*și oasele s-ar fi lipit la loc în poziție greșită. Am întrebat-o cum a suferit arsurile și am rugat-o să-mi spună ce se întâmplase cu degetul ei mic. A plecat fără să mai scoată un cuvânt și de atunci nu am mai văzut-o. Detalii complete despre această intervenție și despre celelalte sunt incluse în dosarul medical anexat.*

Citesc anexele cu atenție. O litanie de arsuri, tăieturi și echimoze. Cronologia ar indica două sau trei incidente pe an, cu un vârf în 2009, apoi în 2017, după cum indică observațiile medicului. Cele menționate separat sunt probabil cele mai grave, deși într-o altă ocazie a trebuit să-i coasă o tăietură pe antebrațul stâng („sunt așa de neîndemânică“ este singura explicație ce apare la observații). Fișele sunt presărate cu astfel de justificări. Nu rezultă însă de nicăieri că doctorul ar fi insistat să obțină mai multe informații, deși se pare că la un moment dat a avut această intenție:

*În opinia mea, dacă aș fi presat-o prea mult cu întrebările, pur și simplu ar fi încetat să mai vină. Am reușit măcar să înregistrez toate agresiunile pe care le-a suferit, astfel încât să dispună de documentație în cazul în care s-ar fi hotărât să depună plângere.*

Așa se încheie depoziția sa.

Toate acestea sunt foarte utile. Extrem de utile, chiar dacă nu concludive. După părerea mea, depoziția cea mai valoroasă îi aparține lui Pater Harrison, profesorul de franceză care îi dădea lui James meditații acasă în timpul vacanțelor școlare. Mărturia lui descrie, în linii mari, atmosfera predominantă în sânul familiei:

*Întotdeauna când Edwin era plecat la birou, situația era cumva calmă, dar, când era acasă, atât Madeleine, cât și James manifestau o nervozitate ridicată.*

Un incident edificator în acest sens avusese loc cu șase luni în urmă, când profesorul îi preda lui James la masa din bucătărie.

*James și-a ridicat bluza ca să o scoată peste cap și, odată cu ea, i s-a ridicat și tricoul pe care-l purta pe dedesubt. Am fost îngrozit când i-am văzut pieptul. Coastele lui erau acoperite de vânătăi albastre sau*

*roșietice. Mi-a văzut privirea și mi-a spus că erau de la rugby. Am acceptat explicația, deși ar fi trebuit să insist. Problema este că, în mod normal, școlile nu organizează meciuri de rugby în timpul vacanțelor de vară. Este perioada în care se joacă crichet.*

Iau o pauză. Deși cele povestite de Madeleine m-au pregătit într-o măsură pentru asta, tot simt o strângere în piept.

Rezumatul ultimului raport psihiatric, pe care tocmai l-am primit, este util, așa cum mă așteptam. Raportul complet va fi disponibil în câteva zile, și abia aștept să-l citesc. Până acum, totul merge în direcția dorită de echipa apărării. Sunt optimistă.

Mi-am pus roba cât i-am așteptat pe Madeleine și pe Patrick la Old Bailey, în fața sălii de judecată cu numărul șapte. A venit și sora ei, Francine, dar se ține la distanță. Peruca din păr de cal îmi irită scalpul și pelerina îmi apasă umerii. În mod normal, nu simt tot acest disconfort, dar la vederea lui Patrick, trupul îmi devine hipersensibil, sângele mi se ridică la cap și dosul palmelor începe să mă mănânce. Îmi maschez tulburarea sub un ton profesional, expunându-i lui Madeleine etapele audierii prin care urmează să trecem.

– Mă tem că va trebui să iei loc pe banca acuzaților. Ți se vor cere numele și adresa, apoi grefierul va citi acuzațiile care ți se aduc și te va întreba cum pledezi, vinovată sau nevinovată.

– Ești convinsă că ar trebui să aleg calea nevinovăției? mă întrebă aplecându-se spre mine.

– Pe baza declarației pe care mi-ai furnizat-o, da. Ar fi o lipsă de profesionalism din partea mea să te sfătuiesc altfel. Când vom obține și restul probelor, vom analiza opțiunea recunoașterii vinovăției pentru ucidere din culpă, după cum ți-am explicat mai devreme. Ți-o spun doar ca să fii pregătită, dar nu aș vrea să intrăm în detalii acum.

Mă întorc către Patrick și, pentru prima dată de când am ajuns la tribunal, ochii ni se întâlnesc. Fac tot ce pot ca să-mi ignor junghiul din stomac.



– Are dreptate. Am parcurs cu atenție tot materialul și avem depoziții de la persoanele pe care le-ai menționat. Toate declarațiile susțin aspecte ale relatării pe care ne-ai prezentat-o.

– Doar aspecte? Nimic mai mult? întrebă Madeleine.

– Nimeni altcineva nu se mai afla în casă în noaptea respectivă, așa că nu dispunem de o altă descriere a faptelor, cu excepția celei furnizate de tine. Celelalte depoziții servesc la coroborarea versiunii tale, îi răspund.

Madeleine începe să râdă. Îi zâmbesc fără să vreau, fiindcă nu știu cum să reacționez, dar zâmbetul mi se șterge rapid. Clienta nu se poate opri, iar râsul ei capătă accente isterice. Patrick o apucă de braț și o zgâlțâie ușor.

– Madeleine, calmează-te. Trebuie să te calmezi acum!

Femeia trage adânc aer în piept.

– Îmi pare rău. Mi-am adus aminte că era și Edwin de față, dar el nu ne mai poate spune nimic acum, nu-i așa? Nu mai poate...

De data asta izbucnește în plâns.

Mă apropiu de ea și încerc s-o consolez, dar zăresc cu coada ochiului, pe culoar, silueta oponentului meu, reprezentantul acușării, Jeremy Flynn – genul de avocat pledant pe care oricine l-ar dori în tabăra sa. Înalt, sigur pe sine, îmbrăcat la patru ace într-un costum de comandă care îi pică turnat, parcă ar fi scos dintr-un film american. Nu este foarte isteț, dar își joacă rolul atât de bine, încât convinge juriul de fiecare dată. Încă din secunda în care îi văzusem numele menționat în acte ca procuror, sperasem că va fi prea ocupat ca să se prezinte la audieri. Ghinion, dar poate că până la procesul propriu-zis își va găsi un caz mai interesant în care să se implice.

– Bună, Alison. Ai un minut pentru mine?

– Sigur. Îi adresez un zâmbet și mă întorc spre Madeleine și Patrick: Revin imediat. E doar o discuție preliminară.

Ne îndreptăm către un separeu de pe coridor.

– Doar nu vrei să-mi spui că se declară nevinovată! intră el direct în subiect, pe un ton extrem de condescendent. Ultima dată când am citit Codul penal, partea despre omor, mi s-a părut destul de clar că a înjunghia în mod repetat o persoană este complet ilegal, dacă-mi permiți glumița.

Minunat. Nimic mai frumos decât o scurtă lecție de drept din partea unui retardat cu prune în gură. Zâmbesc în continuare.

– Adică, hai să fim serioși, Allie, ce vrei să faci? Gândește-te la irosirea timpului și bugetului instanței. Poate că acționezi din solidaritate feminină, dar să știi că greșești. Nu-i faci nici un serviciu. Ți-o spun ca între colegi, Allie, ascultă-mi sfatul, adaugă în șoaptă, cu capul înclinat într-o parte.

Cred că face eforturi ca să pară sincer.

– Vei primi poziția apărării în această speță la momentul potrivit. În ciuda atitudinii pe care o afișezi, precizez că explorăm activ opțiunea unei înțelegeri pentru ucidere din culpă în baza pierderii temporare a autocontrolului. Între timp, sper că vei trece la treabă și-mi vei înainta restul documentației. Încă n-am primit nimic din probele nefolosite, îi răspund cu zâmbetul pe buze.

– Ei bine, încercarea moarte n-are. Oftează. Insist însă, Allie, că este o pierdere de vreme. Ești o avocată atât de talentată, oare când vor catadicsi șefii tăi să-ți încredințeze cazuri mai solide? Am impresia că n-au încredere în seriozitatea ta profesională, cu tot ce se întâmplă...

– Ce vrei să...

Mă opresc brusc. La naiba, fusesem cât pe ce să mușc nada. Nu-i voi da această satisfacție. Înclin politicos din cap și mă întorc la clienta mea. Flynn nu are de unde să știe că, în mintea mea, l-am pocnit atât de rău peste tărtăcuță, încât sângele și creierul i se scurg pe sub peruca albă.

– A reușit să spună ceva interesant? mă întreabă Patrick.

– Nu, îi răspund.

– E o jigodie, decretează el, și ne privim complice.

Intrăm în sala de judecată în jurul orei stabilite și totul se termină în douăzeci de minute. Este probabil cazul cel mai complex din cariera mea până în prezent, dar în fața instanței mi se pare la fel ca oricare altul. Au fost citite capetele de acuzare, a fost introdusă pledoaria de nevinovăție, au fost revăzute și reconfirmate condițiile cauțiunii, s-au stabilit diverse termene pentru schimburile de documente ce urmează să fie efectuate între apărare și acuzare. În următoarele două săptămâni, trebuie să pregătesc declarația apărării, prin care voi informa mai detaliat acuzarea asupra elementelor pe care intenționăm să le administrăm în favoarea clienței. Va trebui să le transmit și raportul psihiatric, iar ei sunt obligați să-mi înainteze pozițiile lor și materialele neutilizate de acuzare, care ar putea prezenta însă interes pentru apărare. După cum i-am explicat lui Madeleine, totul depinde de voința juriului de a accepta relatarea ei asupra relației cu Edwin, împreună cu descrierea celor petrecute în noaptea respectivă.

Când ieșim din clădire, mă trage de robă.

– Crezi c-o să mă creadă?

– Cine? o întreb.

– Juriul. O să mă creadă?

– Nu-ți pot promite asta. Vom face însă tot posibilul ca să fii crezută, o liniștesc bătând-o ușor pe braț.

Nu pare prea convinsă, dar se îndepărtează alături de Francine fără să întoarcă privirea.

– Crezi că tot posibilul va fi suficient? mă întreabă Patrick, care e lângă mine.

– Nu știu. Depinde de depoziția copilului. Știm când i-am putea obține declarația?

– Încă n-am aflat de la acuzare dacă intenționează sau nu să-l citeze ca martor. În mod normal, n-ar avea nici un motiv, pentru că mărturia lui nu i-ar ajuta. Pe de altă parte, nu putem avansa până nu aflăm.

Îi accept explicația cu un gest al capului. Nimeni nu ar obliga cu plăcere un adolescent să treacă prin experiența dificilă a unui proces în care mama lui este acuzată că i-a ucis tatăl, însă el ar putea fi martorul esențial...

– Trebuie să avem răbdare. Păcat că am nimerit peste nenorocitul ăla de Frank. N-o să ne facă deloc viața mai ușoară. Pot totuși să mă interesez. Dacă las impresia că încerc să aflu informații suplimentare, s-ar putea să meargă. În orice caz, trebuie să mă schimb, îi spun și mă îndrept spre garderobă.

– Vrei să bem o cafea? mă întreabă Patrick pe tonul cel mai normal din lume. Evită cu grijă contactul vizual.

Fac o pauză de gândire.

– Da, de ce nu?

După ce îmi las roba la locul ei, ne întâlnim la ieșire și mergem la o cafenea de lângă Ludgate Circus.

Discutăm despre cazul Madeleine, despre cazul de viol și despre un proces mare de trafic de droguri, la care Patrick va începe să lucreze în scurt timp. Tăcerea ne pândește la fiecare pauză și facem tot posibilul să o evităm. Dacă ne oprim din vorbit și lăsăm ochii să ni se întâlnească pentru mai mult de o fracțiune de secundă, cine știe ce s-ar putea întâmpla? Poate că m-aș apleca spre el și i-aș atinge obrazul, sau poate că el mi-ar lua mâna și ar săruta-o. Poate că ne-am ridica împreună, am ieși din cafenea și ne-am îndrepta către apartamentul lui, unde am face dragoste în neștire, fără să ne oprim ca să ne întrebăm de ce am încercat să ne oprim. Simt că mă sufoc și încerc să-mi ascund senzațiile bând apă o dată la două minute. Patrick este în mijlocul unei anecdote lungi despre un proces de posesie de armă, în care urmează să intervină săptămâna viitoare, la Nottingham, când îmi piuie telefonul. În acea clipă ne oprim amândoi și ne uităm unul la celălalt, amintirea gâlcevii de săptămâna trecută planând amenințător peste capetele noastre.

– Nu vrei să verifici mesajul?

Ezit. Mi-e teamă că este din nou ceva urât. Începuserăm să ne înțelegem așa de bine. Pe de altă parte, la fel de bine ar putea fi ceva important, poate chiar legat de Matilda. Scot telefonul și accesez mesajul. E de la Carl.

„Mama ne roagă să stăm cu ea câteva zile. În condițiile actuale, cred că este o idee bună. O iau cu mine pe Matilda. Ne întoarcem duminică.“

Clipesc, uluită și-i răspund: „Dar cum rămâne cu școala? Azi e de-abia joi.“

Telefonul îmi arată că scrie un mesaj. În sfârșit, îl primesc.

„N-o să pățească nimic dacă lipsește o zi. Îi va prinde bine să-și revadă bunica.“

Mă cuprinde furia și încep să tastez furioasă. Stop. Nu are nici un sens. Odată ce Carl a luat o decizie, nimic nu-l poate face să se răzgândească. Șterg și scriu altceva.

„Ai dreptate. Sper să vă simțiți bine și să putem rezolva situația când vă întoarceți. Vă iubesc pe amândoi.“

„Știi că așa crezi. Ne vedem duminică seara“, vine răspunsul aproape instantaneu.

Simt cum mi se taie respirația. O lovitură în plex care m-a luat prin surprindere. Privesc prostește ecranul câteva minute, apoi închid telefonul. Nu mai e nimic de spus.

Între timp, Patrick vorbește la telefon. N-am prins începutul conversației, dar imediat ce las deoparte telefonul încep să prind frânturi.

– Nu, în nici un caz... O neînțelegere... Ei bine, îmi pare rău dacă s-a simțit așa...

Chipul lui Patrick este crispat și ochii lui fixează un punct de pe perete. Mă întorc și mă uit, dar nu văd nimic.

– Da, e limpede că a fost o neînțelegere... Nu, nu este cazul... Da, o să discut cu ea, o să clarificăm.

Închide fără să-și ia la revedere, cu maxilarul încleștat.

– Totul e în regulă?

Se uită la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut de multă vreme, apoi chipul i se destinde.

– Da, da, totul e în regulă. Una dintre clientele mele e nervoasă. Am sfătuit-o să-și recunoască vinovăția și nu-i convine. Mă rog, știi cum e. Tu ești bine? Sper că n-ai mai primit unul dintre mesajele acelea...

– Nu. Era un mesaj de la soțul meu. Mesajele amenințătoare au încetat de ceva timp. De când am discutat ultima dată despre ele, de fapt.

– E bine. Îmi pare rău că n-am putut fi mai... de ajutor, spune, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Stai liniștit. M-am speriat puțin.

– E perfect normal. Alison, crezi că am putea să mai încercăm o dată? Să vedem ce iese?

Ezit o clipă. Apoi vizualizez portretul fotografic al lui Carl și al Matildei, unul lângă celălalt, și, cu mare grijă, le împăturesc în dreptunghiuri tot mai mici, le închid într-o cutiuță și le ascund în colțul cel mai îndepărtat al minții mele. Întind mâna spre Patrick, care o acceptă.

– Mai ai ceva de lucru în după-amiaza asta? îl întreb.

– Nu, acum nu mai am, îmi răspunde și mă îmbrățișează strâns.

## 14

– Nu pleca, mă roagă Patrick trăgându-mă de mână.

– Trebuie să plec. Nu vreau să risc.

– Ce să riști? Ai zis că sunt plecați de acasă.

Se ridică în șezut și mă apucă și de mâna cealaltă. Mă smulg din încleștarea lui.

– Cred că este mai bine dacă plec. Ne vedem oricum mâine.

– Mâine s-ar putea să fiu ocupat, îmi răspunde morocănos.

– Cum vrei tu.

Mă ridic de pe marginea patului, unde mă așezasem ca să-l sărut de rămas-bun. Nu vreau să plec, dar este aproape unsprezece noaptea. Suntem în patul lui Patrick de la două după-amiaza, de când am ajuns acasă la el. Ne-am ridicat doar ca să mergem la toaletă și, în cazul lui, ca să ne aprovizioneze cu vin roșu și jambon Ibérico din când în când. Mă duc la oglindă și-mi aranjez rapid părul, după care șterg urmele de mascara care mi s-au prins în cutele de sub ochi.

– Glumeam. Sigur că n-o să fiu ocupat. Ce-ar fi să-mi faci ceva de mâncare la tine acasă?

Mă întorc rapid spre el, uluită de propunere. Nu a manifestat niciodată nici cel mai mic interes pentru viața mea din exteriorul relației noastre, menținând o separare strictă, așa cum procedez și eu cu familia mea. Nici măcar nu-mi comentează vergeturile postnatale.

– Să mâncăm la mine? Acasă la mine? bâigui, incapabilă să spun altceva.

– Da. Eu am gătit pentru tine, acum este rândul tău. Dacă ai tăi sunt plecați, de ce nu?

Am atâtea argumente contra, încât nici nu știu de unde să încep. Coexistența este una, căci urmele lui și ale lui Carl evoluează în paralel. Juxtapunerea este însă cu totul altceva. Ideea că Patrick ar putea să mănânce din farfuriile noastre, să bea din cănilile noastre... că ar vedea fotografiile cu Matilda, poza noastră de la nuntă, de pe vremea când încă mai suportam să ne atingem... Gândul îmi face pielea de găină. Simt cum mi se ridică firele de păr pe braț. Mă întorc spre oglindă și mă mai aranjez puțin, ca să câștig timp.

– Nu cred că este o idee bună, reușesc să îngaim, conștientă de slăbiciunea refuzului meu.

– Din contră, este o idee excelentă. Tu ai avut ocazia să mă vezi acasă la mine, vreau să te văd și eu în casa ta. Aș vrea să te cunosc mai bine, Alison. Din toate punctele de vedere. Pentru Dumnezeu, nici măcar nu știu dacă ești în stare să gătești. Ne-o tragem de un an și nu mi-ai făcut nici măcar un ou fiert, îmi spune dându-se jos din pat și venind lângă mine.

– Nu sunt sigură că relația noastră și ouăle fierte sunt compatibile.

– Și dacă aș vrea să fie?

Stă lângă mine, cu capul pe umărul meu. Îmi zâmbește în oglindă, iar privirea lui este așa de caldă, incomparabilă cu disprețul amar pe care-l citesc în ochii soțului meu de obicei. Nu-i pot rezista. Aș da orice să gătesc pentru cineva care să nu-și bată joc de mâncarea mea.

– Numai dacă sunt sigură că Matilda și Carl nu sunt acasă. Pot să confirm mâine?

Mă rotește cu fața spre el și mă strânge la piept.

– Desigur. Nu trebuie decât să-mi spui când și unde. Promit că mănânc orice.

– Nu sunt așa de pricepută la gătit, să nu-ți faci iluzii.

– Lasă-mă pe mine să judec asta, îmi răspunde.



Ne sărutăm pățimaș, până când e clar că riscăm să ne întoarcem în pat. Mă retrag din brațele lui.

– Gata, plec acasă. Te sun de dimineață.

– Abia aștept.

Mă mai sărută o dată și, în sfârșit, îmi dă drumul.

Când ajung, casa e pustie. Îmi dau seama că este pentru prima dată când sunt singură de la nașterea Matildei. Îmi las haina pe balustrada scării și valiza pe rotile în dreptul ușii de la intrare. Urc la etaj ca să mă schimb, intru în camera fetiței și mă așez pe pătuțul ei. L-a lăsat acasă pe Elefantul Roz, jucăria pe care i-am cumpărat-o în prima săptămână de la naștere și de care nu s-a mai despărțit de atunci. Până acum, se pare. Privindu-l mai îndeaproape, îmi dau seama că și-a pierdut moliciunea și că umplutura s-a adunat pe la margini. Îl ridic la nas și aproape că vomit, atât de urât miroase, ca laptele expirat de mult. Sunt tentată să-l bag în mașina de spălat, profitând de absența proprietarei, dar mă abțin. Totul este deja atât de fragil în viața ei, încât nu e cazul să-i răpesc și această chintesență a copilăriei. Îl așez pe Elefantul Roz la locul lui, pe pernă.

Trag toate perdelele din casă și sting luminile, după care verific dacă ușa din spate este încuiată. În mod normal, Carl se ocupă de asta. Mă simt oarecum dezechilibrată, parcă plutesc fără frâne prin camere. Ideea de a-i prezenta lui Patrick casa mea mi se pare teribil de incitantă. Vreau să-i placă, vreau să mă citească mai bine prin titlurile cărților din bibliotecă. Rearanjez vreo două, ascunzând seria Amurg în spatele unor romane de Díaz și Pelecanos. Mai trag în față și A Dark-Adapted Eye, de Barbara Vine. Examinez fotografia de la nuntă, în care apar împreună cu Carl. E în regulă, nu mă deranjează, deși există și unghiuri mai avantajoase pentru bărbia mea.

Privirea mi se oprește asupra fotografiei unde apărem cu Matilda între noi, zâmbind cu gura până la urechi. O iau de pe raft și o privesc cu atenție. Părem foarte fericiți, ca un cuplu mândru de progenitura lui, părem așa de tineri. Dau o tură prin casă și adun toate fotografiile cu Matilda, apoi le fac teanc și le ascund într-un dulap din living. Vreau ca Patrick să mă cunoască așa cum sunt, dar nu pe deplin. Nu încă. S-ar putea să vină momentul și

pentru asta, dar încă n-am ajuns acolo. Suntem pe punctul să facem deja un pas mare, care nu știm unde ne va duce. Poate că nicăieri.

Între timp, a trecut de miezul nopții și mă vâr în pat, unde mă întind pe mijlocul saltelei. Dorm buștean, fără grija de a nu-l deranja pe Carl, până sună alarma, la ora șapte fix.

Primul lucru pe care-l fac este să-i dau un mesaj lui Carl: „Mi-e dor de voi. Ce faceți? X“. Îi ia un pic de timp să răspundă, dar până la urmă o face: „Suntem bine. Astăzi mergem la plajă și mâine, la castel.“

Răspunsul sec mă ia prin surprindere, dar, pe de altă parte, e clar că nu plănuiește să se întoarcă neanunțat. Îi urez distracție plăcută și mi-l scot din minte. Nu și pe Matilda însă. Mă gândesc la felul în care am curățat casa de prezența ei și simt un nod în gât care-mi coboară spre piept. Nu merită asta. Nu am nici un drept să mă port așa cu casa ei, să mă prefac că nu există. Iau din nou telefonul și îl sun pe Carl, animată de o dorință puternică să stau de vorbă cu ea. Inițial nu-mi răspunde. Încerc din nou, inutil.

„Suntem pe drum. Ți-am spus. Ce vrei?“, mă întreabă într-un mesaj.

„Vreau să vorbesc cu Matilda.“

Îmi răspunde: „Nu avem timp. Și mă tem că ai supăra-o. Încearcă să nu te mai gândești doar la tine“.

Îmi vine să-l sun din nou și să insist să mi-o dea la telefon, dar, este adevărat, nu vreau să o supăr. Știu că este bucuroasă alături de tatăl și de bunica ei. Cel mai bine ar fi să-mi văd de treabă și să nu acord importanță momentului. Sunt sigură că se vor întoarce duminică, iar atunci o voi lua în brațe, o voi întreba cum a petrecut weekendul și vom sta de vorbă. Îmi frec fața cu palmele și încerc să scap de sentimentul de vinovăție care mă macină. Trebuie să ajung la judecătorie și să planific cina.

Profit de călătoria cu autobuzul spre Holborn, către Old Bailey, ca să analizez opțiunile. Miel. Asta mi-a oferit Patrick ultima dată. Așadar, nu, nu miel. Caut pe Google în disperare, încercând să găsesc ceva care să nu fie prea complicat pentru mine, dar care să-l impresioneze în același timp. Ba

chiar să-l seducă. Aprodul e nevoit să mă cheme de trei ori în sală, atât sunt de pierdută în gânduri. Îi țin locul unui coleg și trebuie să prezint o cerere de eliberare pe cauțiune, care îmi este acordată, în ciuda prestației mele mediocre. Îmi amintesc până și să mă adresez judecătoarei cu „M’Lady“. Mă simt în largul meu la tribunal și mă bucur că termin repede treaba. Las documentele la birou și le colectez, în schimb, pe cele necesare proceselor programate săptămâna viitoare. Sunt liberă pentru tot restul zilei, am timp suficient să pregătesc cina.

Iau metroul pe linia Picadilly până la stația Hollow Road, de unde mă duc la magazinul Waitrose. De obicei, Carl este cel care cumpără de mâncare, strecurându-se printre rafturi ca un profesionist, reducând distanța dintre condimente și cerealele pentru micul dejun cu ajutorul unei liste atent întocmite. Îmi ia de trei ori mai mult să fac aprovizionarea decât i-ar fi luat lui. Mă duc mai întâi la raionul de măcelărie, unde admir diferite sortimente de carne, sângele amintindu-mi de prânzul cu Madeleine. Am mâncat bine, totuși, așa că încerc să mă inspir. Cumpăr două fripturi ambalate individual și o iau înapoi spre raionul de legume-fructe, de unde intenționez să iau sparanghel și căpșuni. De sezon, așa cum e drăguț. Mă întorc la partea cu frigidere, unde caut cartofii congelați, și, cum nu reușesc să-mi aduc aminte dacă mai am sau nu acasă, cumpăr și un borcan de maioneză. În sfârșit, plec de la rafturile cu conserve și mă întorc la produse refrigerate ca să pun în coș câteva borcanele de mousse au chocolat. Îmi închipui că Patrick va dori să-i pregătesc și un pudding.

– Nu trebuia să te agiți atât, îmi spune imediat ce-i deschid ușa, în loc de salut.

– Nici nu m-am agitat prea tare.

– Pe naiba. Râde și se apleacă deasupra mea ca să mă sărute.

După aventura de weekendul trecut, am hotărât să nu mă mai îmbrac elegant pentru nimeni. E contraproductiv. Cele mai bune partide de sex din viață le-am avut când eram la facultate și umblam neepilată, cu niște pantaloni jerpeliți. Ar fi trebuit să-mi amintesc de asta înainte de a-mi îndesa formele în rochia roșie care acum îi displace atât de profund lui Carl. Așadar, port pantaloni de trening și un tricou lălâu care îmi lasă un umăr dezgolit, fără

sutien. Ca să fiu cinstită, m-am ocupat puțin de aspectul facial, optând pentru un machiaj care conferă strălucire naturală, deși îmi consumă o jumătate din trusa de cosmetice.

Patrick mă împinge cu tot cu ușă și o închide ferm în urma lui. Mă apucă cu mâinile de decolteul tricoului și mi-l sfâșie dintr-o mișcare, aruncând resturile pe jos. Apoi, mă lipește cu fața de perete și îmi trage jos pantalonii. Cu o mână mă menține imobilizată, iar cu cealaltă meșterește la prohab. Scuipă în palmă, își umezește scula și se înfîșe în mine, în ciuda gemetelor mele de durere, care nu durează mult pentru că termină după câteva secunde. Mă întoarce spre el și mă sărută.

– Am visat toată ziua la clipa asta, îmi explică după ce își revine.

Șocul mi-a tăiat respirația. Nu știu cum să reacționez, așa că prefer să tac, pe deplin conștientă că mă aflu în propriul meu vestibul, cu pantalonii la glezne. Încerc să recuperez tricoul, dar e complet distrus.

– Credeam că ai venit la masă.

– Desigur. Și pentru desert, dar și pentru antreuri.

– Mă duc să-mi pun ceva pe mine, îi răspund și mă îndepărtez.

Calc pe ceva ascuțit și mă aplec să văd ce este; o mică piesă de Lego care mi-a scăpat la curățenie. O examinez cu Tilly în minte. Mă simt tot mai jenată de rolul de amantă în casa fiicei mele, pe care mi l-am asumat. Patrick încearcă să se înstăpânească aici cu orice preț.

– Nu, îmi place să te văd goală. Îmi trage iar pantalonii în jos, dar de data asta îmi lasă chiloții în pace.

– Bucătăreasa sexy nu este un clișeu cam obosit? îl întreb și îl împing deoparte, dar nu mă mai obolesc să-mi ridic pantalonii.

– Un mic clișeu n-a omorât pe nimeni. Hai să bem ceva.

Îmi întinde o pungă de plastic plină cu sticle, pe care n-am sesizat-o când a intrat.

Iau sticlele și le duc în bucătărie, acut conștientă că mă plimb în fundul gol prin casă, dar încercând să trec peste jenă. De la nașterea Matildei, am renunțat la nuditate, prezența ei și ravagiile produse de sarcină asupra trupului meu făcându-mă să port întotdeauna o pijama lălâie și un pulover lung, furat de la Carl. În bucătărie sunt aprinse toate luminile și, brusc, îmi dau seama că cineva m-ar putea spiona. Suntem la Londra, nu vorbim niciodată cu vecinii de pe stradă, dar dacă unul dintre ei se apucă să-i povestească soțului meu într-o bună dimineață spectacolul de striptease pe care l-am oferit? Oare lui Carl chiar i-ar păsa? Culeg un șorț de pe mașina de gătit și mi-l leg la spate.

– Primim pui? aud vocea lui Patrick.

– Pregătesc o friptură și n-aș vrea să mă ard, îi răspund cu demnitate în timp ce trag perdelele de la bucătărie. În mod normal, le ținem întotdeauna strânse, ca să ne bucurăm de lumina naturală. Din falduri se răspândește nori de praf și resturi de molii, dar cel puțin nu mai pot fi văzute.

Între timp, îl aud pe Patrick cum cotrobăie prin sertare. Mă întorc și îl văd ținând într-o mână victorios un tirbușon și în cealaltă, o sticlă de vin desfăcută. Scot pahare din dulap și i le întind să le umple.

– Noroc! îmi urează și ciocnim. În afară de friptură, ce mai avem?

– Legume și cartofi pai congelați. Ți-am spus că nu mă prea pricep la gătit.

– Sunt sigur că va fi excelent.

Știe să se poarte frumos atunci când vrea, trebuie să recunosc.

Se întoarce în camera din față, în timp ce eu pregătesc cuptorul și pun cartofii pe o tavă. Revine cu fotografia mea de nuntă în mână.

– Soțul tău?

– Da, nu este evident?

Atmosfera parcă a devenit mai încordată. Ne privim lung un moment, după care duce fotografia înapoi, la locul ei. Aud sunetul sec cu care o pune la loc

pe raft.

– Știai de la bun început că sunt măritată, îi zic.

– Da, sigur că știam.

– Mi-ai făcut observație că sunt geloasă pe tine.

Nu voiam să abordez subiectul, dar mă simt provocată.

– Bine, bine, hai să n-o luăm de la capăt, oftează el. Să nu ne stricăm buna dispoziție, să ne gândim la altceva. Dacă nu te gândești la un lucru, nu există, nu-i așa?

„Ușor de zis, pentru tine“, îmi spun în sinea mea, dar nu mai zic nimic. Pun cartofii în cuptor și curăț sparanghelul.

Vin. Friptură. Încă niște vin. Cartofii arși aruncați la gunoi. Vin. Ne întindem unul lângă celălalt pe canapea și mâncăm din același borcan de mousse au chocolat. Patrick mă împinge ușor pe podea și de data aceasta nu se grăbește, ci mă dezmiardă tandru în timp ce coboară tot mai mult. La rândul meu, încerc să mă simt bine, dar nu-mi pot lua gândul de la mizeria pe care probabil că o face pe mochetă cu ciocolata pe care a început să mi-o întindă pe corp și cum îi voi explica petele lui Carl.

– Hei, relaxează-te, credeam că-ți place, îmi spune ridicând capul.

Are urme de ciocolată în jurul gurii și îmi vine să râd. Mă abțin, dar tot îmi scapă un pufnet. Zâmbește.

– Exact, îmi răspunde satisfăcut și revine la ce făcea înainte.

Închid ochii dornică să savurez momentul, dar textura aspră a mochetei mă zgârie pe spinare și spuma de ciocolată care mi se întărește pe burtă mă gădilă. Deschid ochii și mă uit în jur la mobila din cameră, la luminițele roșietice ale televizorului și ale DVD-playerului dintr-un colț. Nu vreau să-l împing la o parte și îmi dau seama că eu sunt cea cu probleme, nu el, dar nu izbutesc să mă las purtată de val. Îi zgudui capul.

– Știi, nu sunt în dispoziția potrivită pentru asta. Îmi pare rău, nu pot să mă relaxez deloc.

Se ridică lângă mine rânjind.

– Lasă că te fac eu să te relaxezi. Nu trebuie decât să-mi dai voie.

Începe din nou, iar eu încerc iarăși să-i împing capul. Mă apucă de mâini și mi le imobilizează pe podea. Mă zbat în stânga și în dreapta, făcând tot posibilul să mă eliberez din strânsoarea lui, dar îmi blochează picioarele cu torsul lui greu. Mă împunge cu dinții și cu limba. Mă doare și aș da orice să-l fac să se oprească. Ridică din nou capul.

– O să te fac să-ți placă, o să vezi.

– Oprește-te! strig la el și încerc din nou să scap, dar în zadar.

Mă linge tot mai abitir și îmi dă drumul la mâna dreaptă ca să-și poată înfige degetele puternic în vaginul meu. Mă doare și mai tare.

– Oprește-te! țip la el.

Mă rostogolesc pe burtă, uitând de canapea, de covor, de ciocolată și lovindu-mă zdravăn de piciorul măsuței de cafea. Mă ridic cu greutate. Umărul mă doare de la impact. Patrick se ridică și, pentru o fracțiune de secundă, am impresia că se va rezezi din nou asupra mea, dar ridică mâinile în semn de predare și face un pas în spate.

– Îmi pare rău, Alison, credeam că-ți place.

– Te-ai înșelat. Iau o pătură de pe spătarul unui scaun și mă înfășor în ea, apoi aprind lumina ca să evaluez dezastrul din cameră. Pe covor se vede o dâră lungă, maronie. Mă las să cad greu pe sofa și oftez: Iartă-mă, nu știu de ce sunt așa de încordată. Poate că e din cauza casei...

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Ar fi trebuit să mă opresc când mi-ai cerut-o, dar n-ai mai făcut asta până acum.

Se așază pe canapea lângă mine și-mi întinde mâna. După câteva secunde, i-o accept fără chef.

– Pentru că până acum n-am mai simțit nevoia. Ceva nu a funcționat, totuși.

– Îmi pare rău, repetă, și rămânem o vreme așezați, ținându-ne de mână.

Tăcerea este întreruptă de țiuitul strident al telefonului meu din bucătărie.

– Ar trebui să văd cine este. Poate că mă caută...

Fără să termin propoziția, mă ridic și îmi recuperez aparatul. Am un mesaj nou, de la un expeditor necunoscut.

„Scursură ordinară ce ești.“

Minunat. Îi arăt telefonul lui Patrick.

– La naiba, doar n-o să iei în serios mizeria asta.

– Cum adică? N-o iau în nici un fel, dar m-am săturat, îi răspund.

Citește din nou mesajul și îl șterge, apoi închide telefonul și-l pune pe măsuta de cafea.

– Te rog, am putea să le dăm uitării în seara asta? Oricine ar fi în spate, nu contează. Nu are nici un sens. Zgomot de fond.

Mă așez pe fotoliu în fața lui și-mi înfășor picioarele cu pledul. Mi s-a făcut frig.

– Nu este adevărat. Mesajele au o logică. Nu le pot ignora pur și simplu.

– Ba poți, dacă vrei cu adevărat. Este clar că persoana respectivă, indiferent cine este, vrea să te stârnească. Nu-i da satisfacție.

– Vorbești cu mine de parcă ai sfătui un copil cum să procedeze cu golani în curtea școlii.



- Și ce-i rău în asta? N-aș vrea să ne strice noaptea.
- Dacă nu cumva este deja stricată, îi răspund cu ochii la pata de pe covor.
- Repet, doar dacă vrei să fie așa. Mi-am cerut iertare, îmi dau seama că m-am lăsat luat de val.
- Cam slabă scuză.
- Alta mai bună nu am.

Se ridică, se lasă în genunchi lângă mine și mă ia în brațe. În sfârșit, reușesc să mă destind. Totul rămâne suspendat pentru câteva minute lungi, dar până la urmă cedez. N-aș suporta să ne certăm. Totuși, s-a oprit, iar eu am fost probabil prea dură cu el.

- Hai s-o luăm de la capăt, îmi spune cu tandrețe. Mă duc să aduc niște vin.

Pleacă la bucătărie. Deschid din nou telefonul. Am un mesaj de la Carl, o fotografie cu Matilda și cu mama lui făcând împreună o prăjitură. Fetița pare într-adevăr fericită, cu mâinile pline de făină și urme de ciocolată în jurul gurii. Dorul de ea mă copleșește dintr-odată și, pe măsură ce intensitatea sentimentului se disipează, mă simt golită pe dinăuntru, lipsită de tot ce este bun și curat. Iată-mă aproape goală în livingul nostru, în camera în care Tilly se joacă și se uită la televizor, așteptând un bărbat care nu înțelege că n-ar trebui să se mai întoarcă și să mă mai hărțuiască. Dacă aș fi o prietenă de-a mea, aș striga la mine să nu mai fiu o târfă proastă și egoistă. N-ar trebui să mă joc cu ciocolată cu nimeni în afară de fiica mea. Mi se pune un nod în gât, bărbia mi se încordează și ochii mi se umplu de lacrimi.

Patrick se întoarce cu două pahare de vin în mâini. Se așază din nou lângă mine, dar mă ridic și mă mut pe fotoliu.

- La naiba, Alison, ți-am zis că-mi pare rău, spune, după care își dă pe gât paharul.
- Nu e asta.
- Atunci, să nu-mi spui că iarăși te simți vinovată.

– Patrick, ascultă-mă, e mai complicat, încep să explic, dar el pleacă înapoi la bucătărie, se întoarce cu sticla de vin și-și umple din nou paharul, ocazie cu care scapă un firicel de vin pe mocheta deja pătată.

Beau și eu în tăcerea care s-a așternut în cameră. Am impresia că privesc la amândoi de la distanță, ca într-o experiență extracorporală, suspendată undeva într-un colț din tavan, urmărind doi oameni care se înstrăinează unul de celălalt. Patrick trage adânc aer în piept.

– Vrei o țigară? Am, dacă vrei.

– Nu, mulțumesc.

Altă pauză lungă.

– Cred că ar fi mai bine să plec. Întrucât singurul meu răspuns e să mă strâng mai bine în pătură, adaugă: Nu zici nimic? Vrei să mai stau?

– Patrick...

– Știu că de obicei îți place sexul sălbatic, constată îmbufnat.

– Cred că e din cauza casei. Îmi pare rău, n-am vrut să stric toată seara.

Întinde o mână și-mi atinge genunchiul. Fac un efort ca să nu mă feresc.

– Ai avut prea multe pe cap zilele astea. O să plec. Îmi pare rău, Alison, am făcut o greșeală. Asta e casa ta, casa în care crește copilul tău. Nu aveam ce căuta aici.

Îl urmez în timp ce își adună hainele împrăștiate pe jos și se îmbracă. Rămân în mijlocul camerei privind-l, înfășurată strâns în pătură. Fac eforturi supraomenești să nu plâng, însă nodul pe care-l simt în gât e tot mai dureros, buzele îmi tremură nestăpânit. Aș vrea să plece, dar aș vrea și să rămână. Mi-e teamă că dacă scot un cuvânt, digurile vor ceda și voi izbucni în hohote sfâșietoare.

A terminat să se îmbrace, și-a pus haina, și-a legat șireturile la pantofi. Curentul de aer rece provocat de deschiderea ușii de la intrare mă face să mă

înflor. Rămân nemișcată. Când reușesc să trec peste accesul de plâns, îmi torn încă un pahar de vin, sting luminile de la parter și mă bag în cadă. Am mâinile reci și mi-e frig la picioare. Zac acolo o bună bucată de timp, cu capul în apă, doar cu gura și nasul afară. Urechile mi s-au umplut de lichid și nu aud nimic, cu excepția pocnetului țevilor când încălzirea centrală se stinge pentru noapte. Când ies, apa este călâie și am degetele încrețite și vinete. Telefonul, pe care l-am lăsat jos, sună insistent. Îmi las capul ud pe pernă.

Nu credeam că voi reuși să dorm, dar somnul îmi vine ușor, valuri după valuri ce mă împing în adânc. Telefonul continuă să sune, dar soneria lui nu mă deranjează, ci mai curând mă adoarme, ca un cântec de leagăn. Îl ignor complet. Patrick și Carl îmi bântuie visele în ritmul soneriei.

Carl și Matilda se întorc duminică. Fetița se ține scai de mine, ca să-mi arate desenele pe care le-a făcut peste weekend. Carl pare indiferent. Îmi răspunde doar la întrebările directe, de obicei monosilabic. M-am asigurat că totul în casă este lună: în cele două zile pe care le-am petrecut singură am frecat minuțios fiecare suprafață și am așezat fotografiile cu Tilly la locul lor. Am pregătit pentru cină pui și budincă de macaroane cu brânză, pe care fiica mea le-a devorat. Nu-i aduc aminte de scurtul ei flirt cu vegetarianismul, căci sunt foarte mulțumită s-o văd mâncând. Carl înfulecă și el rapid, fără să se uite măcar la ce are în farfurie. Sunt sigură că nu i-a plăcut, dar mă bucur că de data asta nu mi-a mai aruncat mâncarea la gunoi.

După masa de seară îi fac baie Matildei și-i citesc o poveste. Când termină de mâncat, Carl se trânteste pe canapea și își deschide laptopul. Îl întreb dacă vrea să mă ajute, dar îmi răspunde printr-un mormăit pe care-l interpretez ca pe un refuz. Matilda se ghemuiește în brațele mele când o pieptăn și adoarme înainte de ora opt și jumătate. Mă bate gândul să mă duc și eu la culcare, ca să evit tăcerea greoaie în prezența soțului meu, dar aleg să mă opresc în capul scărilor și-mi iau inima în dinți.

– Sper că ai petrecut un weekend plăcut, îi spun din partea cealaltă a livingului.

Pata de ciocolată s-a șters aproape complet – am petrecut ore în șir frecând la ea sâmbătă, folosind strat după strat de Vanish ca să elimin orice urmă a celor petrecute vineri noaptea. Fac eforturi să nu mă uit prea insistent la locul respectiv, deși, la câtă atenție îmi acordă Carl, cred că nu contează.

– Ai petrecut un weekend plăcut? îl întreb din nou, fiindcă prima dată nu mi-a răspuns.

– Poftim? Ah, da. A fost bine că am ieșit puțin din rutina zilnică, îmi răspunde cu ochii în computer.

Îmi vine să i-l iau și să-l arunc pe fereastră.

– Fotografiile pe care mi le-ai trimis sunt foarte drăguțe, revin, hotărâtă să nu cedez.

– Da, da...

Presupun că ceea ce vede pe ecran este deosebit de interesant.

– Carl, vrei să te uiți la mine?

– Încerc să lucrez ceva..., începe, dar îl întrerup luându-i laptopul din brațe. Se întinde după el, însă îi trântesc capacul și îl pun pe un raft, în spatele meu. Dă-mi laptopul, îmi ordonă furios.

Măcar l-am făcut să mă privească.

– Nu. Trebuie să discutăm.

– Nu trebuie să discutăm. Vreau laptopul.

Se ridică și mă ocolește ca să ajungă la blestematul de laptop, dar eu sunt mai rapidă. Îl apuc și îl strâng la piept. Va trebui să se lupte pentru el.

– N-aș vrea să te rănesc, îmi spune, și se pare că nu glumește, pentru că mă apucă de mâini și încearcă să mi le îndepărteze.

– Ce naiba faci?

Îl împing cu umărul și fac un pas în spate.

– Dă-mi laptopul înapoi, îmi strigă în față.

– Bine, ia-ți nenorocitul de laptop înapoi!

Mă întorc într-o parte, îl pun pe podea și-l împing spre el. Alunecă pe covor până se lovește de perete. Carl se repede și-l ia în brațe ca pe un copil, după care se așază la loc pe canapea și-l deschide.

Îmi ridic mânecile bluzei și văd că pe antebrațe am urme roșii.

– M-ai rănit, îmi spun, dar el nici nu ridică ochii. Carl, mi-ai făcut vânătăi pe mâini. Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu!

Sunt atât de șocată de puterea fizică a reacției lui, încât nici nu-mi pasă dacă-l enervez sau nu.

În sfârșit, se uită la mine.

– Cine te-a pus să-l iei?

– Trebuie să stau de vorbă cu tine, iar tu refuzi cu încăpățânare. Nu mi-ai făcut niciodată rău până acum și te porți de parcă nici nu-ți pasă.

Izbucnesc în lacrimi fără voia mea, iar cuvintele mi se pierd într-o miorlăială incoerentă.

– Nu văd ce ar fi de spus.

– Ne despărțim? Vrei să divorțezi? bâigui, plângând acum de-a binelea.

– Alison, eu...

Poate că e pe punctul să-mi spună ceva profund, dar se oprește. Se uită fix la ușă. Îi urmăresc privirea și înțeleg de ce s-a întrerupt. Ușa se mișcă foarte încet, iar din spatele ei se aud suspine slabe. Se ridică și o deschide complet, dând-o la iveală pe Matilda, cu Elefantul Roz strâns la piept și chipul schimonosit. Când o ia în brațe, ea izbucnește în lacrimi pe umărul lui.

– Divorțați? Îngaimă printre suspine.

– Nu, îmi răspundem într-un glas.

– V-am auzit certându-vă. Am coborât și am auzit-o pe mămica vorbind de divorț. Nu-mi place când vă certați. Vă rog, opriți-vă, ne cere, punându-se iar pe plâns.

Mă simt de parcă o mână puternică mi-a făcut mâțele ghem și mi le smulge, încet, încet. O gâlmă rece își întinde ghearele dureros în pieptul meu. Carl pare și el tulburat, indiferența fiind înlocuită de grijă față de Matilda. Se așază lângă ea și o strânge în brațe.

– Carl, trebuie să discutăm. Uite în ce hal suferă Matilda. În ce hal am ajuns cu toții.

Știu că cerșesc, dar nu-mi mai pasă, cumva trebuie să înlătur obstacolul de comunicare dintre noi.

Se lasă pe spate în fotoliu având pe chip o expresie care aduce cu înfrângerea. Sau poate că-i doar sâstisit.

– Bine, o să discutăm mai târziu. O întoarce pe Matilda cu fața la el și o așază pe genunchi. Tilly, iubita mea, îmi pare rău că ne-ai auzit certându-ne, dar mămica și tăticul tău nu se mai înțeleg bine. Asta nu înseamnă că vom divorța, dar din când în când ni se mai întâmplă să ne certăm. Tu nu te cerți câteodată cu prietena ta, Sophie, la școală?

Continuă să-i vorbească Matildei, dar eu nu-l mai aud. Cuvintele lui trec pe lângă mine.

– ... ne vom rezolva problemele pentru că suntem mămica și tăticul tău și te iubim enorm, încheie, incluzându-mă și pe mine în ecuație.

Mă apropiu și îngenunchez lângă ei. O cuprind pe Matilda cu brațul, încercând, fără succes, să nu-l ating pe Carl. Faptul că nu tresare îl iau ca pe o mică victorie.

– Da, este adevărat, draga mea. Te iubim foarte mult.

O calmăm complet și o ducem în pat, unde o păzim până adoarme. Carl coboară la parter primul și îl urmez în vârful picioarelor, sperând că acum

va accepta dialogul.

– Iată de ce este important să stăm de vorbă, Carl. Pentru Matilda. Nu neapărat pentru noi. Trebuie să găsim o soluție pentru ea. Nu ești de acord cu mine?

Mă privește ostil, sau poate doar prudent. Încearcă să-și dea seama dacă sunt sinceră. Îl înțelege până la un punct.

– Regret cele întâmplate weekendul trecut, când am fost în excursie. N-am vrut să mă îmbăt atât de rău. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu mine.

– Niciodată nu-ți dai..., îmi răspunde pe o voce reținută, dar suficient de tare cât să-l aud.

– Te rog, dă-mi o șansă. Fac tot posibilul. Chiar îmi pare rău. O să-mi dau toată silința.

– O să fie nevoie de mai mult decât atât. Nu e prima dată când promiți că te cumițești.

Se așază la loc pe canapea și închide ochii. Pare la capătul puterilor.

– Te rog, mai dă-mi o șansă. Trebuie să reparăm lucrurile, spre binele Matildei.

Oftează și deschide ochii, privindu-mă direct pentru prima dată de când s-au întors de la soacră-mea. De fapt, pentru prima dată de când ne-am întors de la Brighton. Ne susținem privirile până când el cedează.

– Sunt obosit, Alison. M-am săturat de dramoletele tale. Vreau o viață liniștită, calmă. Vreau să-mi văd de muncă și să mă ocup de fiica noastră, fără să mai fiu obligat să suport aceste... spectacole care par să nu se mai termine.

– Dar asta vreau și eu. Asta mi-am dorit întotdeauna.

– Da, știu că asta crezi că vrei, îmi răspunde pe un ton aproape blând. Dar, din păcate, am ajuns la convingerea că nu este adevărat. În realitate, nu știi



ce vrei. Asta ne omoară.

Nu pot să cred că insinuează ceea ce insinuează, fiindcă ar însemna că știe despre Patrick, ceea ce este imposibil, dar inima îmi tresaltă și gura mi se usucă brusc. În clipa următoare sunt invadată de o doză de adrenalină.

– Nu e doar vina mea, să știi. Te-ai îndepărtat de mine în ultimii doi ani. Mai ales din vara trecută. Tu ai decis că nu vrei să ne mai fudem, mi-ai demonstrat-o de nenumărate ori.

– Vezi, Alison, exact despre ce vorbeam. Ce înțelegi tu prin „să ne fudem“? Eu credeam că facem dragoste. N-am de gând să-mi „fud“ propria soție, îmi spune cu capul aplecat într-o parte și o expresie de îngrijorare acută în raport cu incapacitatea mea de a alege cuvintele potrivite.

– Să ne fudem sau să facem dragoste, cum vrei să-i spui, dar tu ești cel care și-a pierdut interesul de doi ani. O știi foarte bine, tu ești de vină. Mi-ai spus că ești prea stresat și gata. Nu poți să dai vina pe mine pentru asta.

– Căsnicia înseamnă mai mult decât sex. Este o construcție mai complexă. Suntem parteneri în acest proiect, Alison, iar țelul nostru trebuie să fie acela de a-i edifica un viitor luminos fiicei noastre.

Îmi adresează un zâmbet. Cred că este pe punctul să mă bată părintește pe creștet.

– Nu. Mă. Mai. Numi. Alison! La naiba! M-am săturat.

– Nu striga, te rog. O trezești pe Matilda.

Îmi suprim un strigăt și lovesc brațul canapelei cu pumnul cât de tare pot. Mă doare. Îmi examinez mâna, așteptându-mă să izbucnim amândoi în râs. Absurdul situației în care ne aflăm ar trebui să disipeze agresivitatea. Adică, suntem noi, Carl și cu mine. Ne-am petrecut cea mai mare parte a vieții adulte împreună. Am trecut prin orice. Dar momentul trece și chipul i se încordează.

– O să încercăm, Alison. Pentru Matilda. Însă, indiferent de rezultat, va trebui să te comporți ca un adult. Crezi că poți să ții minte asta?

Rău. Mai rău. Cel mai rău. Încă simt că-mi vine să râd, dar îmi dau seama că nu este momentul. Carl nu pare să găsească situația amuzantă. În primul moment nu reușesc să interpretez masca pe care și-a fabricat-o, cu sprâncenele încruntate într-o expresie sinceră, dar apoi pricep: îl am în fața ochilor pe soțul meu, terapeutul. Surprinz gândul și mi-l cenzurez imediat. Poate că a contribuit la început la degradarea căsniciei noastre, dar eu sunt cea care a mers mai departe. Eu sunt cea care se fute (da, se fute) cu un amant. Îmi impun să fiu o persoană, o mamă și o soție mai bună, spre binele Matildei.

– Voi ține minte. Promit. O să reușim, sunt sigură.

De data asta, nu mă mai contrazice. Îmi întinde mâna și i-o accept. Are degetele reci. Îmi dau seama că mâna mea este fierbinte și transpirată, dar el nu și-o retrage pe a lui. Nici nu mi-o strânge așa cum ar trebui, dar, pentru moment, e bine.

Dorm puțin, fiindcă îl simt pe Carl ferindu-se de mine cu orice preț din partea cealaltă a patului. Peste prăpastia dintre noi s-a întins un pod șubred care nu trebuie forțat. Mă trezesc luni la ora șase și mă duc devreme la birou, ca să evit o posibilă nouă ceartă. Las pe masă un bilețel în care explic că a trebuit să plec urgent la serviciu și adaug la final: „Cu toată dragostea“. Nu știu dacă mă refer la Carl, la Matilda sau la amândoi, dar îi las pe ei să aleagă. Autobuzul este gol și străzile sunt pustii, așa că ajung imediat pe Fleet Street. Ar trebui să plec mai des dimineața devreme. Și cartierul Temple este liber, câteva birouri luminate indicând totuși că avocații cei mai conștiincioși au început lucrul.

Când trec pe lângă clădirile întunecate, îmi aduc aminte de stagiatura mea, de maestrul stahanovist care la șapte dimineața era deja la birou și pleca ultimul, seara târziu. Am avut apoi un alt maestru, căruia i se întâmpla să petreacă nopțile ghemuit sub birou și care ne încuraja să pierdem vremea prin baruri și cluburi de noapte. Cu cincisprezece ani în urmă, eram prea naivă ca să observ asemănările dintre cei doi, în ciuda deosebirilor enorme de caracter. Acum înțeleg perfect că amândoi se străduiau să scape de acasă,

exact cum fac eu. Unul dintre ei mă invita la băut cu asistenții, pe când celălalt nu-și putea ascunde dezgustul pentru aplecarea mea către alcool nici măcar când trimitea la instanță, fără nici o modificare, dosarele pe care i le pregăteam – gratis. Cu ajutorul lor, mi-am dezvoltat aptitudinea de a-mi gestiona mahmureala și capacitatea de redactare, și poate, prin osmoză, știința de a-mi rata viața. Poate că e ceva ce vine automat, odată cu peruca și cu roba de avocat pledant, o nesimțire infinită care funcționează bine cu clienții, dar se lovește de un zid impenetrabil când este aplicată asupra cuiva din afara lumii justiției penale.

Îmi alung aceste gânduri când ajung la birou. Pot să încerc la nesfârșit să dau vina pe diverse forțe externe; în realitate, căsnicia mea s-a dus naibii. Carl nici nu suportă să mă vadă, iar eu am început să mă satur de perfecțiunea lui moralizatoare autoasumată. Probabil că se poartă mai bine cu Matilda decât aș face-o eu, dar are mai multă experiență la capitolul acesta. El se joacă de-a tăticul-dădacă în timp ce eu aduc banii care-i permit toată distracția. Îmi dau seama că mă enervez singură, gândurile mi-au luat-o complet razna. Intru în clădire și mă reped la biroul meu, de pe care îmi zâmbește portretul Matildei. Tot nu i-am înlocuit rama; vinovăția mă lovește din nou și mă scoate din nervozitatea inițială, lăsând în urmă rușinea mamei ratate. Mă prăbușesc pe scaun cu capul în mâini.

După câteva minute aud o tuse pe culoar. Este Mark, asistentul nostru.

– Ai ajuns devreme astăzi, îl salut.

– Știu. Am foarte mult de lucru săptămâna asta. Încercăm un nou sistem de completare a dosarelor în sala asistenților, așa că m-am gândit că ar fi bine să vin mai devreme. Dar dumneavoastră, doamnă?

– Cum n-am mai putut să dorm, m-am hotărât să mai rezolv din hârtoage. Întotdeauna apare câte ceva.

– Așa este. Iată, vă mai dau și eu. Au sosit vineri, mă informează întinzându-mi teancul de hârtii pe care îl ține în mână.

– Nu eram aici, îi răspund inutil. Știe foarte bine că n-am fost la birou. Examinez rapid documentele. Este o declarație a fiului lui Madeleine, James,

dată pentru acuzare joia trecută. Când ne-au trimis asta?

Mark ridică din umeri.

– Nu știu. A venit cu ultimul curier, pe la șase seara, vineri. Mai multe n-aș putea să vă spun. Gata, mă duc și eu la treabă.

– Sigur. Mulțumesc.

Înainte să mă apuc de citit, îl sun pe Patrick ca să-i spun că a venit declarația și că James va fi convocat ca martor. Nu sunt sigură că-mi va răspunde, pentru că este încă foarte devreme, dar îi aud vocea la al treilea țârâit.

– Totul e în regulă?

– Da, sunt bine. Uite, am sunat ca să te întreb despre...

– Despre ce s-a petrecut vineri seara? Îmi pare rău. M-am purtat urât. Poate fiindcă eram pentru prima dată în casa ta.

Sunt șocată. Nu mă așteptam câtuși de puțin la scuze și la recunoașterea deplină a vinovăției.

– Nu, nu despre asta voiam să-ți vorbesc, dar îți mulțumesc și îmi pare rău dacă am părut ciudată.

– A fost o seară foarte plăcută, iar mâncarea a fost delicioasă. Știu însă că m-am purtat ca un dobitoc. Sunt iertat?

– Da, sigur. Normal că ești iertat. Știu că a cam întins coarda cu mine, dar și-a luat seama la timp. Pe undeva, a fost și vina mea. Eram prea încordată. Așa cum a spus, sunt genul de femeie care de obicei apreciază sexul brutal. Totul e în regulă, adaug. De fapt, voiam să discutăm despre declarația lui James. Chiar au de gând să-l cheme ca să depună mărturie împotriva propriei lui mame?

– Nu cred că vor neapărat. Am discutat puțin cu juristul de la Protecția Minorilor despre cazul nostru. În schimb, mărturia lui ar putea fi relevantă pentru înțelegerea relației dintre cei doi soți.

– Așa cred și eu. Mama lui a putut să-l vadă?

Scotocesc rapid prin hârtii până ajung la condițiile eliberării pe cauțiune. Firește că nu are voie să ia contact cu el. Cu nici unul dintre martorii acuzării, de fapt. Oricare ar fi aceștia.

– În fine, am citit declarația băiatului. Nu cred că este complet inutilă. Încă sper că putem obține un aranjament pentru ucidere din culpă, în baza declarației pe care ai scos-o de la ea, îmi răspunde Patrick.

– Așa va fi. De ce nu mi-ai vorbit despre toate astea vineri seară?

– Scuză-mă, mi-a ieșit complet din minte. Aveam altele la care să mă gândesc. Îți amintești?

– Da, corect.

Sigur că-mi amintesc. Până la un punct, chiar a fost plăcut.

Între noi se lasă o tăcere lungă. Sunt pe punctul să spun ceva, orice, ca să pun capăt momentului jenant, dar Patrick mi-o ia înainte.

– Alison, știu că mă repet, dar chiar te rog să mă ierți. Am exagerat. Ar fi trebuit să mă opresc imediat ce mi-ai cerut-o. Încerc din nou să deschid gura, fără succes, așa că el insistă: Data viitoare nu se va mai întâmpla.

– Data viitoare?

– Da. Vreau să ne vedem în continuare, Alison. Cât mai des. Cred că aveam nevoie de un duș rece. În toți anii aceștia, am umblat brambura, am fugit de orice angajament, dar poate că a sosit momentul să mă opresc. Mă gândesc la tine tot timpul, să știi.

– Chiar așa?

– Pe cuvânt. Cred că am putea forma un cuplu foarte special. Ce-ar fi să discutăm puțin mai târziu? Acum, trebuie să mă duc la tribunal.

Cu aceste cuvinte, închide, iar eu rămân cu telefonul în mână, uitându-mă la el ca și cum ar putea să-mi dezvăluie mai mult din gândurile lui Patrick. „Un cuplu foarte special“? Obrajii îmi iau foc și simt o căldură interioară, dar mă trezesc rapid la realitate. Da, dacă n-ar exista impedimentul minor că am un soț și un copil. Cu toate acestea, Patrick a schimbat regulile luptei, introducând ideea unui viitor despre care nu a fost vorba niciodată. Dacă îl pot crede pe cuvânt, dacă nu cumva a spus-o mânat de vinovăție. Văd din nou fotografia Matildei și mi se strânge inima. Nu contează ce-și dorește Patrick. Eu și Carl trebuie să rezolvăm cumva situația.

Mă întorc la declarația lui James.

*Numele meu este James Arthur Smith și am paisprezece ani. Sunt elev în clasa a noua la școala cu internat Queens School din Kent. Am fost înscris aici acum un an. Înainte, am frecventat o școală de cartier, apropiată de casa mea din Clapham. Până să fiu trimis la internat, am locuit cu mama și cu tatăl meu, deși tata face multe călătorii de afaceri.*

*Acum îmi petrec toate vacanțele acasă și, în plus față de vacanțele obișnuite, putem alege încă un weekend ca să mergem acasă, în timpul școlii. Am reluat cursurile pe 5 septembrie și, deși era foarte aproape de începerea trimestrului, am cerut să vin acasă în weekendul din 15 septembrie, pentru că un prieten de-al meu din școala generală dădea o petrecere. Am ajuns acasă vineri seara. Mama gătea și am luat cina acasă. Tata era plecat la serviciu și s-a întors târziu. M-am dus la culcare, dar îi auzeam pe mama și pe tata certându-se. Până la urmă, am reușit să adorm. Nu am coborât să văd ce se întâmplă, pentru că tatei nu-i place să fac asta.*

*Sâmbătă m-am trezit mai târziu. Am mâncat singur, tata și mama fiind plecați de acasă. Într-un colț al bucătăriei, am văzut o grămăjoară de cioburi care păreau măturate și ascunse în grabă. Cred că era o sticlă. Nu am auzit-o spărgându-se în cursul nopții, de aceea nu știu cum s-a întâmplat. M-am uitat în jur după pete de sânge, dar nu am văzut nimic. Am strâns cioburile într-un ziar și le-am aruncat la gunoi, gândindu-mă că se vor bucura să nu le mai vadă când se întorc acasă. Am strâns resturile micului dejun și am urcat la etaj, ca să mă îmbrac și să-mi fac temele.*

*Mama și tata s-au întors pe la unsprezece dimineața. Nu știu unde au fost și nu i-am întrebat. E mai bine să nu pui întrebări după o ceartă. Am coborât la parter și am stat de vorbă cu ei. Mama era cam nervoasă și arăta ca și cum ar fi plâns. Tata nu prea vorbea. Am mâncat de prânz împreună și totul a fost bine. Mama mi-a făcut tartine cu brânză și pâine prăjită la cuptor, care îmi plac foarte mult.*

*Sâmbătă seara, am ieșit să luăm cina la un restaurant specializat în fripturi. Părinții mei vorbeau foarte puțin între ei, dar cu mine se purtau normal. Nu știam dacă tata era supărat sau nu, însă aveam grijă să nu spun nimic greșit. Am băut coca-cola și ei au băut două sticle de vin. Cred că tata și-a comandat și un whisky. Așa face de obicei. După masă, m-am dus la petrecere. Am luat metroul, deoarece casa prietenului meu se află în Balham, și m-am întors cu un Uber. Mama mi-a instalat aplicația. Petrecerea a fost OK. Au circulat câteva sticle de alcool, dar eu nu m-am atins de ele. Nu știu cum aș reacționa și am impresia că alcoolul îi face pe oameni mai nervoși. Am ajuns acasă chiar înainte de ora unsprezece, așa cum am promis. Mama și tata nu se culcaseră. Cred că tata mai băuse ceva, pentru că se clătina și era roșu la față. Avea și ochii roșii, apoși. Era în toane foarte proaste, dar nu știu de ce. Imediat ce am intrat, s-a repezit la mine urlând că am întârziat, însă ajunsesem la timp. M-a îmbrâncit în ușă, care s-a trântit, și a început să mă lovească cu pumnii în cap și în stomac. Mama striga din spatele lui și încerca să-l țină de mână. Am încercat să fug, însă am căzut. Mi-am protejat capul cu brațele. M-a mai lovit de două ori peste picioare, apoi s-a oprit. Cred că obosise. Fața lui era și mai roșie decât înainte. Respira cu dificultate, cu gura larg deschisă. Până la urmă mi-a spus: „Dispari de aici. Nu vreau să te mai văd niciodată“. Am fugit în camera mea și m-am baricadat înăuntru punând un scaun sub clanță. Am pus pătura pe jos și am stat cu urechea lipită de podea, ca să aud dacă o bate pe mama. Nu am auzit nimic și până la urmă am adormit.*

*M-am gândit să sun la poliție, dar știam că pe termen lung n-aș fi făcut decât să înrăutățesc lucrurile. Au mai fost două dăți când mama și tata se certau, dar nu l-au arestat niciodată pe tata, iar el de fiecare dată s-a răzbunat pe mama mai târziu. Nu-mi aduc aminte când s-a întâmplat exact. O dată a fost acum trei ani, cred, și ultima oară la Crăciunul trecut,*

*când lui tata nu i-a plăcut că mama s-a gândit mai mult la cadourile pentru mine decât la cele pentru el.*

*A doua zi dimineață, mama m-a trezit foarte devreme, bătând la ușă. Adormisem pe podea. Când i-am deschis, am văzut că purta aceleași haine. Erau mototolite ca și cum ar fi dormit îmbrăcată și miroseau ciudat. N-a scos nici o vorbă. Mi-a făcut semn să tac, cu degetul la buze, și a început să-mi împacheteze lucrurile. La un moment dat, i-am cerut să mă lase pe mine, pentru că nu știa ce anume voiam să iau, așa că s-a așezat pe pat să mă aștepte. În cele din urmă, am coborât. L-am auzit pe tata sforăind când am trecut pe lângă dormitorul lor. A deschis ușa de la intrare și am ieșit amândoi. Mi-a dat o bancnotă de cincizeci de lire și mi-a șoptit: „Sunt bine. Du-te înapoi la școală. Te sun diseară“. Am sărutat-o de rămas-bun și de atunci n-am mai văzut-o. Nu m-a sunat, cu toate că mi-a promis, și când am încercat s-o sun eu, a intrat mesageria vocală. Dirigintele mi-a povestit ce s-a întâmplat luni, după orele de școală.*

*L-am iubit pe tata, dar nu-mi plăcea când se enerva și când țipa la mine și la mama. Știu că nu sunt fiul pe care și l-ar fi dorit, fiindcă mă îmbolnăvesc frecvent. El ar fi vrut un copil care să fie bun la rugby, fotbal și crichet. Nu-mi plac foarte tare aceste sporturi și n-am ajuns niciodată într-o echipă de nivelul A sau B. Mă numea incapabil și spunea că-s mai slab decât o fată. Nu era prima dată când mă bătea, dar în sâmbăta aceea a fost cel mai rău.*

*M-am bucurat când m-au înscris la internat, pentru că nu mai voiam să le aud certurile. Am fost foarte îngrijorat pentru mama, căci nu mai puteam să am grijă de ea, dar mi-a spus că ar fi întristat-o și mai tare dacă aș fi rămas acasă și aș fi asistat în continuare la necazurile ei.*

*Nu am văzut-o după moartea tatei. Știu că nu are voie să mă contacteze și a fost bine că am rămas la școală. Toți sunt foarte drăguți cu mine.*

*Mi-aș fi dorit să se despartă mai demult. Cred că începuseră să se urască și nu știu de ce mai stăteau împreună. Poate că ar fi fost preferabil divorțul. N-am vrut niciodată să divorțeze, dar, dacă ar fi făcut-o, poate că acum tata ar fi trăit și mama n-ar fi ajuns în închisoare.*



Las declarația pe birou. Ultimele cuvinte îmi răsună în cap. Mă uit din nou la poza Matildei. Carl și cu mine n-am ajuns la punctul în care ne-am omorât unul pe celălalt, dar e limpede că relația noastră nu mai poate fi reparată. Îmi reprim un sentiment de groază la gândul haosului unui divorț, cu certuri pentru custodia copilului și împărțirea bunurilor. Încerc să analizez pașii pe care trebuie să-i întreprind. Poate că a sosit momentul să rup pisica în două, să iau o decizie curajoasă. Casa trebuie să valoreze destul de mult acum, după boomul imobiliar. Am putea s-o vindem și să împărțim banii. Mi-aș cumpăra un apartament într-o zonă mai îndepărtată de centru sau aș putea închiria ceva. Nici nu mi-ar trebui o casă prea mare, dacă aș locui doar cu Matilda. Este limpede însă că relația cu Carl nu poate continua așa. Ideea unui viitor alături de Patrick își face loc insidios, dar o dau la o parte; înainte de orice, trebuie să rezolv situația cu soțul meu.

Alung gândurile legate de viața mea și citesc încă o dată declarația puștiului. Trebuie să mă mai consult o dată cu Madeleine, după care pot considera finalizată munca apărării. Îl sun pe Patrick după-amiază, ca să-i împărtășesc opiniile mele despre declarația lui James. Stăm de vorbă mai mult, iar vocea lui este calmă și catifelată, ca și cum i-ar face plăcere să mă audă. Apoi strâng la loc dosarul și mă duc acasă. Cazul avansează încet, dar cred că acum mă îndrept în direcția corectă.

## 16

Ajung acasă la Francine a doua zi la ora două. Pentru prima dată, pare bucuroasă să mă vadă, aproape venind să mă îmbrățișeze înainte să-și ia seama că relația noastră este profesională, iar nu de prietenie. Madeleine, în schimb, nu arată aceeași rețineră. Sare imediat de pe canapeaua din camera de zi și mă strânge în brațe afectuos. La sugestia mea, ne mutăm în bucătărie, unde am mai mult loc să expun documentele.

– Ai primit copia declarației lui James?

– Da, îmi răspunde Madeleine plat; se pare că exuberanța inițială s-a evaporat brusc.

– Deși a fost obținută de acuzare, am impresia că dă credibilitate versiunii tale. Ne poate fi utilă. Dacă nu-l vor chema la bară – și nu cred că o vor face –, l-am putea convoca noi, îi explic pe un ton încurajator.

– Îmi dă credibilitate pentru că spun adevărul.

Pentru o clipă, am senzația că o să mă atace fiindcă am căutat confirmări, dar chipul ei nu trădează furie.

– Desigur. Vorbeam exclusiv din perspectiva cazului...

– Oh, știu, Alison. Stai liniștită. Cu toate astea, e îngrozitor să afli ce crede despre certurile noastre. Coboară privirea, apoi o ridică din nou, cu un zâmbet forțat pe chip, și murmură: Înțeleg, pe de altă parte, că ne ajută.

– Așadar, acum dispunem de un raport psihiatric care îți este favorabil, de mărturia doctorului tău de familie și cea a unei prietene, alături de declarația lui James. Mai mult, avem și rapoarte medicale care îți susțin versiunea. Lucrurile încep să se lege, o asigur.

– Da, dar nimeni nu a văzut ce s-a întâmplat în noaptea aceea. În casă nu mai era nimeni în afară de noi. Juriul va trebui să decidă dacă mă crede sau nu, corect?

– După cum ți-am explicat data trecută, celelalte dovezi vor servi la coroborarea evenimentelor premergătoare acelei nopți. Vor pune acțiunile tale în context.

– Înțeleg. Pot să-mi citesc încă o dată declarația?

– Sigur.

O scot din teancul de documente și i-o dau. Se apleacă deasupra hârtiei și începe să citească, în timp ce eu parcurg o altă copie aflată la dosar. Oricum o știu pe dinafară. Este povestea pe care am încropit-o eu din frânturile de informații pe care i le-am smuls la restaurant, o versiune ce nu mai are mare lucru în comun cu jumătățile de adevăr pe care mi le-a servit la prima noastră întâlnire. Am citit textul de atâtea ori, încât mi s-a fixat în memorie: stadiile incipiente ale relației lor și progresele lente, insidioase, ale violenței. Rănile mai mici sau mai mari. Insultele, umilințele, flegmele, zgârieturile, trasul de păr și alte resorturi sensibile pe care le-a activat ca să o facă să-și piardă încrederea în sine, să-i fie rușine de ea însăși. Ziua când și-a acoperit un ochi vânăt cu machiaj și a pretextat că s-a lovit de portiera mașinii. Minciunile pe care le prezenta prietenilor, medicilor și celorlalți părinți din clasa lui James. Eforturile tenace pe care le-a depus ca să-și apere copilul, să-l țină departe de accesele de furie ale lui Edwin, încasând ea și pentru el.

*Nu-l mai puteam apăra pe James. Era prea mare. Era deja mai înalt decât mine, aproape cât Edwin. Soțul meu nu suporta prezența unui alt bărbat în casă. La un moment dat, anul acesta, la începutul lunii mai, James l-a înfruntat dintr-un motiv oarecare, pe care nu mi-l amintesc. James a plecat de acasă, iar Edwin s-a răzbunat pe mine, pălmuindu-mă și acuzându-mă că-l montez împotriva lui, că James își pierduse controlul și că merita să primească o lecție. Credeam că izbutisem totuși să-l potolesc, oferindu-i asigurări că James îl respectă, dar în aceeași seară, când James s-a întors acasă, Edwin l-a trântit la pământ și l-a lovit de câteva ori cu picioarele. L-am tras deoparte, însă eram conștientă că se va repeta. L-am trimis pe*

*băiat în tabere sportive în perioada vacanței de vară, apoi, când s-a întors la școală, în toamnă, am sperat că lucrurile vor reveni la normal, măcar o perioadă. Dar el a insistat să vină acasă în weekend, ca să participe la petrecerea aceea. Deși am încercat din răspuțeri să-l fac să se răzgândească, nu am reușit.*

*Spre ușurarea mea, Edwin a zis că va pleca într-o delegație, însă deplasarea s-a anulat. Când i-am spus joi că James o să petreacă sfârșitul de săptămână acasă, a făcut o criză de furie, strigând că n-a deschis o nenorocită de grădiniță. Exact așa a spus: „De ce paștele mă-sii ai acceptat? Casa mea nu este o nenorocită de grădiniță. Doar nu plătesc taxele la internat ca să stea mai mult aici decât la școală!“ Am încercat să-l calmiez, dar nu aveam cu cine discuta. „Ei bine, mâine o să ies dracului în oraș“, mi-a spus. James s-a întors vineri seara. Edwin a ieșit, după cum promisese, și mi-a mai venit inima la loc. Am făcut o plăcintă cu pește și am mâncat împreună cu fiul meu, după care ne-am uitat puțin la televizor. James s-a dus la culcare, iar eu am mai rămas, să văd un film. Edwin a venit acasă pe la miezul nopții. Era beat și când a simțit mirosul de pește s-a enervat la culme, acuzându-mă că am împuțit intenționat casa. A dat buzna în bucătărie și mi-a aruncat restul de plăcintă în față. M-am ferit, așa că mâncarea a ajuns pe peretele din spatele meu. Vasul nu s-a spart, dar plăcinta s-a scurs pe jos. Edwin m-a apucat de ceafă, m-a trântit și mi-a împins fața în mâncare. Mi s-au umplut nasul și gura. Îmi venea tot mai greu să respir din cauza amestecului lipicios de ou, sos și pește afumat. Mirosul era dezgustător, îmi venea să vomit. M-am zbatut cât am putut încercând să scap, dar el s-a lăsat cu toată greutatea în spinarea mea. Abia mai puteam să respir. Ceafa și umerii mă dureau îngrozitor. Când mă resemnasem cu gândul că voi muri înecată cu propriami plăcintă, mi-a dat drumul ordonându-mi să mănânc resturile: „Treci și curăță mizeria pe care ai făcut-o, cățea nenorocită!“ Mi-am apropiat fața de podea și am început să mănânc. Când era în starea asta, nu avea nici un sens să încerci să discuți cu el. Era mai bine să faci ce-ți spunea.*

În acest punct, Madeleine s-a oprit din lectură, îmi dau seama după pagina pe care o ține în mână. Nici mie nu mi-a picat ușor când mi-a povestit episodul în bar. În ochii mei, femeia asta e întruchiparea stăpânirii de sine. La fiecare întâlnire, am fost impresionată de perfecțiunea pe care o emană. I-a produs

aceeași impresie și lui Patrick, care mi-a spus că până și în spatele gratiilor reușea să fie îngrijită. Nu reușesc cu nici un chip să mi-o imaginez în patru labe, lingând plăcintă cu pește de pe gresie. Oftează și continuă să citească. Reiau și eu.

*Am mâncat cât am putut, dar tot mai rămăsese. Edwin mi-a tras un șut în spate: „Vezi că mai ai puțin. Fă bine și papă tot“. Eram îngrozită la gândul că James ar fi putut să coboare și să vadă întreaga scenă. Edwin s-a îndepărtat, dar am auzit un zgomot de sticlă spartă undeva chiar lângă capul meu. Un ciob m-a lovit în obraz. M-a usturat. Pe gresie apăruse o baltă de vin. „M-am gândit să-ți ofer un pahar de vin la masă“, mi-a spus chicotind sarcastic. N-am îndrăznit să mă ridic sau să mă opresc din linsul podelei, dar acum îmi era teamă că mă va împinge peste cioburi. A început să râdă din ce în ce mai isteric, până când mi s-a părut că mai mult plângea. N-am îndrăznit să întorc capul. După ce mi-a mai tras un șut, a urcat la etaj. L-am auzit trântind ușa, apoi s-a așternut liniștea. Am așteptat cam o jumătate de oră pe jos, ca să fiu sigură că nu se întoarce, apoi am curățat bine totul și am împins cioburile într-un colț. Când am urcat, am văzut pe sub balustrada scării că ușa de la dormitorul nostru era închisă, așa că m-am hotărât să dorm pe canapea. A doua zi dimineață, Edwin m-a trezit devreme, pe la ora șapte. Era cu totul alt om: „Am sforăit prea tare? De aceea te-ai mutat pe canapea?“ M-a invitat să luăm micul dejun în oraș. Am acceptat, m-am spălat și m-am îmbrăcat rapid, înainte să se răzgândească. Nu-mi plăcea că trebuia să plec fără să-mi iau la revedere de la James, dar mi-am spus că ar fi mai bine să nu-i amintesc soțului meu de prezența lui. Am luat un taxi până la Wolseley, unde îi place lui Edwin. El și-a comandat un mic dejun englezesc complet, iar pentru mine a cerut omletă și somon afumat. Nu mi-era foame, iar peștele chiar mi-a făcut greață, dar am reușit să termin tot. Edwin s-a purtat foarte frumos, a glumit tot timpul și, încetul cu încetul, am început să mă relaxez. Am luat din nou un taxi și am ajuns acasă pe la ora unsprezece. James se trezise între timp, căci cioburile dispăruseră din bucătărie. Mi-a părut rău că fiul meu simțise nevoia să mă ajute curățând mizeria produsă de Edwin, când eu ar fi trebuit să fiu apărătoarea lui. Soțul meu era în continuare deosebit de calm. James a coborât la un moment dat și am stat cu toții de vorbă despre școală și despre sporturile pe care le practică. La prânz i-am făcut tartine cu brânză la cuptor. Totul a fost OK. Mă liniștisem.*

*După-amiază, ne-am văzut fiecare de treaba lui. James avea de făcut teme, iar eu am citit niște materiale pentru expoziția pe care o pregăteam. Edwin s-a închis în bibliotecă și am făcut tot posibilul să nu-l deranjez. Am rezervat o masă la unul dintre restaurantele lui preferate, iar seara am mâncat împreună fripturi și am băut vin. Edwin a comandat și un whisky la final. Probabil că mai băuse ceva acasă, dar nu aveam de unde să știu. A băut mult mai mult vin decât mine.*

*După masă, James s-a dus la petrecerea din Balham, iar noi ne-am dus acasă. A mai băut niște whisky și a început să bombăne că James nu petrece mai mult timp cu noi. Am făcut greșeala să-i atrag atenția că el era cel care nu și-l dorea prin preajmă pe fiul nostru, drept care am încasat două palme. Se învârtea nervos prin casă, așteptându-l să se întoarcă. În clipa când a James a intrat pe ușă, Edwin s-a repezit asupra lui, l-a pus la pământ și a început să-i care picioare în cap și la corp. Eu am început să tip și am reușit cumva să-l trag de pe el, astfel că James a putut să fugă la etaj. „O să-l omor, o să-l omor pe nenorocit! Nu suport așa ceva!“, urla Edwin în tot acest timp. A năvălit în living și a mai băut niște whisky, iar eu m-am așezat pe scări, încercând să nu-i atrag atenția. Până la urmă s-a îmbătat de tot și a adormit pe canapea.*

– Chiar crezi că aş putea scăpa de acuzația de omor? mă întreabă Madeleine.

– Nu știu. Depinde de o mulțime de lucruri. Cel mai bine ar fi dacă acuzarea ți-ar accepta mărturia – le-o trimitem împreună cu raportul psihiatric, iar ei vor cere o contraexpertiză. Chiar dacă acuzarea nu acceptă o înțelegere, nimic nu ne împiedică să ne încercăm șansele în fața juriului. Unde este dificil să prevezi deznodământul. În orice caz, merită încercat, ținând cont de toate cele întâmplate.

Se ridică și face câțiva pași până în partea cealaltă a încăperii.

– Este adevărat, totuși. Nu mai vedeam nici o scăpare. Altceva nu puteam face.

Își acoperă chipul cu mâinile și se lasă să alunece cu spatele lipit de perete până ajunge pe vine. În minte îmi vine imediat imaginea ei în patru labe

lingând plăcinta cu pește de pe jos. Văd și un picior încălțat cu o gheată grea lovind-o. Începe să plângă încet. Îmi continui lectura.

*În noaptea aceea, nu am dormit. Nu reușeam să mă gândesc la altceva. Știam că trebuia să fac ceva, dar nu știam ce. Dimineață, l-am trezit pe James și l-am trimis înapoi la școală. Știam că nu va mai fi bătut niciodată. Apoi am făcut un duș și m-am schimbat. Edwin s-a trezit târziu și nu mi-a adresat nici un cuvânt toată ziua. S-a închis în biroul lui, unde nu știu ce a făcut. Nu îndrăzneam să-l deranjez când era acolo. L-am așteptat în bucătărie, unde am pregătit o supă, în cazul în care i-ar fi fost foame. A coborât pe la ora șase și s-a pus din nou pe băut. Am băut și eu un pahar, ca să-mi amorțesc nervii. Tremuram de frică în preajma lui. M-a întrebat unde este fiul nostru și i-am spus că s-a întors la școală. Vestea l-a supărat, fiindcă nu trecuse să-și ia rămas-bun de la el. Mi-a tras câțiva pumni în stomac și m-a certat din nou: „Tu l-ai întors împotriva mea. Din cauza ta mi-am pierdut fiul. O să am grijă să nu te bucuri nici tu de el“, mi-a spus.*

*La auzul acestor cuvinte, ceva s-a rupt în sinea mea. „Să nu mai îndrăznești niciodată să-mi ameninți băiatul“, i-am răspuns. A râs cu poftă. „Altfel, ce, Madeleine? Ce-o să faci?“ M-a pus la pământ cu un pumn în cap, apoi mi-a tras câteva picioare în burtă: „Nu poți să faci nimic ca să mă oprești. Pot să vă omor pe amândoi, dacă am chef.“ Nu i-am mai răspuns. A mai băut ceva, după care a urcat în dormitorul matrimonial. L-am auzit plimbându-se pe la etaj, apoi s-a lăsat liniștea. Nu mai puteam suporta situația. Mă lovise mult prea tare și era clar că nu avea de gând să se oprească. Îl bătuse cu bestialitate pe James și amenințase să-l omoare. N-aveam nici o îndoială că era în stare să ne ucidă pe amândoi. Nici nu voiam să mă gândesc la ceea ce intenționa să facă în continuare. Nu mai aveam alte soluții. Eram pur și simplu îngrozită de el. Asigurându-mă că dormea, am luat un cuțit pentru carne și l-am înjunghiat de mai multe ori. Nu știu unde am găsit forța necesară. L-am lovit până când am fost sigură că n-o să se mai trezească niciodată, că n-o să ne mai bată. Am văzut roșu în fața ochilor și nu m-am mai putut opri. Înfîgeam cuțitul orbește. Sângele țâșnea peste tot, îmi acoperise mâinile și fața, dar tot nu m-am oprit.*

– Madeleine, ești bine? o întreb.

Stă tot pe jos, dar suspinele i s-au mai liniștit.

– Da, cred că da.

– Nu-ți pot promite că juriul o să accepte versiunea ta. Însă, în opinia mea, ceea ce ai scris se califică drept o pierdere temporară a controlului. Încadrarea ar putea coborî de la omor la ucidere din culpă. Trebuie să demonstrăm că te temeai, pe bună dreptate, de o escaladare gravă a violenței, atât împotriva ta, cât și a lui James. Mai mult, Edwin v-a amenințat cu moartea. Cred că dispunem de suficiente dovezi pentru juriu – ți-ai ucis soțul într-un moment de răătăcire, speriată de perspectiva agresiunilor lui viitoare. Din expertiza psihiatrică, cea corectă, de când ai spus adevărul, rezultă că ai arătat semne de stres posttraumatic și depresie. Putem dovedi violențele la care te-a supus Edwin, avem și mărturia lui James. Trebuie să încercăm. Ești de acord?

Eram în picioare și aproape că strigam, fără să-mi dau seama. N-aș fi suportat să o văd lăsându-se învinsă.

– Nu știu, Alison. Chiar nu știu ce să zic. Apreciez enorm dedicarea ta, dar nu sunt sigură. Aș vrea să mă mai gândesc, dacă nu te superi. Să discut și cu Patrick. Dacă nu este de acord, mi-aș putea schimba pledoaria în recunoașterea completă a vinovăției.

Se ridică, se apropie de mine și mă ia în brațe. O strâng și eu la piept, cu lacrimi în ochi. Îmi vine greu să mă gândesc la chinurile prin care a trecut. A demonstrat mai multă putere decât am avut eu în toată viața. Rămânem îmbrățișate câteva minute bune, apoi ne despărțim. Ea se duce la chiuvetă și începe să spele niște cești de cafea, iar eu îmi strâng hârtiile și îmi verific telefonul.

Zece apeluri pierdute. Cinci mesaje. Ce mama mă-sii se întâmplă?  
Dumnezeule, Matilda. Trebuie să fie Matilda.

Nu, nu este ea.



Primul mesaj, de la Patrick: „Sună-mă“.

Al doilea mesaj, de la Patrick: „Sună-mă, te rog“.

Al treilea mesaj, tot de la Patrick: „Totul a fost o mare neînțelegere. Sună-mă“.

Al patrulea mesaj, evident, Patrick: „Te rog, te implor, sună-mă“.

Al cincilea mesaj provine de la Mark, expertul meu: „Doamnă, vă rog să sunați urgent la birou“.

Ies imediat și sun la firmă.

– Nu trebuie să afle nimeni, dar Patrick este audiat de poliție, îmi spune Mark fără nici o introducere. Nu-i spuneți nimic clienței. Rămân cu gura căscată, incapabilă să articulez un răspuns, așa că el adaugă: Chloe zice că încă nu a fost acuzat de nimic, dar este audiat preventiv.

– Au spus pentru ce, polițiștii sau Chloe?

Îmi vin în minte mesajele primite de la el, mai ales cuvântul „neînțelegere“, și în stomac începe să mi se formeze o bilă de plumb.

– Chloe este foarte circumspectă, dar am impresia că cineva a depus o plângere împotriva lui.

– Ce fel de plângere?

– Cred că este vorba de o femeie, nu știu nimic mai mult.

Mark mă mai informează că nu am cazuri pentru a doua zi și cădem de acord să-mi iau liber, apoi încheiem convorbirea.

– Totul e în regulă? se interesează Madeleine când mă vede revenind.

– Nu... adică, da, sigur că da. O veste proastă despre un coleg, nimic deosebit. Până și eu sunt surprinsă de talentul cu care mint. Mîntea îmi lucrează la turație maximă. Îmi pare rău, Madeleine, dar trebuie să plec.

– Stai liniștită. Sper să fie bine.

– Sunt sigură că așa va fi, îi răspund, deși nu sunt pe deplin convinsă.

Năpădită de panică, îmi iau rămas-bun de la Madeleine ca prin ceață, fără s-o mai aud. Înaintez mașinal pe străzile din Beaconsfield, incapabilă să execut ritualul complex al chemării unui taxi. Mă opresc pe peronul gării și las să treacă două trenuri fără să-mi pese. De abia când începe să plouă urc în prima garnitură oprită, fără să știu unde duce. E întuneric, iar în mintea mea mesajele pe care mi le-a trimis se bat cap în cap cu răspunsurile pe care i le-aș fi putut da: „Sună-mă, lua-te-ar naiba/nu eu/ești sigură?; sună-mă, lua-te-ar naiba/nu m-ai sunat/nu eu/nu eu/nu eu?/Să te ia dracu’.“ Scrie, șterge, scrie, șterge. Numai nu trimite. Știu că ar trebui să vorbesc cu el, dar nu știu ce să-i spun. Încerc să-l sun, însă intră direct mesageria vocală, iar telefonul meu rămâne fără baterie înainte să mă pot hotărî asupra mesajului pe care să i-l las.

Când ajung acasă, trec pe lângă Carl și pe lângă Matilda fără să-i văd și mă reped sub duș, de unde ies când apa rece îmi dă de știre că am golit boilerul. Cred că soțul meu încearcă să-mi spună ceva, dar cuvintele lui se scurg peste mine odată cu apa; mă duc la culcare dorindu-mi ca ziua de mâine să nu mai vină, indiferent de ororile nopții.

Inevitabil, ziua de miercuri sosește.

Matilda se aruncă peste mine în pat.

N-o bag în seamă.

Carl mă zgâlțâie de umăr.

Nu-l bag în seamă.

Telefonul nu sună și nu anunță mesaje.

Și chiar dacă ar face-o, l-aș ignora.

Sunt înfășurată bine în pătură, cu capul vârât în pernă. Ziua de mâine a venit și totul este la fel. Nimic nu a dispărut. Fragmente ale conversației cu Mark mi se învârt prin cap: „Încă nu a fost acuzat de nimic, este audiat preventiv“. Asta nu înseamnă că lucrurile stau într-adevăr așa.

Apoi îmi aduc aminte de seara de vineri, la mine acasă. „Oprește-te“, i-am spus, „oprește-te.“

Iar el s-a oprit. La un moment dat. Nu este un violator. Este Patrick.

Dar dacă nu s-ar fi oprit?

Dacă, de această dată, nu s-a oprit?

Nu, nu se poate. Nu Patrick.

Nu vreau să cred că a făcut așa ceva.

Nu vreau să cred.

– Alison, trebuie să răspunzi. E de la birou.

Carl încearcă să-mi împingă telefonul în mână. I-aș spune să mă lase în pace, dar nu pot. Nu mai pot. Îmi îndrept corpul și pun aparatul la ureche.

– Alo? îngaim, simțindu-mi limba umflată și lipicioasă.

– Bună dimineața, îmi pare rău să vă deranjez. Știu că v-ați luat liber azi, dar aș vrea să vă pun la curent cu evoluțiile, aud vocea lui Mark.

– Au fost evoluții?

– Da. Tocmai am discutat cu Chloe, de la Saunders & Co. Mi-a confirmat că Patrick a fost eliberat pe cauțiune azi la prima oră. Trebuie să se prezinte la poliție într-o săptămână. Se investighează o posibilă infracțiune de viol. Evident, dreptul de practică îi va fi suspendat pe durata anchetei, iar cazurile lui vor fi preluate de Chloe. Ar vrea să discutați mai târziu despre dosarul acela de omor.

– Am înțeles. În regulă, îi răspund ridicându-mă în șezut și căutând din ochi ceva de scris. Creierul meu este păcălit să se comporte normal, dar nu ține mult. Mă prăbușesc înapoi în pat. Viol? Ești sigur?

– Din păcate, da.

– Știi despre cine e vorba? Îmi pare rău, îmi dau seama că n-ar trebui să întreb, completez după o scurtă pauză.

– Nu, doamnă, nu știm mai mult. Acestea sunt toate informațiile de care dispunem. Chloe a zis că o puteți suna oricând pe mobil. Sau o găsiți pe numărul de fix de la birou. Să fiu în locul dumneavoastră, aș suna-o rapid. E puțin cam agitată.

Mark închide. Mă uit la telefon, încercând să-mi dau seama cum au putut acele cuvinte oribile să-și croiască drum în urechea mea.

– Viol? întreabă Carl.

Sar în sus speriată. Uitasem complet de prezența lui.

– Un caz oarecare. Pentru săptămâna viitoare, îi răspund.

– Bine. Fără să dea semne că ar avea de gând să plece, mă privește intens. Nu arăți prea bine. Parcă te-ai înverzit la față. Iarăși ești mahmură?

– Nu, nu sunt. Am lucrat ieri până târziu. Nu știu ce am, mi-a fost rău. De aceea mi-am luat liber astăzi.

Fac un efort uriaș ca să-mi păstrez vocea egală. Orice ezitare ar genera o explozie vulcanică și un tsunami de lacrimi, spectacol la care nu vreau să-l fac părtaș.

– Ți-a fost rău? Of, Doamne, sper că n-ai luat norovirusul care circulă zilele astea și provoacă gastroenterită. Matilda trebuie scoasă imediat de aici. Ai nevoie de ceva?

Se retrage rapid către ușă.

– Nu, îi răspund.

În sinea mea însă, știu precis ce mi-aș dori. Aș vrea ca timpul să fie dat înapoi, ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat, ca acest coșmar care m-a cuprins ca nisipurile mișcătoare să ia sfârșit odată.

Mă înfășor la loc în pătură și închid ochii.

Îmi petrec restul zilei în pat. Carl se poartă frumos cu mine când se întoarce de la serviciu, îmi pregătește o supă pasată de legume și pâine prăjită, pe care mi le aduce în dormitor. După ce termin, strânge tava, iar eu mă întind din nou pe spate, cu ochii închiși. Revine după câteva minute, cu laptopul, și se așază lângă mine. Îi sunt recunoscătoare că tace, că mă lasă în nefericirea mea. Bântuită toată după-amiaza de chipul lui Patrick, pe care îl văd palid și cu ochii injectați, încerc să-l sun din nou. Mâinile îmi tremură îngrozitor când formez numărul, dar telefonul lui e tot închis.

La ora opt îmi scrie, în sfârșit, un mesaj. Tresar la auzul notificării, dar Carl, absorbit în munca lui, nu observă nimic.

„Minte, Alison. Nu este adevărat.“

Șterg rapid mesajul și-i răspund:

„Nu știu ce să cred.“

„Te rog să mă crezi. Doar mă cunoști. Cum să fac așa ceva? Măcar dă-mi o șansă să-ți explic.“

Șterg și noul mesaj și mă gândesc ce să-i scriu.

„Sunt gata să-ți ascult explicația, dar nu promit nimic. Discutăm mâine.“

O pauză mai lungă și, în fine, răspunsul: „Îți mulțumesc“.

Închid telefonul și mă ghemuiesc la loc, cu pătura în cap, complet izolată de lume.

Matilda are voie să mă viziteze, după ce Carl se declară satisfăcut de starea mea de sănătate. Bine că nu vomit. Se așază în pat lângă mine și acceptă o îmbrățișare lungă. Îi simt respirația caldă pe gât și mă delectez cu mirosul părului ei. Durerea din piept cedează pentru moment, împreună cu lanțul de oțel care-mi strângea coastele. Surprind privirea lui Carl spre creștetul Matildei și, pentru prima dată după luni de zile, îl văd zâmbind din toată inima. Se așază lângă noi și mă mângâie pe braț. Tensiunea mi se disipează complet și oftez ușurată.

– Trebuie să ies puțin, Alison. Pot să te las singură?

– Da. Cred că mi-a trecut, orice o fi fost.

– Bine. Mai întâi o duc pe Matilda la culcare. O să te porți frumos cu mami, da? Matilda încuviințează din cap, vizibil obosită, și Carl o ridică în brațe. Mă duc să mă întâlnesc cu clientul acela, cu sinucigașul. Încă nu și-a revenit complet. Încerc să mă întorc repede.

Nu că nu mi-ar păsa, dar îmi lipsește puterea să mă angajez în conversație. Matilda e bine, nimic altceva nu contează.

– Nici o problemă. Ne descurcăm.

Duce fetița în camera ei și eu mă fac covrig la loc, în timp ce el îi cântă un cântec de leagăn.

A doua zi, după micul dejun, Carl și Matilda mă conduc până la autobuzul care mă duce la birou. Le fac cu mâna pe geam. Când ajung, Mark mă tratează formal, înmânându-mi un teanc de dosare noi. Se referă la cazul Madeleine, dar și la două cazuri, unul de viol și unul de fraudă, care trenează de câteva luni. Se apropie data verdictului pentru amândouă și, studiind documentele, îmi imaginez cât de simplu ar fi să mă mut trei luni în Chichester Rents, mai jos de Fleet Street, unde aș putea avea un program normal, aproape de la nouă dimineța la cinci după-amiaza. Aș putea să o duc pe Matilda la școală și să o recuperez după ore. Mă gândesc puțin la această perspectivă și îl sun pe Mark.

– N-ai putea să-mi pasezi mai multe cazuri de fraudă? Sau o anchetă? Mi-aș dori ceva mai multă predictibilitate.

Promite că va încerca. Zâmbesc încântată de găselniță. Asta e soluția. Aș putea chiar să mă transfer la Parchet. Dacă m-aș ocupa de lucruri mai simple, poate că aș deveni mai calmă. Dacă aș fi mai calmă, aș duce o viață mai controlată, m-aș putea dedica total familiei mele, iar Carl n-ar mai fi supărat pe mine.

Patrick sună pe la prânz. Îmi ia câteva secunde până mă hotărâsc să accept convorbirea.

– Patrick? Am încercat de mai multe ori să dau de tine.

– Știu. Îmi pare rău. A fost... dificil. Vrei să ne vedem?

Iarăși fac o pauză consistentă. O parte din mine tânjește după el și ar da orice să știe că nu este un monstru violator, așa cum a fost acuzat. Pe de altă parte, o voce îmi spune să-l las baltă și să-mi văd de treabă...

– Bine. Unde?

Propune o cafea în zona gării Waterloo, pe The Cut, și accept, ascunzându-mi ușurarea că nu mă invită pe undeva pe lângă Fleet Street. Pornesc pe jos și trec pe malul celălalt al fluviului. Îmi simt picioarele tot mai grele pe măsură ce mă apropii.

Îl găsesc la o masă retrasă, strângând o cană în mâini. Mă salută din cap și, când ajung în dreptul lui, se ridică. Îl las să mă îmbrățișeze, nu fără o scurtă ezitare. Când mă strânge în brațe, redevin conștientă că el este, că este Patrick, prietenul, colegul și amantul meu, așa că-i răspund cu aceeași căldură. Trage brusc aer în piept și începe să-mi suspine pe umăr. Simt că pe ceafă mi se scurge ceva cald. Îl bat ușurel pe spate. Tensiunea lui începe să mi se transmită și mie. După câteva minute, îmi dă drumul și ne așezăm față în față. Ia din nou cana în mână, fără să bea din ea. Tăcerea devine aproape insuportabilă.

– Patrick, trebuie să-mi spui ceva, încep, chiar în momentul când deschide gura.

– Ascultă-mă, o să încerc să-ți explic. Mă acuză pe nedrept, ca să-și scape pielea.

Sunt atât de uluită, încât nu reușesc să articulez nimic.

– Vorbesc serios, Alison. Trebuie să înțelegi, insistă, și detectez în vocea lui o notă de panică.

– Ce să înțeleg?

Între noi se lasă din nou o tăcere apăsătoare. Decid să sparg gheața. Trebuie să obțin imaginea de ansamblu.

– Ești eliberat pe cauțiune.

– Da.

– Încă nu ai fost pus sub acuzare.

– Nu. Trebuie să mă întorc la poliție într-o săptămână, luna viitoare. Probabil că acum analizează probele. Mi-au spus că vor lucra rapid.



– De ce s-ar grăbi?

Punctele pe care încerc să le conectez în mintea mea sar în toate părțile. Știu că am pornit cu stângul, dar îmi este greu să mă concentrez.

– Din cauza celor implicați, îmi răspunde luându-și capul între mâini.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, reușesc să-i cer pe o voce mai fermă.

– E greu. E foarte greu.

Ridică ochii spre un punct din spatele meu. E palid și are cearcăne. Sufletul distracției și-a pierdut strălucirea.

– Patrick, mă sperii. Te rog să-mi explici ce se întâmplă.

Trage adânc aer în piept.

– OK. Era luni.

– Când, luni?

– Devreme, după-amiaza. Atunci am fost arestat.

Încerc să-mi clarific succesiunea evenimentelor. Știu că am vorbit luni dimineața la telefon despre cazul Madeleine. Și că am mai stat de vorbă o dată după prânz.

– Dar am vorbit cu tine pe la trei și jumătate sau patru. Cum e posibil, dacă vorbeai cu mine?

– Da, așa este. Vezi tu, la ora aia eram deja băut. Luasem prânzul cu cineva. Nu ți-ai dat seama?

Clatin din cap că nu. Patrick a ținut întotdeauna bine la băutura.

– Mă rog, apoi, am mai băut ceva. Mai mult decât ar fi trebuit.

– Cu cine ai mâncat? îl întreb, aproape silabisind cuvintele. Întrucât nu-mi răspunde, ridic glasul: Cu cine ai luat prânzul, Patrick? Presupun că este chiar persoana care a depus plângere împotriva ta.

Se lasă pe spate în scaun, arătând ca și cum ar avea șaiszeci de ani. Obosit, încărunit, epuizat. Lipește palmele pe masă, cu degetele răsfirate.

– Te rog, insist.

– Promite-mi că nu vei spune nimănui. Numai Chloe mai știe.

– Îți promit. Dar spune-mi odată.

– Caroline Napier. Cu ea am mâncat la prânz. Caroline Napier. Da, ea a depus plângere.

Trag adânc aer în piept și expir încet. Respir, îmi țin respirația, expir. La naiba.

– Vorbim de Caroline Napier, QC?

– Chiar ea.

– Știam că este căsătorită, cu jurnalistul acela...

Caroline Napier este o celebritate în lumea avocaților, una dintre cele mai tinere femei care să fi primit peruca de mătase<sup>10</sup>, căsătorită și, pe deasupra, cu trei copii.

– A lăsat-o pentru o stagiară și e disperată. Ne-am îmbătat, înțelegi? Am întâlnit-o din întâmplare la tribunalul din Luton. Am plecat cu același tren, înainte de prânz. Am invitat-o la masă și a acceptat. Ne-am pilit din ce în ce mai rău, mi-a povestit totul despre căsnicia ei nefericită. La un moment dat, în apropiere de Clerkenwell, am sărit gardul într-una dintre acele grădini private. Știi unde, ai fost cu mine acolo. Îți mai amintești? Credeam că nimeni nu vede.

– Ce să vadă?

Îmi simt mâinile reci. Încerc să alung amintirile pe care mi le trezește locul acela. Mi-a spus că sunt specială. Aproape că l-am crezut.

– Pe noi. Ceea ce făceam.

– Ce anume făceați? îl întreb pe un ton la fel de rece ca mâinile mele.

– Trebuie să-ți fac un desen?

Pare pe punctul să izbucnească în plâns, îi tremură bărbia.

– Dacă vrei...

– Părea un loc bine ascuns. Și era deja întuneric. Ne sărutaserăm la restaurant, apoi într-un bar. I s-a părut foarte amuzant să sărim gardul. Era un loc liniștit. Ea își dorea la fel de mult ca mine...

– Ce dorea?

– Haide, Alison. Ne-am tras-o pe o băncuță, în parc. Ce sens are să mă obligi să o spun?

– De ce nu poți să o spui?

– Pentru că te-ar face geloasă și asta e ultimul lucru de care am chef acum.

Cuvintele lui mă irită la culme. Nu le pot ignora.

– Nu cred că este o prioritate acum, îi răspund forțându-mă să rămân calmă.

– Iartă-mă, nu asta am vrut să spun. Nu prea sunt în apele mele. Nu mă înțelege greșit. Am fost arestați, Alison. Cineva ne-a văzut și a chemat poliția.

Cu aceste cuvinte, se prăbușește din nou pe spătarul scaunului.

Tace. Încerc să spun ceva, dar nu-mi găsesc cuvintele.

– Am fost duși la cea mai apropiată secție și vârați într-o celulă, ca să ne trezim. Marți dimineață ne-au amendat pentru ultraj la adresa bunelor moravuri. Eu am acceptat să plătesc amenda; ea, nu. Când și-a revenit, a declarat că era prea beată ca să-și exprime acordul. A recunoscut că ne-am sărutat, dar a spus că, odată ajunși în grădină, s-a speriat și nu a vrut să continuăm, însă eu am forțat-o să întrețină raporturi sexuale cu mine. A zis că a încercat să se opună, dar era prea beată. Oricum ar fi, legea îi garantează anonimatul. Numele meu va ajunge probabil în curând în presă, al ei va fi protejat.

Sunt profund șocată. Trăiesc din nou atingerea lui, pipăielile lui, băjbâielile noastre prin beznă. Am fost acolo. Îmi amintesc grădina, rododendronii, banca, mirosul de frunze putrede din aer. M-am aplecat peste spătarul băncii, lemnul aspru mi-a zgâriat palmele, Patrick s-a împins puternic în mine și a terminat după câteva secunde.

– Nu spui nimic, Alison?

– Nu știu ce să cred. Este o acuzație foarte gravă. Nu pot să cred că a inventat-o.

– Adică eu mint? Mulțumesc, îmi răspunde într-un acces de furie. Se calmează și revine. De acord. Înțeleg că pare greu de crezut, dar nu-i pasă de nimic altceva decât de propria-i persoană. E o manevră foarte deșteaptă, dacă stai să te gândești. Pariez că nici nu mă vor pune oficial sub acuzare, pentru că nu au suficiente probe ca să meargă în fața instanței. Poate chiar își va retrage plângerea, ca să rămână și cu conștiința împăcată. Dar, în calitate de reclamant într-un astfel de caz, are garantat anonimatul pe viață. Nu se va afla niciodată că ea a fost acolo. Orice aș face, câștigă.

Îl privesc uluită. Îmi vine iarăși în minte seara aceea de vineri, când nu voia să se oprească, în ciuda protestelor mele. Trebuie să accept că ar fi capabil de viol. Totuși, ezit în continuare. Ceea ce-mi povestește pare complet absurd, dincolo de înțelegere, dar conține un grăunte de logică. O logică născută din disperare, probabil, dar nu mai puțin logică.

– Chiar crezi că...

– Sunt convins, Alison, îmi răspunde aplecându-se spre mine. Pentru ea, este soluția cea mai la îndemână, situația mea n-o interesează nici cât negru sub unghie. Admite însă că nu voi fi acuzat oficial, pentru că n-ar avea nici o șansă să dovedească violul în fața unui judecător. Băuse toată ziua, era pulbere, nu există nici o urmă de violență, iar declarația martorului ocular nu sugerează sub nici o formă absența consimțământului...

Chipul său trădează o agitație extremă și, în sfârșit, am impresia că detectez o urmă de culoare în obrajii pământii.

– Bine, bine, am priceput. Își asumă totuși un risc. Ar putea fi ea însăși acuzată de irosirea timpului poliției sau chiar mai rău.

– Caroline Napier, QC? Cine ar îndrăzni s-o acuze de așa ceva? În cel mai bun caz, vor conchide că nu există suficiente probe, ea își va retrage plângerea și totul va lua sfârșit înainte să înceapă cu adevărat. Sunt aproape sigur că așa se va întâmpla. Dar, știi cum zice lumea, nu iese fum fără foc... Face o pauză. Mă crezi?

Mintea îmi lucrează frenetic.

Îl știu bine pe Patrick. Cunosc reputația lui Caroline Napier.

Nu ar afirma așa ceva dacă nu ar fi adevărat. De ce s-ar plasa în genul acesta de situație? Am asigurat apărarea în câteva cazuri când ea reprezenta acuzarea. Caroline știe exact ce urmează când aduci genul acesta de acuzație. Violul de după viol, prelevarea de probe, pipăielile și expertizele medicale. Sunt pătrunsă de un val de compasiune la gândul suferințelor prin care trebuie să fi trecut. Nu e un lucru cu care să te joci.

– Te rog, Alison, spune ceva. Orice.

Dar, pe de altă parte... e limpede că femeia are probleme. Iar oamenii fac lucruri prostești când au probleme. O căsnicie distrusă, un pahar în plus, fierbințeala momentului, să te lași prins...

– Îmi dau seama că situația este complexă, dar te-ai pus singur în cea mai proastă poziție posibil.

Nu-mi pasă dacă-l atac din gelozie pentru că și-a tras-o cu altcineva. Cred că amândoi am depășit de mult etapa asta.

– N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, știu. Știu că nu-ți place ce am făcut și nu vreau să te rănesc. Detest să te fac să suferi. Ești cel mai bun lucru din viața mea.

Inima îmi sare o bătaie când înțelesul profund al cuvintelor lui își face drum în conștiința mea. Sunt căsătorită cu altcineva. Am o fiică. Cu toată suferința și agitația, relația mea cu Patrick este orice, numai substanțială nu. A profitat și el, am profitat și eu de ea, în moduri diferite, desigur. Eu am găsit în relația noastră un refugiu și o mângâiere, bucuria de a fi dorită, iar nu împinsă la o parte. Dar până la cel mai bun lucru din viața mea e cale lungă. Cu siguranță, lucrul acela nu este Patrick, ci Matilda. Îl privesc cu atenție. Am senzația că între noi s-a căscat o prăpastie fără fund, de netrecut. Nici măcar nu mai seamănă cu el însuși: micșorat, nebărbierit, vulnerabil. Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, își va pierde libertatea și cariera. Fac un efort ca să-mi fie milă de el, dar gândul la suferințele probabile ale lui Caroline este prea puternic.

– Te rog, Alison, spune-mi că ești de partea mea. Chiar aș avea nevoie de un prieten în situația în care mă găsesc.

Ezit o secundă, apoi întind mâna și i-o strâng pe a lui, fără să mai tresar când degetele noastre intră în contact. Peste câteva clipe mă ridic și plec.

În drum spre birou, mă opresc să cumpăr un pachet de țigări și fumez una la intrare. Stresul este de vină, îmi găsesc singură o scuză. Dacă trebuia să-mi cumpăr țigări vreodată, acum e momentul. Însă fumul mi se urcă în nas și mă face să plâng. Mirosul, gustul, totul îmi face silă. Iau pachetul, îl mototolesc și-l arunc la cel mai apropiat coș de gunoi.

La birou, lucrez la dosare câteva ore, iar pe la trei, îl sun pe Mark ca să-i spun că plec acasă. Îi dau un mesaj și lui Carl, anunțându-l că o iau eu pe Matilda de la școală. Se bucură că va putea primi încă un client. Apoi închid telefonul. Nu mai vreau să primesc mesaje de la anonimul acela care se amuză să mă bage în sperieți.

Iau metroul până la Holloway și trec din nou pe la magazinul Waitrose, dar, de data aceasta, sunt mult mai rapidă, mă deplasez printre rafturi ca o profesionistă. Nu mai trebuie să cumpăr friptură, nici legume pentru seducție, mă concentrez asupra unui meniu tipic familial: plăcintă cu pește, lasagna și o prăjitură cu ciocolată pe care o voi pregăti împreună cu fiica mea, întocmai cum a făcut mama lui Carl.

Matilda este fericită când mă vede. Conversez, într-o atmosferă prietenoasă și relaxată, cu mamele care așteaptă la poartă. Nu-mi pot explica de ce le detestam așa de tare, de ce mi se păruseră oribile. Sunt foarte amabile, iar o femeie drăguță, cu ochelari, îmbrăcată cu un pulover lăbărțat, îmi spune că fiica ei, Salma, adoră să se joace cu Matilda, pe care o invită pe la ei. Ne împărtășim ura reciprocă față de cursurile de înot și o fac să râdă cu poftă când îi povestesc întâlnirea mea cu bizara doamnă Anderson, învățătoarea responsabilă de clubul afterschool.

Femeia îmi pune o mână pe umăr și îmi spune:

– Nici nu știu cum te descurci, între muncă și copil.

Este atât de sinceră și afișează o expresie așa de convingătoare, încât clișeul nu mă mai face să clilesc.

Simt un nod dureros în gât și sunt nevoită să-mi dreg glasul de câteva ori înainte să pot vorbi.

– Nu este ușor, dar Carl mă ajută enorm.

– Este o fetiță adorabilă, mai adaugă mama necunoscută.

– Îți mulțumesc, îi răspund, și nu doar din politețe.

Copiii încep să se scurgă pe porțile școlii și ne îndepărtăm, fiecare în căutarea propriului copil. La scurt timp, o văd revenind spre mine.

– Nu cred că am făcut cunoștință, eu sunt Rania.

– Iar eu mă numesc Alison. Încântată de cunoștință.

– Avem un grup de mămici prietene și plănuim să ieșim la masă la un moment dat. Te-ar interesa să ni te alături?

Primul impuls îmi dictează să refuz, dar în sufletul meu își face loc și o firavă rază de lumină. A trecut atâta vreme de când...

– Sigur că da. Dar eu vin destul de rar la școală...

– Cu atât mai mult, ne-am bucura foarte mult să te cunoaștem mai bine. Cred că am deja e-mailul tău, mă voi asigura că primești invitația la timp.

– Îți mulțumesc, e foarte drăguț din partea ta.

Sunt sincer impresionată. Ingenuitatea ei mi-a atins o coardă sensibilă.

– Ești pe WhatsApp? Avem și un grup al clasei, să știi.

Neg printr-o clătinare din cap, dar întrebarea ei mă neliniștește. Am dezinstalat aplicația după câteva zile, pentru că bombăneala permanentă despre hăinuțe pierdute și teme nefăcute a reușit să mă scoată din sărite.

– Nu te condamn, știu că este o aplicație pisăloagă.

– Îmi trimitea nenumărate notificări în fiecare zi, îi răspund, ceea ce o face să râdă.

– Eu am blocat toate notificările, dar să nu spui nimănui.

Aproape că îmi vine s-o iau în brațe. Cred că este primul contact uman normal pe care l-am avut în luni de zile. Am pierdut atâta vreme făcându-mi griji pentru bărbați proști, speriată de politica de la poarta școlii, fără nici un motiv.

Merg spre casă de mână cu Matilda și prepar plăcinta cu pește în timp ce ea desenează căței și scrie o poveste despre un elefant pentru școală. Când termină, o las să se joace la iPad. Am fiert ouă pentru plăcintă și le decojesc sub jetul de apă de la chiuvetă. Mă pregătesc să le tai în sferturi când îmi aduc aminte de aparatul de tăiat pe care mi l-a oferit cadou mama lui Carl cu trei ani în urmă, la Crăciun. Pe vremea aceea, Matilda era încă la creșă, și



trebuia să-i gătesc prânzul în fiecare zi. Țin minte cum am despachetat cutia frumos ambalată și am găsit aparatul de despicat ouă, un cuțit special pentru decuparea sendvișurilor în formă de dinozaur și o cutiuță din plastic pentru fructe. Mesajul pe care mi-l transmitea soacra mea era cum nu se putea mai limpede. M-am forțat să primesc darul cu un zâmbet și l-am vârat în fundul unui dulap din debara.

Acum îl caut febrilă, sperând cu disperare că este tot acolo, ascuns după sticle de detergent și pungi vechi. Le scot pe toate și iată cutiuța ce reprezintă viața casnică de care am fugit întotdeauna. Pe cutie s-a așternut un strat gros de praf, dar ustensilele pentru prânz sunt în stare bună, la locul lor. Scot aparatul pentru ouă din ambalajul lui și îl duc în bucătărie.

– Ce faci, mama? mă întreabă Matilda ridicând ochii din iPad.

– Am adus un cuțit de tăiat ouă pentru plăcinta cu pește.

– Ce drăguț. Îmi plac ouăle. Pot să te ajut și eu?

– Desigur. Trebuie doar să mă lămuresc cum funcționează.

Ne așezăm una lângă cealaltă în fața tocătorului, cu micul aparat alb la îndemână. Iau unul dintre ouăle fierte, îl așez la baza ustensilei și apăs cuțitul deasupra. În prima clipă, pare că nu se întâmplă nimic, oul este la fel de ovoidal ca înainte, dar când apăs până la capăt se desface în felii perfect egale, cu gălbenușul la mijloc.

– Ce chestie interesantă! exclamă Matilda.

O aprob din cap. Nu-mi vine să cred că am evitat cu încăpățânare scula asta atâta vreme.

– Pot să le tai eu pe celelalte? mă întreabă.

Îi dau voie, dar rămân lângă ea pentru orice eventualitate. Mai taie trei ouă, amuzată de fiecare dată de impresia că sunt încă intacte înainte de a se desprinde în patru bărcuțe. Punem și restul de ingrediente pentru plăcinta cu

pește și o dăm la cuptor până când cartofii de deasupra se rumenesc frumos și aerul se umple de mirosul îmbietor al peștelui afumat.

Când e gata, o scot să se răcească și îmi verific telefonul. Vreau să văd când se întoarce Carl. Cred că va fi foarte plăcut impresionat să vină și să găsească temeile făcute și mâncarea gata. O las pe Matilda cu iPadul ei în bucătărie și mă duc în camera de zi, cu umerii încordați, așteptându-mă la mesaje anonime, de amenințare sau de la Patrick. Dar nu primesc nimic de genul acesta. Mă simt imediat ușurată și umerii mi se relaxează. Mă așez pe canapea să-mi verific e-mailurile. Din nou, nimic deosebit. Nimic care să mă sperie. Materialele obișnuite de la muncă. Închid ochii și mă las pe spate, bucuroasă că nimic nu îmi strică seara. Telefonul mă avertizează că am primit un mesaj vocal. Este Carl: „Ajung pe la opt seara. Nu mă așteptați la cină. Ne vedem mai târziu.“

Mă duc înapoi la bucătărie și fierb o pungă de mază congelată. Mănânc împreună cu Matilda jumătate din plăcinta cu pește și acopăr restul cu folie transparentă, pentru Carl. Matilda îmi povestește despre un joc pe care îl joacă cu prietenele ei, iar eu îi spun că am fost invitată la masă de grupul de mame de la școală. Vestea îi face plăcere; îi relatez totul pe un ton vesel și destins, nelăsând să transpară nici o umbră. Dar umbrele sunt acolo. Situația lui Patrick mă împiedică să mă bucur pe deplin de această conversație cu fiica mea.

După ce o trimit pe Matilda la culcare, mă duc și eu în pat. E cam devreme, dar mi-e frig și sunt obosită. Șocul și sentimentul de irealitate care m-a bântuit toată ziua, în ciuda activităților casnice și reconfortante, dispar. Știu unde mă aflu: în casa mea, în pat, cu fiica mea în camera de alături. Soțul meu trebuie să sosească și el din clipă în clipă. Când aud cheia în ușă mă simt fericită că suntem toți, din nou, sub același acoperiș.

– Îmi pare rău de întârziere. Plăcinta cu pește miroase minunat, îmi spune în loc de salut.

Îi zâmbesc, iar el coboară în bucătărie. Îmi verific încă o dată telefonul. Nimic. Carl își aduce farfuria în dormitor și începe să mănânce. Opresc soneria telefonului.

– Vrei să ne uităm la televizor? Să vedem împreună un serial nou?

Propunerea mă surprinde plăcut. Ultima dată ne-am uitat împreună la Cartelul crimelor.

– Sigur. La ce te-ai gândit?

– Un serial noir scandinav. Mă duc să-mi aduc laptopul.

Ne ghemuim unul lângă celălalt, cu spatele pe pernele moi, uniți sub lumina rece a computerului. Serialul este subtitrat, așa că nu trebuie să mă concentrez prea tare, iar după câteva minute sunt captivată. Începem și al doilea episod fără nici o ezitare. Se face miezul nopții și sunt prea obosită ca să continuăm. Carl nu se supără și ne întindem unul lângă celălalt dând uitării necazurile, cel puțin pentru o noapte.

– Îmi plac nopțile liniștite, ca asta, îmi spune.

În loc de răspuns, îmi trec brațele peste umerii lui; de data asta, nu mă alungă.

Trece și ziua de vineri, cu două solicitări de eliberare pe cauțiune și un apel la Curtea Supremă din Belmarsh. La ora patru, refuz invitațiile la băut și mă duc direct acasă, oprindu-mă pe la birou doar cât să iau documentele pentru luni. Vorbesc puțin cu Chloe la telefon despre cazul lui Madeleine. Sunt pe punctul să o întreb despre Patrick, dar mă abțin la timp și nu sesizează pauza.

Petrecem încă o noapte liniștită. O trimitem devreme la culcare pe Matilda și mai vedem câteva episoade din serial. Poate că totul se va rezolva între noi, până la urmă. În sinea mea, am mari îndoieli, dar asta nu mă împiedică să nu mă las legănată de iluzii.

Ținutele avocaților și ale judecătorilor – robele, accesoriile și perucile – variază în funcție de rang, poziția în instanță, nivelul instanței, anotimp, natura procesului: civil sau penal. În timp ce avocații obișnuiți poartă peruci scurte din păr de cal, consilierii regali poartă peruci lungi de mătase. (n.red.)

## 18

Carl muncește aproape tot weekendul, așa că sâmbătă dimineața o duc pe Matilda la piscină. Nu e așa de rău pe cât m-am temut. Găsesc un scaun liber și toată lumea se poartă frumos cu mine. Duminică dimineață, mergem în Hampstead Heath. E o zi însorită, iar Matilda se cocoată în stejarii uriași de la intrarea în Kenwood. Fac fotografiile cu ea agățată ca o maimuță de ramurile inferioare. Frunzele s-au scuturat, așa că se distrează dând cu piciorul în grămezile formate pe sub copaci.

– Îmi place să mă cațăr în pomi când sunt cu tine. Tata nu mă lasă niciodată să urc prea sus.

Preț de o clipă mă întreb dacă n-ar trebui să o dau jos, dar se simte atât de bine, încât nu mă lasă inima.

– Ai grijă să nu cazi, îi spun. Nu vrem să-l supărăm pe tata.

Chicotește fericită în timp ce eu îmi reprim un acces de neloialitate. Ne plimbăm până pe deal, la chioșcul cu cafea din dreapta. În mod excepțional, îl găsim deschis. Eu îmi cumpăr o cafea cu lapte, iar Matilda are de ales între ciocolată caldă sau înghețată.

– E prea frig pentru înghețată, îi zic.

– Nu este niciodată prea frig pentru înghețată, îmi răspunde după un moment de gândire, iar doamna din spatele tejghelei râde și îi pune două cupe cu ciocolată într-un con.

Ne întoarcem la stejari și mă face să râd când văd cum s-a mânjit pe toată fața. Scot un șervețel, îl umezesc cu scuipat și o șterg pe obraji. Începe să fugă în cercuri în jurul meu, mă ia de mâini și mă învârte în loc, apoi se

apucă să arunce mănuchiuri de frunze moarte în aer. Arunc și eu câteva, iar ea sare după ele încercând să le prindă din zbor.

– Închide ochii, îmi cere.

– De ce?

– Vreau să ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Eu mă ascund și tu trebuie să mă găsești.

– Bine, îi răspund punându-mi mâinile la ochi.

– Îmi promiți că nu te uiți? Acum, numără până la o sută.

– E prea mult, iubita mea, nu vrei până la cincizeci?

– Tati face așa întotdeauna. Nu ai timp să te ascunzi bine până la cincizeci, nu e cinstit.

Ezit, pentru că nu aș vrea să stric proaspăta noastră alianță.

– Dar șaptezeci și cinci?

– O sută. Te rooog, mămico!

Lungește așa de delicios vocalele, încât nu-i pot rezista.

– Bine, o sută, dar să nu te duci prea departe.

– Îți promit. Îmi promiți că nu te uiți?

– Promit. Unu, doi, trei...

Matilda chicotește fericită, îmi îmbrățișează piciorul, după care îi aud pașii îndepărtându-se în fugă.

– Douăzeci și trei, douăzeci și patru...

– Încă mai numeri, mămico? Nu te aud, strigă încă râzând.

E pe undeva prin spatele meu, nu cred că va dura prea mult căutarea.

– Treizeci și unu, treizeci și doi..., strig mai tare.

Pașii se îndepărtează, foșnetul frunzelor aproape că nu se mai aude. Nu-i mai aud deloc respirația.

– Patruzeci și opt, patruzeci și nouă...

Arunc o privire rapidă în jur.

– Mama, am văzut că te-ai uitat!

O aud, dar nu o pot vedea. Pun mâinile înapoi la ochi.

Alți pași în jurul meu, copii, un câine.

Cincizeci și șase, cincizeci și șapte...

Deja m-am plictisit. N-am mai numărat lent până la o sută de ani de zile, și constat că durează mai mult decât aș fi crezut. Nu-mi place să stau cu mâinile la ochi, ascunsă de soare, de cerul senin și de chipul drag al Matildei, dar am făcut o promisiune.

Șaizeci și șapte, șaizeci și opt...

Diverse voci se apropie și se îndepărtează. Nu prind decât două fragmente din conversație: „fotbal“ și „plăcintă cu carne“. De undeva mai departe, niște cuvinte ininteligibile și râsete. Apoi percep un strigăt scurt la distanță și trosnetul crengilor deasupra capului meu, mișcate de vânt.

Optzeci și unu, optzeci și doi...

Am toate celelalte simțuri încordate la maximum. Sunt înconjurată de toamnă. Adulmec un foc de resturi vegetale și umezeala frunzelor care putrezesc în jurul meu, aud un avion care se îndreaptă probabil spre unul dintre aeroporturile Londrei. Simt miros de stătut, de transpirație, de picioare, dar și o undă de amoniac dinspre WC-uri. Pasagerii se vor fi uitând pe ferestrele rotunde, căutând repere familiare – stadionul Wembley,

Kenwood House, The Heath, spații verzi și copaci, dar zboară prea sus ca să poată vedea siluetele în mișcare ale oamenilor și câinilor care se întrec pe Parliament Hill.

– Nouăzeci și nouă, o sută. Cine nu-i gata, îl iau cu lopata!

Deschid ochii și mă uit în jur. N-o văd pe nicăieri. Ocolesc copacii din apropierea locului unde am numărat, amintindu-mi că Matilda poartă o geacă verde cu argintiu. Nu e. O iau în diagonală, amuzată de talentul ei de a se piti.

– Te ascunzi prea bine. N-am nici o șansă să te găsesc, strig, și vântul îmi răspunde printre copaci.

Pulsul mi se accelerează când adrenalina jocului își face efectul. Un copac, un altul, se amestecă și parcă își întind brațele descărnate spre mine. „Poate că e la mine“, spune unul. „Ba nu, e la mine“, declară altul. Mi se pare că văd o umbră în spatele unuia, o mutriță în spatele altuia. Trag adânc aer în piept și mă opresc din alergat aiurea. Copacii nu sunt vii, adică nu așa. Nu reprezintă vreo forță răuvoitoare care s-o fi răpit cu totul. Cu toate acestea, nu o găsesc.

– Matilda! Matilda! Nu te mai ascunde. Ai câștigat, gata.

Nimic. Nici o fetiță blondă nu vine alergând spre mine din spatele unui boschet. Mă învârt în cercuri fără sens, cu respirația întretăiată și un nod dureros în gât.

– Matilda! Matilda!

Un bărbat în haine de jogging se oprește lângă mine.

– Căutați un câine? Am văzut un cocker spaniel pe acolo. Îmi indică direcția cu degetul. Cred că e pierdut.

– Nu, nu caut un câine, ci pe fiica mea. Ne jucam de v-ați ascunselea și a dispărut.



Mi-e tot mai greu să vorbesc. Sunt complet cuprinsă de panică. Teama îmi trimite impulsuri ascuțite pe șira spinării.

– Cum arată?

– Este cam atât de înaltă, îi arăt cu mâna prin zona șoldului, are părul castaniu-deschis. Trebuie să fie ascunsă pe undeva. M-a pus să număr până la o sută cu ochii închiși.

Bărbatul începe să alerge și el printre copaci, strigându-i numele din când în când. În scurt timp, i se alătură un alt alergător. Două femei care și-au scos câinii la plimbare, atrase de zgomot, mă întrebă ce se întâmplă.

– N-a durat nici două minute. Am ținut ochii închiși mai puțin de două minute. Voia cu orice preț să jucăm jocul ca la carte. N-ar fi trebuit să mă iau după ea.

– Nu te speria, draga mea. O s-o găsim. Probabil că a intrat în Kenwood, spune una dintre femei. Matilda, am reținut corect, da?

Se îndreaptă către poarta metalică de la Kenwood Estate și le aud strigându-i numele. Alergătorul strigă și el, undeva, în stânga mea. Tot mai mulți oameni ni se alătură, plimbăreți, îndrăgostiți, două măicuțe și o fată încălțată cu platforme înalte și machiată strident. S-au împrăștiat, dau tufișurile la o parte și strigă de zor. Eu rămân blocată în mijlocul tămbălăului, în locul unde m-a îmbrățișat înainte s-o ia la goană. Scot telefonul și încep să-i scriu un mesaj lui Carl.

„Nu o găsesc pe Matilda.“

Mă uit încă o dată la cuvinte și înghit cu greu gustul de fiere amară și acidă care îmi urcă din stomac. Le șterg furioasă. Se va întoarce imediat, nu este cazul să-l sperii și pe el.

O mașinuță utilitară cu doi angajați de la spații verzi trece pe lângă mine. Se opresc când văd agitația și discută cu unul dintre căutători, care le arată în direcția mea. Fug spre ei, pe punctul să izbucnesc în lacrimi de fericire la vederea uniformelor verzi, care îmi dau încredere. Mă ascultă cu atenție,

după care unul dintre ei contactează pe cineva prin stația radio. Mă învârt în continuare încolo și înapoi, căutând vreo urmă de-a Matildei. Unul dintre bărbați îmi pune mâna pe umăr ca să-mi atragă atenția. De încordare, aproape că-l lovesc.

– Trebuie să-o găsec, lăsați-mă!

– Vă rog, spuneți-mi cu ce era îmbrăcată, îmi spune apropiindu-și capul de al meu, pe o voce ce se dorește liniștitoare.

Mă irită, pentru că mă împiedică să-mi continui căutările.

– Ți-am mai spus. Blugi albaștri, adidași roz și o geacă verde cu argintiu.

– Cum adică, verde cu argintiu?

– Ce nu înțelegi? Îmi pare rău, îmi cer scuze, e normal să mă întrebați. Verde uniform în partea de jos, argintiu în partea de sus. Gluga este complet argintie, îi răspund copleșită de groază la gândul că fetița mea este redusă la o descriere a hainelor pe care le poartă.

Minutele trec. Nu știu ce să fac, dacă să rămân pe loc sau să mă duc și eu în Kenwood și să încep să scotocesc prin vegetația înaltă de lângă gardul parcului. Aș fi fericită să simt atingerea aspră a ramurilor pe piele, șfichiul frunzelor pe obraji, dar, dacă plec, nu va mai putea să mă găsească. Acesta e ultimul loc unde am văzut-o. Poate că s-a îndepărtat pe cărările umbroase și s-a rătăcit ca într-un labirint, înconjurată din toate părțile de vegetație densă. M-am pierdut și eu o dată pe acolo, când încercam să găsec vechiul teren de dueluri și ghețaria. Ghețaria...

– Credeți că s-ar fi putut duce la casa de gheață? Poate că a rămas blocată undeva? îl întreb pe paznicul de lângă mine. Vorbește la stația de emisie-recepție, dar se întoarce să mă asculte.

– Așteptăm o patrulă de poliție. Vom căuta peste tot.

Cuvântul „poliție“ mă izbește ca un pumn în plex. Nimeni nu-mi spune că se va întoarce imediat, că trebuie să rămân calmă, să nu intru în panică.

Oamenii cheamă poliția și se organizează în echipe de căutare sistematică. Simt cum îmi urcă din stomac un nou val de fiere acidă.

În sfârșit, sosesc polițiștii, doi tineri și o femeie mai în vârstă. Aceasta din urmă are părul tuns scurt, aproape alb și o față rotundă, prietenoasă, deși privirea ei ascuțită îmi sugerează că nu-i scapă nimic.

– Sunt detectivul Murray de la secția din Hampstead. Am înțeles că fiica dumneavoastră lipsește. Ce vârstă are? mă întreabă, flancată de cei doi colegi.

– Are șase ani. Ne jucam de-a v-ați ascunselea. Aveam ochii închiși.

– Cât timp ați rămas așa?

– Am numărat până la o sută, nici prea repede, nici prea lent. Cred că ceva mai puțin de două minute.

– Așadar, ați stat cu ochii închiși cam două minute.

– Da.

– Și nu știți încotro a luat-o?

– Ne jucam de-a v-ați ascunselea și i-am promis că nu mă uit. A insistat să-i las suficient timp ca să se ascundă. Am încercat să arunc o privire, dar m-a prins.

Încerc să-mi mențin controlul, dar vocea mi-o ia razna. Aș vrea să las capul pe spate și să urlu, să urlu până când Matilda va reveni teafără în brațele mele.

– Cunoaște bine zona?

Cuvintele polițiștii mă trag înapoi în realitate. Îmi șterg mucii cu mâneca.

– Venim destul de des aici, dar nu tot timpul, adică este familiarizată cu parcul, dar e posibil să se rătăcească.

Detectivul Murray notează totul în agendă.

– Pe la ce oră v-ați văzut fiica pentru ultima dată?

– N-aș putea spune precis. Nu m-am uitat la ceas. Am numărat până la o sută și m-am uitat în jur. Cum n-o vedeam, am început să o strig, apoi a venit bărbatul acela și ceilalți....

Vorbesc așa de repede, încât cuvintele mi se amestecă în gură. E o pierdere de vreme, ar trebui s-o căutăm cu toții, peste tot, după fiecare copac, până...

– Trebuie să aflăm de cât timp lipsește. Ne puteți ajuta cu o estimare mai precisă? mă întrebă polițista pe un ton amabil, dar insistent.

– Cam cincisprezece minute, îi răspund, făcând rapid o socoteală mentală.

Se sfătuieste cu colegii. Se întorc la mașină și unul dintre ei vorbește în stația radio de la bord. Sunt pe punctul să mă duc să-i întreb ce fac, dar termină rapid. Cei doi polițiști mai tineri se despart, unul intră în Kenwood Estate, iar celălalt coboară dealul în spatele meu, amândoi strigând numele Matildei. Grupul de căutare civil primește o energie reînnoită și forțe proaspete din partea trecătorilor, atrași în acțiune ca pilitura de fier de un magnet. Vocile lor sună tot mai îngrijorate. Eu rămân în același loc, în mijlocul lor. Capul îmi vâjâie din cauza agitației, simt că mai am un pic și leșin.

Detectivul Murray se apropie de mine. Îmi trece un braț peste umeri și mă apasă cu delicatețe în jos până mă așez în genunchi.

– Sunteți foarte palidă. Încercați să respirați adânc.

Încerc, dar nu reușesc. Sunt prea încordată.

– Ne ocupăm. Sunt sigură că s-a îndepărtat fără să-și dea seama. Se întâmplă destul de des cu copiii de vârsta asta.

– Dar n-a mai făcut-o niciodată.

– Și garantez că nici n-o să mai facă, după ce vede ce agitație a provocat.

Sunt conștientă că vorbele femeii sunt menite să mă calmeze, dar, peste umerii mei, ochii ei evaluează permanent situația operativă.

– Cu cine mai locuiește? mă întreabă.

– Cu mine și cu tatăl ei, doar noi trei.

– Totul este în regulă? Aveți probleme?

– Nu, nu avem nici o problemă. Care este legătura?

– O simplă verificare, în cazul în care ar apărea vreo complicație cu tatăl. Răspunsul conține o întrebare implicită.

– Ce vrei să... oh, că ar fi putut s-o răpească? Nu, în nici un caz. Fac o pauză. Parcă spuneai că s-a rătăcit?

– Trebuie să luăm în considerare toate posibilitățile, îmi răspunde. Unde este tatăl?

– E terapeut. Are programați clienți toată ziua.

– Dacă îmi spuneți unde îl găsim, putem trimite pe cineva să-l aducă, îmi propune pe un ton relaxat. Mi-ați putea da adresa clinicii?

Calmul ei nu face decât să mă sperie încă și mai tare. Încep să pricep ceea ce lasă să se subînțeleagă.

Îi recit mașinal adresa cabinetului lui Carl. Numele Matildei răsună de peste tot în jurul meu și sper din tot sufletul să aud un răspuns, orice mi-ar putea da o rază de speranță. Prin fața noastră trece în fugă o fetiță, cu mama urmând-o la mică distanță. Mă abțin cu greu să nu mă reped la ea, să văd dacă nu cumva este fiica mea, deși este îmbrăcată cu o hăinuță roz și are părul complet blond, prins în codițe.

Strigătele se apropie și inima îmi tresaltă din nou, poate că au găsit ceva. Unul dintre polițiști iese în fugă din Kenwood Estate cu ceva în brațe. Pentru o secundă, am impresia că este Matilda, fiica mea, lumina ochilor mei, dar ceva este în neregulă. Bărbatul ține în mâini ceva moale, care cade în

unghiuri nefirești. Un val de ușurare mă traversează când îmi dau seama că e vorba de haina Matildei, nu de trupul ei neînsuflețit. Pornesc și eu către el, iar ușurarea dispare și se transformă în panică. Mi se taie respirația. Aud un geamăt ascuțit de undeva, poate chiar din pieptul meu, când polițistul îmi întinde haina, pe jumătate verde, pe jumătate argintie. O apuc și observ că oamenii legii schimbă între ei priviri sumbre, al căror sens îmi este cum nu se poate mai limpede.

Polițista întinde mâna și îmi ia geaca din brațe. Încerc să mă opun, dar trage cu fermitate.

– Avem nevoie de acest obiect pentru cercetări. O veți primi înapoi.

– Nu înțeleg cum a ajuns aici. O purta pe ea. Unde ați găsit-o? îl întreb pe polițistul mai tânăr.

Omul ezită o clipă. Își caută cuvintele.

– Era sub un tufiș, acolo, sus, îmi spune arătând spre Kenwood.

– Dar de ce și-ar fi scos-o? E frig.

– Poate că s-a încălzit de la efort. Poate că vă căuta. Este o haină care atrage atenția.

Sunt în stare de șoc. Ceasul ticăie și înțeleg perfect ce vrea să spună. Am auzit toate miturile urbane, despre copiii răpiți prin magazine, cu capetele rase și hăinuțele schimbate între ei pentru a îngreuna căutările. Știu cât de ușor ar fi pentru un răpitor să arunce haina și s-o înfășoare în altceva ca să o scoată rapid din parc, înainte ca cineva să dea alarma. Am stat cu ochii închiși așa de mult, încât practic le-am dat-o pe Matilda pe tavă.

Adrenalina își face din nou efectul. Inima parcă vrea să-mi spargă pieptul. Frământ nervoasă în mâini haina lui Tilly și simt cum crește în mine, încet, dar sigur, sentimentul vinovăției. E vina mea. E numai vina mea. Am greșit, iar ea plătește acum. S-a pierdut, poate pentru totdeauna, fiindcă sunt o mamă proastă. Mă prăbușesc în genunchi de-a binelea, bolnavă la gândul lucrurilor pe care le-am făcut, la toate cele pe care le-aș fi putut face, dar acum este

prea târziu. Nu-i voi mai auzi niciodată râsul, n-o voi mai duce niciodată la piscină. Dumnezeuule, piscina! Iazul din capătul grădinii Kenwood. Aproape că strig la polițiști să o caute acolo, dar îmi dau seama că știu și ei, că au fost deja acolo. Cu toate că nu obișnuiesc să mă rog la Dumnezeu și că nu merit vreo intervenție, divină sau nu, încep să negociez în minte cu Cel de Sus: „Doamne, las totul baltă, jur. Mă voi ocupa numai de ea. Dă-mi o ultimă șansă să o văd, să o strâng în brațe, și promit că mă voi schimba, că nu voi mai fi o vacă egoistă. Mă voi bucura de fiecare clipă petrecută împreună cu ea, așa cum ar fi trebuit să fac încă de la început, dacă n-aș fi fost atât de preocupată de mine însămi.“

Căutările continuă. Eu rămân înlemnită în locul unde am văzut-o ultima dată. Pierd noțiunea timpului, care se scurge într-un fel de spirală, la început lent și apoi din ce în ce mai repede, în percepția mea deformată.

– Alison! Alison! Ce se întâmplă?

A venit Carl. Polițiștii l-au luat de la clinică și l-au adus în parc.

– Matilda a dispărut. Ne jucam de-a v-ați ascunselea și, dintr-odată, a dispărut.

Încep să plâng din nou și mă agăț de el, căutând o vorbă de consolare, pe cineva care să înțeleagă prin ce trec și să-mi spună că totul va fi bine, însă Carl mă ia de umeri și mă împinge în spate.

– Ți-am spus să ai grijă de ea. Nu ești în stare să faci nimic ca lumea. Îmi dau seama că este furios. Le-ai spus cu ce te ocupi în viață? Poate că e unul dintre clienții tăi?

Detectivul Murray se întoarce fulgerător spre mine.

– Cu ce vă ocupați?

– Sunt avocat pledant, de obicei asigur apărarea, însă chiar nu cred că...

– Iar dumneavoastră sunteți terapeut, își îndreaptă privirea spre Carl. Ar putea fi unul dintre clienții dumneavoastră?

– Nu, nici unul dintre clienții mei nu ar face așa ceva, îi răspunde cu o expresie de dispreț la adresa mea pe chip.

Polițista ne scrutează pe amândoi în tăcere. Unul dintre subalternii ei apare și îi face un semn. Femeia se îndepărtează, iar cei doi se angajează într-o scurtă discuție. Omul legii se întoarce la mașină și folosește din nou stația de emisie-recepție.

– Chemăm un elicopter. Câteodată ajută.

Dacă până acum eram foarte speriată, acum intru complet în panică.

– Aveți bănuieli legate de vreunul dintre clienții dumneavoastră? Poate că ați nemulțumit pe cineva recent?

– Nu, nu cred, îi răspund.

– Dar dumneavoastră, domnule? îl întreabă pe Carl.

– Sigur că nu. Nici nu-mi vine să cred că pierdem vremea cu întrebările astea. Ar trebui să căutați copilul, nu să ne căutați nouă nod în papură.

Este vizibil furios. Eu, în schimb, inspir și expir ritmic. Nu îndrăznesc să mă ridic în picioare, de frică să nu leșin.

– Facem tot ce putem, vă asigur, spune detectivul Murray, încercând să-l calmeze.

– Alison, cum naiba ai reușit s-o pierzi pe fiica noastră? Carl îmi urlă mie în față acum, aplecat la nivelul meu. Îmi iau capul în mâini și încep să mă legăn pe călcâie înainte și înapoi. E numai vina ta, cățea proastă! Ți-ai bătut joc de căsnicia noastră, dar nu ți-a ajuns, acum ai pierdut-o și pe Matilda. Să te ia naiba! Se ridică brusc și se îndepărtează, apoi se întoarce, de parcă și-ar fi adus aminte ceva urgent: Unde e fiica mea? strigă la polițistă aplecându-se asupra ei. Unde dracu' este?

– Domnule, vă rog să vă calmați imediat. Înțeleg că este un moment dificil emoțional, dar...



– Un moment dificil emoțional? Soția mea este o creatură complet inutilă, a reușit să-și piardă până și copilul, iar dumneavoastră credeți că emoțiile sunt problema mea? Se îmbătoșează la Murray de parcă s-ar pregăti s-o lovească. Mă uit la el fără să îndrăznesc să respir. Dacă scot o vorbă, dacă îi aduc aminte de prezența mea, sunt sigură că va încerca să dea în ea, și atunci, colac peste pupăză, va ajunge la secție pentru ultraj la adresa unui ofițer de poliție.

Murray nu cedează nici un milimetru și, pentru câteva clipe interminabile, cei doi se înfruntă în priviri. Până la urmă, Carl cedează și trăsăturile i se destind.

– Îmi cer scuze, îmi pare rău. Se îndepărtează din nou, dar revine și încearcă să-mi tragă un șut, urlând: Cățea!

Mă feresc la timp, iar el se dezechilibrează, e cât pe ce să cadă pe spate. Furia ce i se citește chipul schimonosit îmi îngheață sângele în vene. Știu că ar trebui să fiu speriată, dar nu sunt. Am depășit momentul. Nu-mi mai pasă. Merit să fiu bătută. Ba chiar m-ar face să mă simt mai bine. Oricum, nu contează. Tot ceea ce contează acum este Matilda – și gaura pe care mi-a lăsat-o în piept. Nu înțeleg de ce Carl pare să nu înțeleagă.

– Nu te mai uita la mine! zbiară. Încetează! Se apleacă deasupra mea și mă zgâlțâie de umăr. Târfă incompetentă, mă înjură, dar limba i se împleticește ca și cum ar fi beat.

Detectivul Murray se apropie încet, cu o expresie de maximă îngrijorare pe chip, dar nu este necesar să intervină deoarece Carl îmi dă drumul, se prăbușește lângă mine și începe să plângă în hohote.

– Unde este, Alison? Unde-i fetița noastră?

– Nu știu, nu știu, bolborosesc printre șiroaiele de lacrimi.

Rămânem unul lângă celălalt uniți în tristețe și frică. Carl plânge ca un copil, lacrimile și mucii i se întind pe față. Îmi vine să-l strâng în brațe, să-i spun că totul va fi bine, dar nu pot. Când întind mâinile spre el se retrage atât de

repede, încât aproape că-și pierde din nou echilibrul. Caut niște cuvinte liniștitoare, însă mi-e teamă că orice aș spune ar face mai mult rău.

Din dreapta mea, se aud strigăte și pași rapizi. În primul moment le ignor, dar se apropie tot mai mult. Mă întorc să văd ce se petrece și îl văd pe polițistul care a adus haina cărând în brațe o formă vie, care dă din picioare. Întunericul din sufletul meu este străbătut de o rază de speranță.

– Mama! strigă Matilda.

Aleg spre ea, o iau în brațe și o strâng cât pot de tare la piept.

– Mămico, spune din nou.

Niciodată nu am fost atât de fericită să-i aud vocea și să-i miros părul. Se ghemuiește cu capul la adăpost sub bărbia mea. Durerea care-mi strângea pieptul ca o menghină dispare, iar golul din sufletul meu se umple la loc.

Carl apare și el în fugă și vrea să mi-o ia. I-o dau cu inima îndoită. Îmbrățișarea lor parcă nu se mai termină. Matilda începe să se foiască, se desprinde și vine înapoi la mine. Mă așez din nou pe jos și o iau pe genunchi, cu chipul lipit de al meu.

– Ești înghețată, îi spun, dându-mi seama cât este de rece.

– Mi-am scos haina pentru că mi s-a făcut cald. Nu știu unde este.

– Stai liniștită, iubita mea. Am găsit-o.

Polițista îmi arată, de la distanță, geaca verde cu argintiu, urmărind totul cu atenție. Îi fac cu mâna și vine s-o aducă. Se lasă, la rândul ei, lângă noi.

– Am găsit-o sus, la Kenwood House, îmi spune. Era puțin speriată și înghețată. Ne-a fost semnalată de un trecător. Și-a dat seama că suntem în căutarea unui copil...

– E minunat. Vă mulțumesc.

– Mă bucur că totul s-a terminat cu bine, oftează Murray ridicându-se în picioare. Matilda, ne poți spune ce s-a întâmplat? Cum te-ai pierdut?

– Ne jucam de-a v-ați ascunselea. Am urcat acolo, pe deal, în pădure, și m-am rătăcit. Cu cât o căutam mai mult pe mama, cu atât mi se făcea mai cald. De aceea mi-am scos haina. Am ajuns apoi la o casă mare și a venit poliția, povestește pe nerăsuflăte.

– Ai vorbit cu vreun om mare în pădure?

– Nu, nu am vorbit cu nimeni. Mămica mi-a spus să nu vorbesc niciodată cu străinii.

– Foarte bine. Ești o fetiță cuminte, o feliicită Murray.

Îi pun haina, dar Matilda tremură înfrigurată în continuare și se agață de mine.

– Mai este nevoie să vorbiți cu ea în seara asta? Aș vrea s-o duc acasă, îi spun polițiștei.

– Nu este nici o problemă, am datele dumneavoastră. S-ar putea să revenim, ca să stăm de vorbă mai pe îndelete peste o săptămână. Vă rog să-mi dați numărul de mobil, ca să vă sun înainte.

I-l spun și mă ridic împreună cu Matilda. Carl se învârte pe lângă noi, evitându-mă cu grijă.

– Hai să mergem acasă, îi zic.

Ridică din umeri și ne urmează. Când ajungem la mașină, se așază tăcut pe locul pasagerului.

La sosire, mă grăbesc să umplu cada cu apă caldă pentru Matilda. E numai patru după-amiaza, dar mă simt ca și cum aș fi lipsit ani de zile. Carl rămâne la parter cât timp o îmbăiez. Nu suport să nu fiu în aceeași cameră cu ea. E bucuroasă, nu dă nici un semn de spaimă. Strobește în jur și își face barbă și mustăți din spuma pe care i-am turnat-o în apă. Nu văd nici un fel de semne pe trupul ei, nici un indiciu că ceea ce ne-a povestit ar putea fi neadevărat.

– Ești sigură că n-ai vorbit cu nimeni?

– Ți-am spus doar.

Dispare cu capul sub apă. Nu vreau să insist.

După baie își pune pijamaua și o bluză cu glugă. Coborâm împreună scara interioară. Îl găsim pe Carl la masa din bucătărie, cu ochii pironiți în gol. Matilda i se suie pe picior, iar el o acceptă și o mângâie rapid, după care o dă jos.

– Du-te și stai în brațe la maică-ta, îi ordonă.

Nu înțeleg ce se întâmplă. De obicei, el este cel care o răsfată fără să-mi lase loc în preajma ei. Știu că e încă sub șoc, dar tot nu reușesc să-mi explic. Mă așez lângă el la masă.

– Matilda, noi avem ceva de discutat. Ce-ar fi să te duci să te uiți la televizor?

– Bine, răspunde fetița și se duce în living, de unde se aude imediat sunetul televizorului.

– Carl, acum de ce mai ești supărat? E acasă, nu-i așa? Nu e asta singurul lucru care contează cu adevărat?

– Mă gândesc tot timpul la cât de ușor ar fi putut degenera situația. A fost pe muchie de cuțit. Am avut noroc, dar e picătura care a umplut paharul. Își împinge scaunul în spate și se ridică în picioare. Ți-am suportat bețiile repetate, orele haotice de muncă, lipsa de interes pentru eforturile mele, absențele prelungite. Puteam trăi cu toate astea. Chiar și după cele întâmplate la Brighton. Întrucât plec capul sub potopul de acuzații fără să ripostez, continuă: Să fii însă atât de inconștientă, atât de ratată ca mamă, să-mi pierzi fiica în parc... nu, asta nu mai pot suporta.

Nici nu țipă. Este cât se poate de calm, iar cuvintele lui mă ustură ca niște jeturi de acid. Clatină din cap.

– Știi însă ce este cel mai insuportabil? Că s-a întors la tine, că s-a repezit în brațele tale. Deși te porți oribil, tot pe tine te iubește mai tare. Nu suport asta. Ai înrăit-o împotriva mea, știu eu. Atitudinea ei m-a enervat așa de tare, încât acum nici nu vreau s-o văd.

– Nu-i corect din partea ta, Carl. Nu este greșeala ei.

– Nimic din toate acestea nu este corect, Alison. Nimic.

Iese în trombă din bucătărie și se repede la etaj. Îl aud scotocind prin sertare, deschizându-le și închizându-le zgomotos înainte să coboare din nou.

Când ies în hol îl văd cu o geantă de voiaj într-o mână și un sac de dormit în cealaltă.

– Unde te duci?

– O să dorm la birou în noaptea asta. Nu vreau să mai stau sub același acoperiș cu tine. Nu am încredere să te las singură cu Matilda, dar nici nu am de ales. Nu în seara asta. Îți jur însă, pe ce am mai scump, că dacă i se întâmplă ceva, dacă i se clintește un singur fir de păr din cap, te omor cu mâinile mele.

Acestea fiind zise, pleacă fără să trântască măcar ușa în urma lui. Rămân în hol într-o stare de prostrație, copleșită de această scenă și de sentimentul că ceva profund s-a schimbat irevocabil în relația noastră. S-a terminat. Din cauza mea.

Matilda își face apariția din living.

– Unde-i tata?

Înghit cu dificultate înainte să-i răspund.

– A plecat să mai lucreze puțin, păpușă. O să se întoarcă repede, adaug, sperând să nu mă înșel.

Mă așez lângă ea pe canapea și ne uităm puțin la televizor, apoi îi dau să mănânce și o iau lângă mine în pat. Somnul îmi vine foarte greu, căci

șocurile serii îmi sunt încă vii în minte, dar, liniștită de respirația ei regulată, adorm cu mâinile pe trupul ei mic.

Matilda doarme buștean, nederanjată de alarma auto care se declanșează frecvent noaptea sau de urletele vulpilor din grădina din spate, care însă pe mine mă trezesc pe la cinci dimineața. Inima îmi bate puternic, iar ceafa și mâinile îmi sunt umede de transpirație.

Când sună alarma, mă apuc să prepar micul dejun. Din fericire, audierea la care trebuie să particip este programată la zece și jumătate. Trebuie să discut cu grefierii despre cazurile mele, după care voi încerca să aflu care sunt intențiile lui Carl. Cu siguranță se va întoarce acasă. Cu siguranță... Mă uit la Matilda în timp ce-și mănâncă omleta. La linia maxilarului seamănă cu mine, dar sprâncenele provin de la Carl. Ridică ochii.

– De ce te uiți așa la mine, mămico?

– Scuză-mă, draga mea. Mă gândeam cât de mult te iubesc.

Mă duc lângă ea și o strâng la piept.

– Tăticul se întoarce acasă în seara asta?

– Nu știu sigur.

După ce se spală pe dinți, ne îmbrăcăm și o duc la școală. În timp ce fuge înăuntru fericită, le fac cu mâna părinților pe care-i cunosc. Cobor în stația de metrou și urc în tren. Mă sprijin de peretele vagonului cu ochii închiși. Mi-am controlat drastic emoțiile până în acest moment, pentru binele Matildei, însă acum, după ce am lăsat-o la școală, nu mai sunt nevoită să păstrez o aparență de bună dispoziție. Mă balansez pe ritmul metalic al roților pe șine, simțind fiecare denivelare în încheieturi.

Țin capul în jos până la Belmarsh, nu mă uit la nimeni, evit să surprind privirea cuiva. Mă grăbesc să-mi pun roba de avocat pe mine de teamă să nu fiu antrenată în discuție de cineva. O cerere de eliberare pe cauțiune în numele colegului Robert și o pronunțare de sentință într-un caz de-al meu care s-a încheiat de câteva luni. Raportul de recomandare pentru sentință a fost amânat de trei ori, din cauze independente de voința clienței mele.

– Cât mai durează? L-am lăsat cu mama, dar și ea trebuie să se ducă undeva, îmi spune cu degetele încleștate pe țigara electronică ieftină din care încearcă să tragă neobservată de agenții de pază.

Mă uit la ea nelămurită.

– Cine e cu mama ta?

– Fiul meu, cum cine? Despre ce credeai că vorbesc?

Tonul ei iritat mă aduce la realitate.

– Oh, desigur. Îmi pare rău. Sunt cam obosită în dimineața asta.

– Toți suntem, nu-i așa?

Pare mai mult sau mai puțin mulțumită de scuzele mele.

– Sper să se termine repede. Astăzi nu sunt prea multe cazuri, iar noi am obținut deja raportul cu recomandările pentru sentință.

– Crezi că o să fie bine?

– Așa ar trebui. Ai făcut tot ce era omenește posibil. Ți-ai găsit o slujbă, te-ai mutat înapoi la mama ta, ar trebui să fie în regulă.

Din fericire, chiar așa este. Judecătorul acceptă recomandările din raport și intervenția mea se limitează la strictul necesar. Cliența mea primește doi ani de muncă în folosul comunității – a avut noroc de data asta. Pe de altă parte, victima, o fată de la pub care i-a acordat prea multă atenție iubitului clienței mele, va rămâne mai mult de doi ani cu cicatrice în urma agresiunii pe fond



de consum excesiv de alcool pe care a suferit-o. Din fericire, ea nu este aici ca să obiecteze. N-aș fi putut suporta și asta. Nu azi.

Pornesc înapoi, spre oraș, cât de repede pot. Odată rezolvate audierile de azi, pot să mă concentrez la problemele mele. Carl s-o fi calmat peste noapte. Mă îndoiesc. Incertitudinea asta mă scoate din sărite. Scot telefonul și îl verific, în speranța că mi-a scris ceva de tipul „Hai să discutăm“ sau că mi-a telefonat, orice care să ne ajute să dăm timpul înapoi. Nimic. Îl sun eu, dar nu răspunde. Când sun din nou îmi închide fără să răspundă. Înseamnă că este cu telefonul în mână. Îi scriu un SMS:

„Carl, îmi cer iertare. Putem discuta, te rog? xx“

Văd că mesajul a ajuns la destinatar și, pentru o clipă, mă bucur când văd punctele acelea trei care se mișcă în valuri semnalandu-ți că partenerul de conversație scrie ceva. Dar nu primesc nimic. Nici un răspuns, nici un apel. Încerc din nou.

„Te rog, sună-mă. Te rog. xx“

De data asta, nu văd nici măcar punctele acelea mișcătoare. Pun telefonul înapoi în geantă și mă las pe spătar cu ochii închiși, epuizată numai la gândul schimbărilor care mă așteaptă.

Când ajung la birou, îi dau dosarele lui Mark. Pe chipul lui se citește îngrijorarea, e limpede că dorește să stăm de vorbă. Încerc să scap de el cât mai repede, fără succes.

– Ați discutat cu el?

– Situația lui este foarte dificilă, îi spun sperând să închid subiectul.

– Cred că dorește foarte mult să stea de vorbă cu dumneavoastră. A sunat la birou de câteva ori ca să întrebe dacă ați venit.

– Serios? De ce nu m-a sunat deloc pe mobil?

– Am înțeles că a încercat, dar nu s-a făcut legătura.

Îmi scot telefonul din geantă și formează pe loc numărul lui Carl. Sună până intră căsuța vocală.

– Nu răspunde, îi spun aproape cu lacrimi în ochi.

– În fine, a lăsat trei mesaje pentru dumneavoastră până acum. Sunt sigur că veți da de el în scurt timp.

Mark îmi întinde câteva post-it-uri. Le citesc: „Mesaj pentru Alison – Patrick te-a căutat la ora 10.37. Te rog, sună-l.“ Le mototolesc și le arunc în coșul de gunoi de lângă ușă. Patrick. Nu Carl. Sigur nu la el se referea Mark. Mica licărire de speranță pe care am simțit-o pentru o clipă dispare și umerii mi se încovoie din nou sub apăsarea incertitudinilor.

– Da, da, sigur. Îl voi suna, îi răspund, după care ies repede din biroul asistenților.

Mă închid în biroul meu, exilând realitatea de partea cealaltă a ușii. Deși am reușit să dorm destul de mult noaptea trecută, bucuria regăsirii Matildei mi-a fost anulată în mare parte de plecarea lui Carl de acasă. A plecat, iar acum sunt nevoită să mă adaptez la noua realitate.

Plec de la birou la ora două și jumătate. I-am spus lui Mark că voi lucra o vreme la Londra, până când eu și Carl găsim o modalitate de a ne ocupa pe rând de Matilda. Agenda mea profesională este destul de aerisită, așa că aranjez să-mi iau două zile libere, dacă nu apare nimic urgent. În ciuda entuziasmului anterior, optimismul meu a scăzut la cote minime. Rămân cu speranța că se va mai liniști și va accepta să stăm de vorbă. La urma urmelor, suntem amândoi părinții Matildei și am trăit împreună atâția ani. Nu pot să cred că nu vom găsi resursele interioare necesare unei discuții aplicate.

Ajung la timp la școală și fac conversație cu mamele și tații de la poartă. Când sună clopoțelul, copiii se năpustesc afară și sunt culeși de aparținătorii respectivi. Matilda nu iese nici cu primul val, nici cu al doilea. Nu iese nici măcar odată cu ultimul băiat, cel care întârzie întotdeauna, cu puloverul târându-se pe jumătate pe jos și manualele ținându-se dintr-o sacoșă de plastic. A plecat toată lumea și curtea școlii s-a golit. Parcă aș fi fost

aruncată într-o reconstituire a zilei anterioare, și pentru o clipă aceeași teamă îmi face inima să tresară dureros – cineva a răpit-o pe Matilda și nu intenționează să o dea înapoi. Școala este însă un loc sigur, unde nu avea cum să se piardă. În locul acelei temeri nenumite apare alta, mult mai concretă și mai bine precizată.

Pătrund în zona de recepție și aștept ca prezența mea să fie remarcată. O femeie tânără se ocupă de așezarea unor documente în dosare; trebuie să repet de câteva ori „mă scuzați“ până catadicsește să ridice ochii.

– Cum vă pot ajuta?

– Am venit s-o iau acasă pe Matilda. Matilda Bailey, din clasa a doua?

– Cum, nu a ieșit deja?

– Nu încă. Aș vrea să văd dacă nu a rămas în clasă. Pot să intru?

– Stați să dau un telefon. Scoate o listă de nume și începe să le citească de sus în jos, oprindu-se cu degetul pe undeva prin treimea inferioară. Formează un număr. O caut pe Matilda Bailey. Mama ei este aici. E cu tine cumva?

Pauză. Aud vocea de la capătul celălalt al firului, dar nu pot distinge cuvintele.

– Excelent, mulțumesc. Pune receptorul în furcă și se întoarce spre mine. A fost luată de tatăl ei mai devreme. Nu știati?

– Eu... nu... probabil că am uitat. Îmi cer scuze pentru deranj. Mă simt de parcă aș fi încasat o lovitură de baros în piept, dar îmi țin vocea sub control. Atunci ar fi mai bine să mă duc și eu acasă, adaug.

Îi adresez femeii un zâmbet, dar s-a întors deja la dosarele ei.

Merg repede spre casă, cu inima bubuindu-mi în piept. Carl a fost eficient, atâta tot. Probabil că sunt irațională când îmi imaginez că s-a dus și a luat-o pe Matilda mai repede de la școală doar ca să se asigure că nu o voi prelua eu. Aproape că fug pe stradă, nerăbdătoare să mă asigur că totul este în regulă și să alung gândurile negre.

Când descui ușa și intru, totul pare normal. Matilda vine și se aruncă în brațele mele, apoi ne așezăm pe prima treaptă a scării interioare și îmi povestește ce a făcut la școală și cum toți prietenii ei au fost impresionați de faptul că a vorbit cu niște polițiști ieri, în parc. Mai stăm puțin de vorbă și decidem să mergem la bucătărie ca să mâncăm niște fructe, când apare Carl de la etaj.

– Matilda, treci în camera ta, îi ordonă.

– Dar mama mi-a promis că-mi dă o gustare.

– Îți aduc eu o portocală, după care te rog foarte mult să te duci în cameră la tine.

Eu rămân în hol și îl aștept să se întoarcă de la bucătărie. Îi întinde Matildei o farfurie.

– Ce-i asta? Arată interesant.

– Este o portocală. Ce-ar fi să te duci sus?

Cu soarele ce intră pe fereastra de deasupra ușii în spate, Carl pare mai înalt decât este, mai impunător.

– Dar nu arată ca o portocală. E prea roșie.

– Este o portocală roșie, Matilda. Bio, bună pentru sănătate. Acum, du-te în camera ta și mănânc-o.

De data aceasta, fetița se supune, ridicându-se de pe genunchiul meu cu un oftat adânc și tropăind pe scări ca să-și manifeste nemulțumirea.

– Alison, te invit să mă urmezi. Trebuie să discutăm câteva lucruri.

Îmi vine să-l trimit la dracu', să-i spun să nu se mai poarte ca un cur cu pene, dar nu am destul curaj. Mă ridic și mă țin după el cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor, ca să nu se vadă că-mi tremură. Mă așez pe canapea, așteptând să mi se alăture, însă preferă să se proțâpească în partea cealaltă a camerei, în picioare în fața șemineului. Îl aștept să înceapă, dar nu

zice nimic. Tăcerea se face tot mai apăsătoare. Mi-e teamă că e în stare să-mi audă inima, atât de tare bate.

– Carl, eu..., nu mai pot rămâne tăcută, dar imediat ce deschid gura, mi-o ia înainte.

– Alison, am stat și m-am gândit toată noaptea și toată ziua de azi. Am suportat mult prea multe din partea ta și m-am săturat.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Te rog, mai bine nu vorbi. Îmi este și așa destul de greu să-ți spun la ce concluzie am ajuns. Situația este prea gravă.

Încuviințez din cap pe mutește. Îmi dau seama că stau cu mâna la gură, dar nu știu când am dus-o.

– Voi introduce o acțiune de divorț, Alison. Nu mai există cale de întoarcere. M-am sfătuit cu un avocat astăzi și mi-a spus că am toate șansele să câștig. Pot oricând să divorțez de tine, pe motiv de comportament nerezonabil. Știi foarte bine la ce încercări m-ai supus, mai ales în ultimul an.

– Eu...

– Nu. Trebuie să mă lași să termin ce am de spus. Îmi vine și așa destul de greu. Măcar lasă-mă să vorbesc.

Simt că explodez. În mine se rostogolesc fără sens acuzații, argumente, scuze și o durere cumplită. Am impresia că, dacă nu le dau drumul pe gură, îmi vor ieși prin creștet ca dintr-un cazan sub presiune. Însă încuviințez din nou din cap, fără să rostesc o vorbă.

– Începând de astăzi, vreau să te muți de aici. Firește că va trebui să treci mai târziu ca să-ți aduni lucrurile, dar acum vreau să iei o valiză cu strictul necesar și să pleci. Te-ai purtat în așa hal, încât sunt nevoit să solicit custodia exclusivă a copilului. În ce privește casa, îți amintesc faptul că am cumpărat-o cu banii primiți de mine la disponibilizare, prin urmare, sunt mai îndreptățit decât tine să locuiesc în continuare aici.

Cuvintele lui mă lasă fără replică. În urechi aud un bâzâit surd și mi-e aproape imposibil să procesez ce-mi spune.

– Cu toate acestea, ai dreptul la o despăgubire pentru un anumit procentaj din casă și nu mă voi opune în nici un fel. Sunt conștient că vei avea nevoie de un acoperiș deasupra capului. Aceasta este însă casa Matildei și eu sunt cel care va avea grijă de ea în continuare, așadar, mi se pare normal să rămânem aici. Înțelegi ce-ți spun?

Confuzia din cap probabil că mi se citește pe față. Înghit în sec și respir adânc. Omul din fața mea pare că așteaptă un răspuns.

– Vrei să mă mut? reușesc să articulez.

– Asta am spus, da.

– Și vei cere custodia exclusivă a Matildei.

– Evident. Doar nu pretinzi că ai fi capabilă să te ocupi de ea! Nu ești în stare să ai grijă nici de tine însăși.

În vocea lui nu se citește decât un uriaș dispreț. Nici măcar furie.

– Dar... dar ea mă iubește. Are nevoie de mine, bâigui fără a-mi mai putea stăpâni hohotele de plâns.

– Bine, Alison, cred că nu m-am exprimat destul de clar. Sunt gata să te ajut să înțelegi. Cu ce să încep?

Carl se așază pe brațul unui fotoliu, puțin aplecat peste măsuța de cafea dintre noi. Mă gândesc că, dacă este cam la același nivel cu mine, va fi mai ușor de îndurat, dar apropierea fizică îl face încă și mai intimidant.

Trage adânc aer în piept și pornește: alcoolism – bifat; absențe prelungite din preajma ei – bifat; fumatul – bifat; egoismul cu care lucrez în weekenduri și noaptea târziu – bifat; egoism emoțional – bifat.

Lista lui mă strivește. Îmi vin în minte o mulțime de răspunsuri: am acceptat să lucrez mai mult fiindcă el își pierduse locul de muncă; prin natura

meseriei, un avocat pledant preia cazuri după-amiaza și uneori este obligat să le pregătească noaptea, pentru a doua zi; este preferabil să eliberezi stresul și frustrările acumulate din cauza clienților și a justiției noastre disfuncționale la o băută cu colegii, decât să le aduci acasă, cu toată încărcătura lor de umilințe și violență. Dar, din nou, nu apuc să zic nimic. Carl îi dă înainte neabătut.

– Ai putea argumenta că toate acestea au fost necesare pentru avansarea în carieră, Alison, dar ai fi putut alege să lucrezi ca procuror public sau te-ai fi putut angaja pe un post permanent la o casă de avocatură. Ți-ai fi putut face viața mai ușoară. Dar tu, nu și nu, tu ești dependentă de atenția publicului, ție îți trebuie roba și peruca de avocat pledant. Vrei să fii tot timpul sub lumina reflectoarelor. Te-ai gândit vreodată că acaparezi orice conversație cu poveștile tale despre fel și fel de cazuri sordide? Amintește-ți cum te-ai lăudat peste tot când ai primit primul caz de omor.

Carl vorbește din ce în ce mai repede. Resentimentele acumulate în ani de zile ies în sfârșit la suprafață.

– Carl, uite ce e...

– Taci din gură! Oricum nu faci altceva decât să vorbești. Acum e rândul meu.

Ridic mâinile și mă predau din fundul canapelei, trăgându-mi picioarele sub mine, încercând să mă fac cât mai mică.

– Și nimic din toate acestea nu ar conta cu adevărat, să știi. Nimic, dacă nu ar afecta-o pe Matilda. Ești o mamă îngrozitoare. N-ai pus-o niciodată pe primul plan al vieții tale. N-ai dus-o niciodată la piscină, niciodată nu te-ai asigurat că are tot ce-i trebuie pentru școală. Nu se poate pune bază pe tine nici ca s-o iei la timp după ore, iar ieri aproape că ai pierdut-o...

– Dar o iubesc, îngaim pierdută. Totuși, iubirea nu mai înseamnă nimic?

– Nu, dacă nu ești în stare să te ocupi de ea, nu înseamnă nimic. În realitate, îi faci rău. Sunt convins de asta. Dar voi pune capăt acestei situații. Ar fi

trebuit să-mi dau seama de la început că nu ești bună de mamă. Mă felicit că am înțeles la timp și că am luat măsuri ca să nu mai facem încă un copil.

Rămân tăcută o vreme, încercând să procesez cele auzite.

– Ce vrei să spui prin „ai luat măsuri“?

– Am făcut o operație de vasectomie, asta spun. Nu voiam să-mi asum nici un risc cu tine, mai ales că nu ești capabilă să urmezi tratamentul cu anticoncepționale, îmi explică privindu-mă de parcă ar enunța o evidență ce nu poate fi contestată rațional. Am luat această decizie la scurt timp după venirea pe lume a Matildei. Și aș repeta-o oricând, Alison. Am priceput destul de repede cât ești de incapabilă în preajma unui copil. Nici gând să te poți ocupa de doi. Acum, te rog să faci ceea ce știi că trebuie să faci și să-ți iei tălpășița fără scandal. O vei primi în weekenduri; te asigur că va primi toată atenția de care are nevoie un copil.

– Nu poți face asta, Carl. Nu-ți voi permite, reușesc să mă adun suficient cât să ripostez.

– Nu ai de ales, Alison. Tocmai ți-am expus ce se va întâmpla. Acțiunile au întotdeauna consecințe, să știi. Acțiunile au consecințe.

Nu l-am mai văzut niciodată într-o asemenea stare, atât de calm și de încordat concomitent. Capul îi urcă și coboară în ritmul cuvintelor. Îmi este clar că nu aș ajunge nicăieri dacă m-aș certa cu el acum.

– Ce vrei să fac?

Rânjește mulțumit și se așază comod în fotoliu.

– O să ies cu Matilda la restaurant. Între timp, tu îți vei face bocceluța și vei pleca. O să-i spun că a trebuit să te întorci la birou.

– Aș putea să-mi iau la revedere de la ea?

– Nu cred că este o idee bună. Nu acum, în orice caz. Ești prea încărcată emoțional și n-aș vrea să o superi. O să aranjăm cumva s-o vezi la sfârșitul săptămânii.



– Dar ce facem cu lucrurile mele? insist, deși nu-mi pasă deloc de ele.

– O să rezolvăm totul în timp. Poți să-ți mai iei din ele în weekend.  
Acțiunile au consecințe, nu uita asta. Totul e din vina ta.

Are răspuns la toate. Mă duc la etaj și umplu o geantă cu haine aruncate claie peste grămadă. Mă străduiesc totuși să aleg ținute de lucru, mai ales bluze cu guler lat și tricouri albe. Bine că mi-am lăsat roba la birou, ca să nu mai am și grija asta. Aud ușa de la intrare deschizându-se și vocea Matildei tot mai slabă pe măsură ce se îndepărtează împreună cu tatăl ei. Mă uit în jur, brusc conștientă că mă aflu pentru ultima dată în dormitorul nostru. Carl obișnuia să mă împingă tot timpul la margine, ca să se lăbărțeze el în mijlocul patului. De acum înainte, n-are decât să doarmă cum vrea. Pentru o clipă, importanța covârșitoare a momentului mă bulversează și mă așez pe marginea patului ca să-mi trag răsufarea. Nu voi mai dormi niciodată aici, nu voi mai simți niciodată căldura trupului lui Carl. Îmi revin și pun ultimele lucruri în bagaj.

Aștept taxiul jos, lângă valiză. Știu un hotel din rețeaua Travelodge lângă Covent Garden și mă gândesc să stau acolo. Odinioară am avut și eu prieteni, înainte de a mă apuca să înghesui totul, munca, pe Carl, pe Matilda și pe Patrick, în același spațiu îngust. N-am mai vorbit cu nimeni din afara biroului sau a mamelor de la școală de luni în șir. Mă gândesc să o sun pe Rania, dar nu se cade, fiindcă abia ne-am cunoscut. Nu-mi vine să ajung pe capul ei încărcată cu o valiză și o căsnicie distrusă.

Când ajunge taxiul, mă strecor în el. Privesc pe geam cum totul mi se scurge printre degete: casa, fiica, soțul. Și amantul, dar nici nu mai contează. Ajung la hotel și mă înregistrez. Liftul este stricat, așa că-mi târăsc cu chiu, cu vai valiza până la etajul trei. În cameră miroase a mâncare prăjită și cineva a lipit ceva dubios pe speteaza patului. Decid să nu mă mai dezbrac și mă înfășor într-o pătură. Abia reușesc să adorm, după ore în șir de holbat pe pereți. Visez că Matilda fuge în fața mea și nu reușesc să o prind din urmă.

Mă trezesc la trei dimineața înghețată. Aerul condiționat merge la maximum și m-am dezvelit în somn. Mă duc la toaletă, îmi scot pantalonii de costum și cămașa de pe mine, opresc aerul condiționat și mă vârn în pat cum trebuie. Încerc să adorm la loc, dar nu reușesc, căci gândurile mă țin trează. Îmi scot telefonul din geantă și îl deschid, dorindu-mi să fi fost mai tolerantă cu platformele de socializare online. Poate că în momente ca acestea își dovedește Facebook utilitatea. Ar fi de ajuns să postez ceva despre nefericirea mea ca să primesc instantaneu aprecieri de pe toate meridianele. Deschid site-ul și încep să-mi creez un profil, dar futilitatea gestului mă blochează. Reanimarea prietenilor trecute nu are nici un șarm când prezentul este atât de pustiu.

Între timp, am primit niște mesaje. Rezistând primului impuls de a le șterge pe toate, încep să le citesc, cu speranța că am primit ceva de la Carl: „Am făcut o greșală îngrozitoare. Te rog să vii acasă, iubito. Ne e dor de tine.“

Știu însă că este prea târziu pentru așa ceva. Totul s-a dus dracului, în mare parte din vina mea. Stau pe spate fixând tavanul. Alarma de fum clipocește roșu într-un colț și pe sub ușă se vede haloul verzui al semnelor luminoase de evacuare. A venit timpul să fiu sinceră cu mine însămi. O iubesc pe Matilda, întotdeauna am iubit-o, dar nu am reușit să intru în pielea de mămică. După naștere, m-am repezit înapoi la muncă, și poate că nu am făcut bine. Ah, da, Carl și-a pierdut jobul și aveam nevoie de bani, dar ne-am fi descurcat. Dacă aș fi stat mai mult acasă, poate că i-aș fi acordat mai multă atenție și lui. Poate că nu s-ar mai fi îndepărtat de mine. Poate că nu m-ar mai fi făcut să mă simt atât de respinsă și de vulnerabilă încât să accept avansurile lui Patrick și să-i fac loc în patul meu și, puțin, în inima mea... dacă, dacă, dacă... o mulțime de variabile, care conduc însă la aceeași concluzie: dacă aș fi fost mai puțin egoistă, mai puțin obsedată de carieră și mai dedicată fiicei mele, dezastrul ar fi putut fi evitat.

Picioarele mi s-au mai încălzit, dar frigul pare să-mi fi urcat în stomac, senzația că haosul din jurul meu nu face decât să se agraveze. Iau în brațe o pernă, dorindu-mi ca toate necazurile să dispară, și în cele din urmă adorm la loc, visând-o pe Matilda mai realist ca oricând.

Mă trezește soneria telefonului. Cum dormeam profund, în primele momente sunt confuză, trăind iluzia că sunt acasă, așa că întind mâna spre locul unde țin de obicei telefonul, dar nu găsesc nimic. Soneria se oprește, însă o ia imediat de la capăt. Când, în sfârșit, îmi găsesc mobilul sub pernă, mă ridic în capul oaselor și mă uit la ecran. E Patrick.

– Alison, știi că ești acolo.

Tac mâlc.

– Alison, ce se petrece? Unde ești? Mă auzi?

– Da, te aud.

O pauză lungă de partea cealaltă.

– A intervenit ceva, mă anunță fără nici o introducere.

– Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

– Am fost pus oficial sub acuzare. M-au arestat seara trecută și m-au dus la secție. Sunt acuzat de viol. Am plătit cauțiunea, dar în fața casei am dat nas în nas cu un fotograf de la presă. Toată povestea va deveni publică.

– Dumnezeule mare, Patrick, speram să nu se ajungă aici.

Abia vorbesc, fiindcă maxilarul îmi este încheștat de emoție.

– Da, nici eu n-am crezut că va merge atât de departe. Putem să ne vedem? Te rog. Am nevoie de ajutor, vreau să văd un chip prietenos.

Aș vrea să-l refuz. Ar trebui să-l refuz. Ar trebui să las baltă totul și să fug mâncând pământul.

– Da, hai să ne vedem. Unde propui?

– La barul de după colț, de lângă casa ta. Cel unde servesc și mâncare. Sper să putem sta de vorbă.

În minte mi se formează imaginea lui plimbându-se nervos pe lângă magazinele de pe Archway, luându-și o cafea soioasă de la un chioșc și bântuind apoi prin fața barului până la ora deschiderii. Împing gândul deoparte.

– A apărut o problemă, îi spun. Eu nu sunt acasă. Trebuie să vii la Covent Garden. Ne întâlnim la Delaunay în patruzeci și cinci de minute.

– Nu, nu acolo, Alison. Este prea... aș prefera un loc mai discret.

Cred că are dreptate. Nici nu știu de ce i-am propus locul acela. A fost primul care mi-a venit în minte.

– Mai bine la Wetherspoon, pubul de pe High Holborn. Îl știi? Acum cobor la metrou.

Sunt de acord. Închid telefonul. Pare cumva potrivit. Dacă am început să ne vedem la Wetherspoon, pe Kingsway, de ce să nu punem punct relației noastre tot într-un Wetherspoon? Circularitatea aceasta este aproape plăcută. Aproape.

Mă pieptăn rapid și trag pe mine o pereche de blugi și un pulover din valiză. Găsesc și o eșarfă cu care îmi acopăr jumătatea de jos a feței. În drum spre pub, mânecile puloverului îmi alunecă peste mâini și le strâng în pumni ca să-mi țină de cald. Îl găsesc pe Patrick la intrarea din spate, nebărbierit. Se apropie de mine, aparent cu intenția să mă sărute, dar, cum eu nu schițez nici un gest, mâinile îi cad grele pe lângă corp. Rămânem față în față, însă evit să-l privesc în ochi.

– Vrei să intrăm? Au o mulțime de mese libere, îmi spune.

Ridic nepăsătoare din umeri și îl urmez.

– Hai să stăm aici, îi arăt o masă într-un colț.

– Ce vrei să bei? mă întreabă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Nu știu. Apă, ce vrei tu. În timp ce-l aștept să se întoarcă cu băuturile mă joc cu scamele de lână care ies din mânecile puloverului. Care sunt condițiile eliberării pe cauțiune? îl întreb după ce se așază.

– Nu am dreptul să intru în legătură cu martorii acușării, domiciliu obligatoriu, vizite săptămânale la poliție și o garanție de cincizeci de mii de lire sterline, pe care am plătit-o.

– La naiba. Nu se joacă.

– Nu, chiar deloc.

Și-a luat o halbă de bere, iar acum bea două treimi din ea cu lăcomie.

– Au dovezi împotriva ta?

– Nu știu. Adică, ți-am povestit ce s-a întâmplat. Dar de data asta s-au purtat diferit cu mine. Nu m-au mai chemat la secție, ci au venit direct acasă și m-au arestat, noaptea trecută. E ciudat. Nu știu ce s-a întâmplat.

Își verifică iar mobilul.

– De ce te tot uiți la telefon?

– Vreau să văd dacă a ieșit deja în presă.

– Corect.

Îmi scot și eu aparatul. Am primit două mesaje scrise de la birou și unul vocal de la Pauline.

Patrick începe să spună ceva, dar îi pun telefonul în față.

– Scuze, dar s-ar putea să fie important. Pauline nu sună decât foarte rar.

Fără să mă mai obosesc să ascult mesajul, îi telefonez direct. Răspunde imediat.

- Bună, Alison... mă bucur să te aud. Eu...
- Nu ți-am ascultat mesajul, m-am gândit că ar fi mai bine să stăm de vorbă. E totul în regulă?
- Nu, nu este. Mă tem că vestea pe care o vei afla te va șoca puțin.
- Nenorocitul dracului! îl înjur pe Patrick peste masă după câteva minute.
- Ce este? Ce s-a întâmplat?
- Porc împuțit!
- Alison, te rog să te liniștești. Ce mai e acum?

Ia încă o gură de bere. Aproape că a terminat-o. Simte nevoia să-și ia curaj, nesimțitul.

– Așadar, încep eu, Caroline Napier este o mincinoasă, da? Ți se face o nedreptate pentru că te-ai lăsat luat de val, da? Aceasta este versiunea ta asupra celor petrecute?

– Da, nu s-a schimbat nimic. Este așa cum ți-am spus.

– Atunci cum îți explici faptul că încă o persoană s-a dus la poliție și a depus plângere pentru viol împotriva ta?

Sângele i se scurge din obraji.

– Alison, stai să-ți explic. Există o explicație.

– Eu am auzit altceva. Chiar credeai că n-o să aflu despre asta?

Bărbia îi tremură și ochii i se umplu de lacrimi.

– Nu credeam că va depune plângere.

– Care dintre ele? Avocata, sau stagiara?

Își ascunde fața în palme și umerii i se scutură de plâns.

– A fost o eroare de comunicare. Am crezut că și ea vrea. Părea dispusă.

Mă uit la el cu dispreț. Nici măcar nu încercă să nege. Îmi vine să-l lovesc, dar la fel de bine m-aș putea lovi pe mine. Sunt copleșită de furie și de remușcări. De câte ori n-am nutrit gânduri întunecate văzând-o pe stagiara Alexia cum stă prea aproape de Patrick la bar și cum râde exagerat la bancurile lui? Am fost atât de orbită de gelozie, încât n-am înțeles dinamica relației în ansamblul ei, n-am priceput că Patrick nu va putea rezista tentației de a profita de naivitatea fetei. N-ar fi trebuit s-o atingă nici măcar cu o floare, darămite să-i facă ceea ce i-a mărturisit Alexia lui Pauline săptămâna trecută, când a aflat că fusese arestat într-un caz similar.

Ieșiseră într-o seară, cu câteva luni înainte, și se îmbătaseră rău, i-a povestit Alexia lui Pauline. Ajunseseră la apartamentul ei, o magherniță pe Holloway Road. Începuseră să se sărute, dar când ea decisese că nu vrea să meargă mai departe, el refuzase să se oprească. Tânăra nu s-a confesat nimănui, intimidată de importanța lui Patrick, dar Pauline a crezut-o și mi-a spus că au plâns amândouă înainte să sune la poliție.

O cred și eu. Știu că Patrick a fost foarte aproape de viol în seara în care a venit la mine acasă, când aproape că nu s-a oprit. Îmi mai amintesc și toate celelalte ocazii când a împins jocul erotic puțin prea departe, dar eu eram prea orbită de dorință ca să-mi dau seama ce se petrece cu adevărat. „Îți place sexul sălbatic, nu-i așa?“ era mantra lui, iar eu nu l-am contrazis, precum o Anastasia lașă în fața unui Christian Grey la jumătate de preț. Simt cum mi se face greață și fug la toaletă, trântind ușa în urma mea. Impulsul de a vomita îmi trece, dar sunt nevoită să scuip ca să scap de gustul acid care mi-a urcat din stomac. Mă șterg la gură cu hârtie igienică și scuip din nou, până ce scap complet de gustul scârbos, după care îmi las fruntea pe marginea vasului de toaletă și închid ochii. Aș sta așa pentru totdeauna, dar trebuie să-l înfrunt din nou. Încă o dată, ultima.

Când mă întorc la masă, văd că încă plânge, cu lacrimile și mucii curgându-i nestingherit pe buza de sus.

– Te cunosc, te cunosc prea bine. Nu mai pot continua așa, îl anunț cu mânie îndreptățită.

– Dacă mă cunoști, atunci știi prea bine că nu sunt capabil de așa ceva. Te rog, dă-mi voie să-ți explic, îmi spune printre suspine.

– Nu are nici un sens, îi răspund fără să mă așez la masă. Adevărul este, Patrick, că eu te cunosc așa cum ești.

Acum plânge cu hohote, lacrimile i se scurg pe gât. Localul este aproape gol, dar trezim atenția barmanului, un tip bărbos cu cămașă în carouri, care șterge un pahar cu ochii la noi.

– Cred că ar fi mai bine să plec.

– Da, pleacă și tu. Du-te înapoi la familia ta adorabilă, la soțul tău cel iubitor. Patrick începe să ridice vocea, între furie și lacrimi. Se oprește o clipă, își ia capul în mâini și am impresia că tristețea a câștigat bătălia, dar mă fixează brusc cu ochii injectați, în care nu se citește decât furie neostoită. Cară-te dracului acasă!

Fac un pas către ieșire, dar ceva în interiorul meu cedează. Mă întorc și mă aplec peste masă.

– Nu mai am casă, nu-mi mai pot vedea fiica, iar soțul meu divorțează. Așa că, știi ce? Nu-mi mai pasă de tine. E numai vina ta – tu ești responsabil pentru tot. N-ar fi trebuit niciodată să accept să ies cu tine.

Chipul lui Patrick pălește și mai tare.

– Stai, Alison, îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

– Am pierdut-o pe Matilda ieri, când ar fi trebuit să am grijă de ea, iar Carl și-a pierdut răbdarea cu mine. Nu pot spune că nu are dreptate. M-am comportat ca o mamă de doi bani, am fost complet dezinteresată. Această... această relație nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. N-ar fi trebuit să mă complic cu tine. Aș fi făcut mai bine să-mi văd de treaba mea, să am grijă de Matilda.



Indignarea mă face să ridic glasul tot mai tare. Sunt furioasă pe el, dar mai ales pe mine. Sunt supărată că am fost atât de orbită de sentimente încât nu i-am văzut adevăratul chip.

– Îmi pare rău, Alison. Nu vrei să te așezi, te rog? Nu vrei să stăm de vorbă?

– Nu văd ce ar mai fi de spus. Gata, chiar plec. Te rog să nu mă mai cauți. Vreau să mă lași în pace.

După o clipă de tăcere, Patrick se ridică și vine lângă mine.

– Alison, te implor. Relația noastră mergea așa de bine! Știu că acum lucrurile arată foarte rău, dar sunt sigur că le putem repara împreună.

– Ești acuzat că ai violat două femei.

– N-a fost deloc așa, îmi răspunde pe o voce plângăreată.

– Te cunosc, Patrick, te cunosc așa cum ești.

Încerc să nu plâng, dar nu mă mai pot abține. E prea aproape de mine. Fac un pas în spate, însă mă urmează și încearcă să mă apuce de umăr. Sunt blocată între el și masa de alături. Nu vreau să mă atingă, dar se apropie tot mai mult.

– E totul în regulă acolo? se aude vocea barmanului.

Patrick se uită spre el, își ridică paharul și încearcă să bea, constatând că este gol. Privește halba, apoi ridică ochii înapoi la barman și o trânteste cu putere pe masă. Recipientul se sparge cu zgomot și un ciob îmi sare în obraz. Barmanul se apropie de noi, gata să-mi ia apărarea, dar Patrick se așază repede la locul lui, cu capul în mâini și umerii zguduiți de suspine.

– Domnule, dacă nu părăsiți imediat localul, chem poliția.

Patrick ridică ochii spre bărbat și începe să râdă. Aș vrea să ies, dar mi-e teamă că o să mă urmărească pe stradă. Se ridică brusc și vine spre mine. Barmanul încearcă să-l blocheze, dar Patrick îl împinge deoparte, mă apucă de bărbie și mă sărută apăsător.

– Am pierdut totul, acum. Totul.

Fac un pas în spate, dar deja mi-a dat drumul și se îndreaptă către ieșire cu pași mari.

Rămân față în față cu barmanul. Îmi dau seama că ceva mi se scurge pe față și mă șterg cu mâna, crezând că sunt lacrimi. Omul se duce după teaghe și se întoarce cu un teanc de șervețele albe. Mă frec cu ele energic, ștergându-mi ochii, obraji și urmele sărutului lui de pe buze.

– Sunteți bine? Aveți o tăietură pe obraz, se îngrijorează noul meu prieten.

Mă uit mai atentă la șervețelele din mâna mea și constat că are dreptate. Sunt pline de sânge. Efectul adrenalinei dispare treptat și încep să simt durerea. Apăs zgârietura cu un șervețel.

– Nu e mare lucru, trebuie să plec.

– Vreți să vă conduc? S-ar putea să vă aștepte după colț.

Sunt pe punctul să accept, dar știu în sinea mea că Patrick a plecat. Îl refuz printr-un gest din cap și ies.

Pe drumul înapoi spre Travelodge, trec pe lângă stația de metrou Holborn cu capul plecat, ca să nu fiu recunoscută de cineva. Lângă stație e un chioșc de ziare.

„AVOCAT CELEBRU ACUZAT DE VIOL“, titrează mare o gazetă pe prima pagină. Cumpăr un exemplar și văd că articolul este ilustrat cu o fotografie a lui Patrick încercând să-și acopere chipul cu mâna. Încep să citesc, dar arunc ziarul în primul coș de gunoi. Deja știu destule.

Îmi petrec restul zilei în camera de hotel, încercând să dau de Carl, dar are telefonul închis. Pe la cinci după-amiaza, începe să sune, și inima îmi tresare când aud vocea Matildei, „Bună“, vorbind prea aproape de microfon. Carl îi ia însă mobilul din mână și îl închide din nou. Rămân cu vocea ei cristalină răsunându-mi în urechi.

## 21

Mark mă sună miercuri dimineața ca să mă întrebe dacă pot ajunge la Inner London Crown Court pentru un proces de furt. E cazul lui Sankar, care însă înțeleg că nu mai face față. M-am săturat de hotel și, cu toate că tribunalul este situat destul de aproape de apartamentul lui Patrick, decid să accept. Nu-mi permit să las baltă munca. Fac un duș și mă îmbrac, ignorând notificările telefonului. Urc în lift și, până se pune în mișcare, verific cine mă caută.

Chloe, de trei ori la rând. Îmi scot cu chiu, cu vai trolerul din ascensor. Telefonul sună iarăși. Am prea multe pe cap: deciziile lui Carl, dorul de Matilda, Patrick. Sunt la capătul răbdării.

– Alo, da, răspund în timp ce ies în stradă.

Am timp suficient la dispoziție, aș putea să merg pe jos.

– S-a întâmplat ceva teribil, îmi spune Chloe.

– Ce? o întreb distrată, încă ezitând dacă să iau metroul sau nu.

– E vorba de Patrick, continuă pe o voce stinsă.

– Nu mă interesează, o reped fără nici un motiv. Nu vreau să am nimic de-a face cu povestea asta.

– Alison, ascultă-mă. E mort. Patrick a murit. S-a aruncat sub un tren la stația Holborn, ieri după-amiază.

Mă opresc brusc. Un individ grăbit se lovește de mine și mă înjură. Un altul își agață piciorul de trolerul meu. Rămân blocată în mijlocul străzii, mintea mea luptându-se să pună în context cele auzite.

– Patrick e mort, Alison. Mi-a dat un mesaj că-i pare rău, dar n-am înțeles pentru ce.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură. Sora lui l-a identificat în timpul nopții după lucrurile pe care le avea la el, portofelul și un inel. Nu mai rămăsese mare lucru. O să apară la știri, în curând. Chloe mă mitraliază cu informații. Alison? Alison, ai închis?

Mi-e greu să mă concentrez. Pun capăt convorbirii. Nu înțeleg nimic. Cineva se lovește iarăși de mine, așa că mă refugiez lângă vitrina unui chioșc de sendvișuri.

– Sunteți bine? mă întreabă vânzătoarea.

Îmi vine greu să-i răspund, pentru că în gât mi s-a pus un nod dureros. Întinde mâna și încearcă să mă apuce de braț. Mă smucesc, refuzându-i oferta de ajutor.

– Sunt bine, mulțumesc. Sunt foarte bine, îi spun, după care mă îndepărtez târând trolerul.

– Sunteți sigură? o aud strigând după mine.

Continui să merg, țăcănitul tocurilor mele acoperind accesul de compasiune al străineii. Pașii mei intră într-un fel de rezonanță cu îndemnul ce-mi domină gândurile: „Du-te la tribunal, du-te la tribunal“. Îmi înghit suferința și mă șterg la nas cu mâneca bluzei.

S-a făcut târziu și nu mai am energie. Trebuie să iau metroul. Mă întorc și pornesc spre stația Embankment. Aștept pe peron până când își face apariția din tunel trenul în direcția Bakerloo. Sunt trasă spre el ca de un curent nevăzut, mă apropii fără voia mea de marginea peronului, tot mai mult și mai mult, până când cineva strigă la mine și mă apucă de braț. Mă smucesc și o iau la fugă spre capătul celălalt al stației. În fața ochilor îmi apar imagini cu trupul lui Patrick târât pe șine, sfâșiat în bucăți de roțile metalice. Or fi reușit polițiștii să-l adune tot, sau poate că între șinele de la Holborn încă

mai sunt bucățele din el? Pentru șobolani, meniul ar fi, cu siguranță, mult mai apetisant decât resturile obișnuite de la McDonald's și KFC. Scutur din cap ca să alung gândurile morbide, dar nu îndeajuns încât să mă urc în tren, care pleacă mai departe șuierând.

Următorul metrou ajunge după numai câteva minute și de data aceasta sunt pregătită să-mi continui călătoria. Mă sprijin de peretele vagonului până la Elephant and Castle, citind numele stațiilor prin care trec pe harta din fața mea. London Bridge. Nu, nu vreau să mă gândesc la stația London Bridge sau la noaptea, nu atât de îndepărtată, când Patrick m-a invitat la el acasă la cină, când am fost atât de fericiți împreună. Mă adun, ies din metrou și mă îndrept spre tribunal.

Garderoba avocaților este plină de colegi și, aș putea să jur, conversațiile se opresc brusc la apariția mea. Pe de altă parte, s-ar putea ca zbârnăitul nervilor mei, încordați la maximum, să acopere toate sunetele din jur. Robert apare de undeva și îmi pune mâinile pe umeri.

– E groaznic ce s-a întâmplat, Alison. Cred că ai auzit..., îmi șoptește.

Încuviințez din cap.

– Știu că ai lucrat mult cu el...

Fac eforturi supraomenești ca să-mi păstrez controlul. Îl privesc cu atenție, dar expresia lui nu trădează nici un fel de apropo deplasat. Este doar trist, are ochii roșii de la plâns.

– Nici nu-mi vine să cred, îi răspund.

– Nici mie. Am vorbit cu câțiva colegi de la birou, Alison. Cu Sankar și cu alții, cu echipa lui Patrick, ne-am gândit să ieșim la pub diseară. Să-i aducem un ultim omagiu. Adică, știu despre chestiile apărute în Standard, dar, cu toate astea...

– Unde?

– La The Dock. Crezi că poți veni?

– Fac tot posibilul.

O avocată de la altă firmă se apropie de noi.

– Nu vreau să vă întrerup, dar am auzit că vorbiți despre Patrick, Patrick Saunders?

Robert se îndepărtează împreună cu ea, punând-o la curent cu planul pentru seară, iar eu profit ca să-mi scot lucrurile, să-mi pun peruca și roba și să mă uit în oglindă, străduindu-mă să-mi compun un aspect profesional. Iau documentele referitoare la speță furnizate de procuror, conștientă că nu sunt pregătită. Le citesc, însă detaliile îmi zboară imediat din memorie. Verific numele și mă îndrept către sala de judecată numărul șapte, încercând să-mi intru în rol.

Sarcina mea este să prezint raportul acușării în cadrul audierii preliminare. Acuzatul își recunoaște vinovăția, iar eu dau citire prezentării pregătite de Parchet, sperând să fiu scutită de întrebări suplimentare. Avocatul apărării este tânăr și entuziast. Face eforturi să reducă încadrarea dincolo de punctul deja agreeat de judecător pentru raportul de recomandare a sentinței – „deși sunt pregătit, domnule Ketteridge, să iau în considerare toate opțiunile“ – și se oprește din vorbit doar când judecătorul îi spune că dispune de suficiente informații încât să emită sentința imediat.

Îmi notez data următoarei înfățișări în dosar și semnez. Robert își face din nou apariția la garderoba avocaților și plecăm împreună spre stația de autobuz. Vorbește încontinuu despre Patrick, iar vocea lui mă calcă pe nervi atât de tare, încât îmi vine să mă așez în mijlocul străzii și să urlu până uit de mine.

– Sper că acușările la adresa lui sunt adevărate, îmi spune. Nu pentru că mi-aș dori ca femeile acelea să fi fost cu adevărat violate, desigur, dar, dacă au mințit și l-au împins astfel la sinucidere...

Simt că dacă nu cobor mai repede din autobuz, fie îl pocnesc în față, fie vomit pe el. Îmi trag trolerul peste pantofii lui, mormăi că am nevoie de aer curat și cobor la capătul podului Waterloo.

Mă întorc și mă opresc la mijlocul podului, cu ochii în lungul fluviului, spre London Eye și Westminster. Cel mai frumos peisaj din Londra, îi plăcea lui Patrick să spună. Mă întorc și mă uit în partea cealaltă, dincolo de Blackfriars, spre London Bridge și Tower Bridge, în zare. Patrick ar trebui să fie puțin mai la dreapta, în apartamentul lui, palid și incoerent, pledându-și nevinovăția, dar el este într-un sac de plastic, într-o morgă oarecare.

Mă uit din nou la apele involburate ale Tamisei și mă întreb de ce nu găsesc și aici o plăcuță de bronz cu numărul de telefon al Samaritenilor<sup>11</sup>, fixată în zidăria parapetului. Știu că sunt pe toate celelalte poduri. I-ar fi la fel de folositoare lui Patrick cum i-am fost și eu când am refuzat să stau de vorbă cu el și să-i ascult explicațiile.

Un bărbat se oprește lângă mine și mă cercetează cu privirea. Îmi dau seama că este un trecător îngrijorat de atitudinea mea, cu ochii pierduți în undele verzui.

– Nu, nu este cazul, îi spun, și mă îndepărtez cu capul vârat între umeri.

Fără nici un cuvânt, omul acela mi-a arătat mai multă bunătate decât i-am oferit eu lui Patrick. Ajung la birou obsedată de acest gând apăsător.

Sunt întâmpinată de Pauline.

– I-am spus Alexiei să-și ia o zi liberă, mă anunță. Nu e vina ei, sub nici o formă, dar se simte oribil. Va trebui să ne ocupăm de ea, s-o trimitem la consiliere psihologică.

– Da, totul e groaznic. Sper să facă față. Dacă nu te superi, te-aș ruga să-i transmiți urările mele de bine. Sunt cu tot sufletul alături de ea.

– Așa voi face. Se întreba dacă nu cumva o vei judeca. Am asigurat-o că vei fi de partea ei, dar nu părea convinsă. Ca să fiu sinceră, mi s-a părut puțin ostilă la adresa ta, dar trece printr-o perioadă dificilă.

Sunt profund șocată. M-am considerat întotdeauna o aliată a Alexiei, dar acum percep enormitatea ignoranței în care mă scald, răul pe care l-am făcut în egoismul meu stupid. Dintr-odată, mă străfulgeră o idee.

– Înțeleg de ce simte asta, dar am învățat multe în ultimele zile. Te rog să-i spui că poate conta pe mine. Dar, Pauline, aș vrea să te întreb ceva... În ultima vreme am primit mai multe mesaje anonime. Foarte neplăcute. Crezi că...?

Întrebarea mea o pune serios pe gânduri.

– Nu știu ce să spun. Din câte am auzit de la ea, probabil că n-ar trebui să excluzi posibilitatea. O să văd dacă pot să aflu mai multe, dar este foarte tulburată.

– Îmi închipui. Oricum, nu este urgent. Aș dori, totuși, să nu mai primesc astfel de SMS-uri.

– Am înțeles.

– Îți mulțumesc, Pauline. Mai spune-i, te rog, că sunt gata să o sprijin așa cum consideră de cuviință.

– Mă bucur să aud asta, Alison. Cred că va trebui să demarăm o analiză serioasă a asistenței pe care o acordăm stagiariilor noștri – vrei să te implici în proiect? Aș putea să programez o primă reuniune.

– Cum să nu? Sunt sigură că putem găsi soluții mai bune în raport cu situația actuală.

Îmi iau rămas-bun de la Pauline și mă ascund în biroul meu, pentru că nu mai am chef de companie. Simt un gol în stomac și mâinile îmi tremură necontrolat. Încerc să ascult din nou mesajele vocale lăsate de Patrick, ca să caut indicii despre intențiile lui ulterioare, dar îmi aduc aminte că le-am șters pe toate. La fel am procedat și cu mesajele text, până și cu cele în care părea să-și declare iubirea, în scurtul nostru interludiu între dorință carnală și moarte. Îmi amintesc de forța lui, de epuizarea plăcută în care zăceam după fiecare partidă de sex. Ideea că este mort mi se pare absurdă. Îmi iau din nou telefonul la puricat, dar e ca și cum Patrick nu ar fi existat niciodată. Nu avem nici o fotografie împreună, nici o amintire comună. N-am ajuns în doi la Paris. Pe de altă parte, nici nu am meritat Parisul.



Cineva îmi bate la ușă. E Robert. Da, vin și eu la pub. Da, imediat. Nu, n-am mai aflat nimic, de la nimeni. Mă oprește în ușă și mă îmbrățișează consolator.

– Știu că erați apropiați.

Mă retrag indispusă.

– Nu, nu în sensul acela, n-am vrut să sugerez că... dar știu că îți pasa cazuri bune.

Aprob din cap. Da, așa este. Atât mi-a mai rămas de la el.

Ajungem primii la local și ne așezăm la masa din colț pe care a rezervat-o. Este masa unde am stat în noaptea când am aflat detalii despre cazul Madeleine, noaptea când ne-am tras-o și am spart fotografia înrămată cu Matilda. La naiba, era doar o bucată de sticlă ieftină, nu o oglindă. Nimic din toate acestea n-ar fi trebuit să se întâmple.

Comand o sticlă de vinul casei, roșu, și bem cu lăcomie. Robert este palid, încercănat, și nici eu nu arăt mai bine. Tensiunea ne face să strângem din dinți. Încep să vină și alți colegi, unul după celălalt. Toți comandă aceeași băutură ieftină. Nici nu ne dăm seama ce bem, ne înecăm amarul în oțet. Am ras o sticlă și încă sunt în formă, limba nu mi se împleticește deloc. Unii au citit presa și toată lumea comentează detaliile. Sărmanul conductor de tren. Bietele femei. Bietul Patrick...

Contururile încăperii încep să-mi joace în fața ochilor, văd chipurile comesenilor luminate difuz, ca pe vremea când se fuma în interior și lămpile de deasupra noastră abia răzbeau ceața densă. Ies și fumez o țigară cu Robert în tăcere. Când mă întorc, cineva a comandat o sticlă de whisky – The Famous Grouse, la fel de mediocru ca vinul. Beau un pahar și apoi încă unul, fără să simt mare lucru. Mă uit în jur și constat că lumina s-a ridicat spre capetele colegilor, alcătuindu-le un fel de halouri. Sankar se întoarce spre mine și începe să-mi explice ceva important, dar rămâne cu gura căscată la vederea lui Chloe care trece pe lângă noi. Ridic mâna să o salut, iar ea îmi răspunde și se așază de partea cealaltă a mesei. Revin la Sankar, care între

timp a închis gura. Robert îmi toarnă încă o porție de whisky, așa că beau și dau uitării conversația.

Atmosfera este neașteptat de liniștită, în ciuda ocaziei. Prin gestul lui extrem, Patrick și-a spălat momentan păcatele și îmi vine în minte vechiul adagiu: a fost un ticălos, dar era ticălosul nostru. Ne legănăm cu amintiri despre spețele și clienții lui. Poveștile sunt diferite, dar din ele se formează o imagine unitară.

„... banda aia, toți aveau cartea lui de vizită, a fost una dintre dovezile cele mai clare împotriva lui...“; „Faza când i-a spus lui DJ Connor să se ducă dracului, în Greenwich. Ar fi trebuit să vedeți ce mutră a făcut judecătorul“; „Unul dintre clienți l-a amenințat cu un cuțit, vă mai aduceți aminte? Dar Patrick a izbucnit în râs și omul și-a dat seama că era ridicol și a băgat cuțitul la loc...“

Cineva a făcut plinul de whisky, dar de data asta primim o sticlă de Lagavulin, și lichidul cu gust mâlos îmi arde gâtul. Poveștile de război continuă, iar atmosfera se schimbă pe măsură ce orele trec. Mă ridic să mă duc la toaletă, însă picioarele mă lasă și cad pe jumătate în brațele lui Robert, care mă ridică râzând. Mă îndrept cu pași măsurați spre toaleta femeilor, care mi se pare că este mai departe decât de obicei. Pereții se învârt greșos în jur. Ajung, în sfârșit, și mă așez pe tron cu pantalonii coborâți în jurul gleznelor, cu capul în mâini, sperând să scoată cineva din priză caruselul în care plutesc.

– Alison, Alison, ești acolo?

E Chloe. Mă salt cu greu, îmi aranjez hainele și îi răspund.

– Da, ies imediat.

Capul parcă mi s-a mai limpezit. Îmi scot ochelarii. Văd ca prin ceață, dar măcar nu mă mai ustură ochii.

Chloe mă așteaptă lângă chiuvete. Mă strânge la piept și o îmbrățișez, la rândul meu, puțin jenată. Sunt îngreșoșată de parfumul ei, ceva dulceag, lipicios. E puternic, dar pe măsură ce mă obișnuiesc disting și mirosurile pe

care încearcă să le acopere, de transpirație stătută, ca și cum nu s-ar fi spălat de câteva zile. Mă extrag din îmbrățișare cu delicatețe. Nici nu vreau să mă gândesc cum trebuie să miros eu. Îmi extrag ochelarii din poșetă și mi-i pun la ochi.

– E groaznic, e groaznic, tot repetă.

O aprob din cap.

– Măcar n-a suferit. Probabil că a fost ceva rapid. Dar bietul conductor...

Încerc să mă gândesc la orice altceva.

– Trebuie însă să avem tăria de a merge mai departe. Sunt convinsă că asta ne-ar cere, dacă ar reveni printre noi.

E un subiect mai ușor de digerat.

– I-ai spus lui Madeleine? o întreb cu o voce surprinzător de sigură.

– Da. A fost foarte tulburată.

Chloe se holbează în oglindă, se rujează și se întoarce spre mine cu ceea ce ar trebui să semene cu un zâmbet pe buze. E mai mult un rânjec grotesc, dar îi apreciez efortul. Nu comentez că și-a întins rujul pe dinți. Vrea să treacă pe la birou, să discutăm, cât mai repede.

– Foarte bine, îi răspund.

– O să stabilesc o întâlnire, dar ar fi bine să ne sfătuim puțin înainte. Doamne, arăt înfiorător.

Își dă cu pudră pe nas și își freacă dinții cu degetul arătător.

– Da, e foarte dificil...

E rândul meu să mă admir în oglindă. Îmi împing ochelarii mai sus și încerc să scap de rimelul care mi s-a întins pe față, încrustându-se în riduri și pori. Ochii mei albaștri sunt opacizați de un strat de vinișoare roșii, la fel ca ai lui

Chloe, iar părul îmi stă lipit pe frunte. Îmi dau cu apă rece pe față, disperată să-mi revin, să scap de durerea surdă care mi s-a instalat în lobul frontal.

– E așa de trist... avea atât de multe de oferit, atâtea motive să trăiască. Of, dacă ar fi reușit să-și stăpânească mai bine pulsunile! O greșeală fatală. Era cel mai bun șef – în curând urma să devin și eu partener cu drepturi depline la firmă.

Suferința mă epuizează, mai ales că la tristețea lui Chloe se adaugă propriile mele remușcări. E teribil de greu. Nu-mi doresc altceva decât să mă duc acasă, să scap de mirosul de whisky și de țigări, s-o iau pe Matilda pe genunchi și să-i citesc o poveste, să mă scald în căldura ei curată, neatinsă de regrete, de trădări și de minciuni. Din păcate, acesta este ultimul lucru pe care l-aș putea face. Îmi înghit nodul dureros din gât și o strâng din nou în brațe pe Chloe, atentă să nu-i mai inhalez miasminele.

– Încă nu cunoaștem toată povestea, îi spun.

– Să fim serioși, Alison, îmi răspunde, fără să fie nevoie să intre în detalii.

– Cred că ar fi momentul să plec. A fost o zi lungă.

Mă ia de braț și mă trage din nou lângă ea. Ne întoarcem cu fețele spre oglindă.

– Chiar arăt înfiorător, mai ales pe lângă tine. În ciuda împrejurărilor, ești adorabilă.

Mă strâmb. Probabil că ne uităm la același lucru, dar vedem altceva.

– Sunt moartă de oboseală și se vede. Mă mir cum de mai stau în picioare.

– Nu, Alison. Vorbesc foarte serios. Ai norocul unui chip din acela irezistibil. Patrick ți-a lăudat întotdeauna frumusețea. Mă trage și mai aproape de ea. În fine, acum nu mai contează... Ne vedem mâine la birou.

Ies din toaletă și-mi recuperez geanta. Grupul s-a redus drastic de-acum. Robert și Sankar se sprijină unul de celălalt, Mark, lângă ei, pare mai treaz. Le fac cu mâna și urc scările spre ieșire cu mare grijă, ca să nu mă

rostogolesc înapoi. Sunt surprinsă să constat că afară e complet întuneric și felinarele stradale sunt aprinse. Îmi verific telefonul, este aproape ora opt.

Urc dealul fără grabă, pas cu pas, simțind greutatea trolerului pe care-l târăsc după mine. Încerc să merg în linie dreaptă, dar sunt prea beată. Găsirea cuvintelor potrivite pentru Chloe mi-a epuizat ultimele resurse de autocontrol. Luminile felinarelor joacă deasupra mea și în bălțile de pe trotuar. A plouat puțin mai devreme. Ajung în camera mea și mă prăbușesc îmbrăcată pe pat. Chiar înainte să adorm, îmi aduc aminte că astăzi nu am încercat deloc să-l contactez pe Carl.

Fundație caritabilă britanică dedicată sprijinirii persoanelor cu tendințe  
suicidare (n.tr.)

Ajung la birou a doua zi pe la zece. Chloe mă trage în fostul birou al lui Patrick.

– Crezi că ar trebui să pledeze vinovată? mă întreabă intrând direct în subiect.

– Ar însemna să cedeze prea ușor. Aș fi bucuroasă să primim o încadrare de ucidere din culpă, deși nu cred că acuzarea va fi de acord. Ar trebui să le scriem totuși, să le trimitem și declarația apărării și să le facem oferta. Să vedem ce ne răspund. Știu că Madeleine are rezerve în legătură cu aducerea fiului ei ca martor.

– Corect.

Chloe frunzărește hârtiile din fața ei, găsește o declarație și începe să citească din ea. Stă așezată la biroul lui Patrick. Grămezile de documente care-l acopereau au dispărut și cineva a șters praful. De obicei, jaluzelele de la fereastră și de la ușă stăteau trase până jos, acum ambele sunt ridicate complet. Ca niciodată, încăperea este inundată de lumină.

– Chiar crezi în toate poveștile astea despre soțul ei? mă întreabă peste câteva minute.

– Sunt credibile. Are cicatrice. Mărturia doctorului îi susține afirmațiile.

– Îmi imaginez că este foarte afectată de ceea ce i s-a întâmplat lui Patrick. Chloe se freacă la ochi. Are niște cearcăne enorme. Sunt pe punctul să comentez că arată obosită, dar mă răzgândesc, știind că nici eu nu mă prezint mai bine. Cel puțin, a lăsat un plan în urmă, continuă ea.

– Un plan?

– Patrick m-a însărcinat cu un an în urmă să mă ocup de cazurile lui dacă i se întâmplă ceva. Cine ar fi fost capabil să prevadă un asemenea dezastru?

Își lasă capul în jos și trage adânc aer în piept. Se freacă iarăși la ochi.

– Ar fi fost imposibil, într-adevăr, îi răspund, pe deplin conștientă de inutilitatea cuvintelor.

– Toată săptămâna trecută..., inspiră din nou puternic și mă privește fix. Crezi în acuzații? Crezi că este adevărat ce-au spus?

Ochii i-au devenit brusc alerti. Nu știu care ar fi răspunsul corect. În același timp, ce mai am de pierdut...

– E una dintre situațiile acelea... N-ai de unde să știi...

Chloe clatină din cap muștrător.

– Ei, haide, Alison, știm amândouă ce-i putea pielea lui Patrick. Încă nu-mi dau seama ce vrea să audă de la mine, așa că ridic din umeri neajutorată, îndemnând-o să continue: Nu cred că sunt capabile să inventeze așa ceva. Noaptea trecută am încercat să mă prefac că totul este normal, că ne-am adunat să comemorăm decesul unui prieten. Când m-am trezit azi-dimineață, mi-am dat seama că lucrurile nu stau așa.

Știu la ce se referă. Noaptea trecută am navigat printre curenți și vârtejuri, momente de tandră bucurie alături de colegii noștri, pe măsură ce curgeau amintirile despre el, dar și scurte perioade când mi-am adus aminte de acuzațiile împotriva lui.

– Nu știu ce să zic, dar reputația lui Caroline este bine cunoscută. Mi-e greu să înțeleg de ce ar face așa ceva. Cine și-ar dori să treacă prin ce a trecut ea?

Vorbesc cu mâinile încleștate în poală. Nu vreau sub nici o formă să o supăr pe Chloe, dar îi spun exact ce gândesc.

– Sunt de acord cu tine, îmi răspunde. Aș da orice ca să nu fie nimic adevărat, dar... Mai este ceva, ceva ce mi-a spus marți după-amiază.



Nici măcar nu mi-a trecut prin cap s-o întreb când a apucat să se întâlnească cu el înainte să se arunce sub tren.

– Îmi cer iertare, mi-e greu să mă concentrez. Ar fi trebuit să te întreb când l-ai văzut ultima dată.

– N-am reușit să dau de el marți dimineață, nu știu pe unde umbla.

Tac mâlc. S-a văzut cu mine și eu l-am alungat. Nu sunt dispusă s-o recunosc public.

– M-am enervat fiindcă aveam nevoie de informații despre niște cazuri. Dar până la urmă, m-am descurcat cu ce aveam. A apărut înainte de prânz. Am avut o discuție lungă, în care m-a pus la curent cu stadiul spețelor de care se ocupa.

Pe chip încep să i se scurgă lacrimi grele, pe care și le șterge nervoasă.

– Îmi pare rău, trebuie să fie cumplit să rememorezi toate lucrurile astea, îi spun, deși nu vreau să-i întrerup șirul ideilor.

– Știi că mă comport prosteste. M-a înduioșat gândul la modul lui organizat, temeinic, de a lucra...

– Organizat?

– Nu voia ca vreunul dintre clienții lui să aibă de suferit. S-a asigurat că am înțeles totul înainte să plece. Mi-a mulțumit pentru sprijin, a încercat să mă îmbrățișeze de rămas-bun și a ieșit. Din prag, s-a întors spre mine și mi-a spus că numai el era de vină pentru tot. A știut dintotdeauna că e un om mizerabil, iar acum a aflat-o toată lumea.

Efortul ultimelor cuvinte este prea mult pentru Chloe, care plânge în hohote. Îmi aduc aminte de ultima mea întâlnire cu Patrick, de modul în care i-am întors spatele.

– Știi care-i cel mai rău lucru, Alison? Cel mai greu de suportat? Îngaimă încercând să-și recapete suflul.

Clatin din cap că nu.

– Nu am vrut să o cred pe Caroline Napier, la început. Am lucrat cu Patrick ani de zile. S-a comportat întotdeauna ca un adevărat gentleman cu mine. Dar după ce am discutat cu ea... am început să-l disprețuiesc. Cumva, probabil că și-a dat seama. I-am refuzat îmbrățișarea. Am fost ultima persoană cu care s-a întâlnit, ultimul lui prieten, și l-am gonit.

Las capul în pământ. Nu sunt în stare să-i acord salvarea la care tânjește. Nici eu nu l-am îmbrățișat, ci am suportat cu stoicism ultimul lui sărut. Însă decizia de a coborî la metrou și de a se arunca în fața trenului i-a aparținut în întregime. La fel, decizia de a profita de inocența Alexiei, o fată mult mai tânără decât el, i-a aparținut doar lui. Tot el a decis s-o ignore pe Caroline atunci când ea i-a cerut să se oprească.

– Patrick este unicul vinovat, Chloe. El a făcut-o, el a dat cu piciorul în tot ce construiseră. Nu tu, nici Caroline Napier.

– Doar dacă..., începe să-mi răspundă, însă se oprește brusc.

– De ce este vinovat? se aude vocea lui Madeleine din spatele nostru.

Tresărim amândouă speriate.

– Bună! Mă ridic și îi întind mâna, după care o conduc repede în sala de ședințe și o așez la masă, pe fondul salutarilor călduroase ale lui Chloe. Decesul lui Patrick este un șoc pentru noi toți, încep.

– Nu vreau să mai aud nimic, nu cred că mai rezist. Am aflat ce se spune despre el, dar cu mine a fost extrem de drăguț.

O privesc cu mai multă atenție și văd că și ea este trasă la față și are ochii roșii. A fost al ei, al meu, al lui Chloe... toată armata de femei a lui Patrick își jelește comandantul. Sau așa ceva.

– Știu, e groaznic.

– Crezi că a fost într-adevăr o sinucidere?

– Așa am înțeles, dar, desigur, ancheta este departe de a se fi încheiat. Nici raportul legistului nu este gata.

– Am văzut ziarul Evening Standard. Nu pot să cred că acuzațiile care i se aduc sunt adevărate.

Vocea îi tremură, dar simt o nuanță mai profundă dincolo de întrebarea ei, ceva aproape imperceptibil care mă face să pun capăt subiectului.

– Pentru moment, este tot ce se știe.

– Dar trebuie să ai și tu o părere, nu-i așa?

Nu vrea să cedeze.

– Nu, chiar nu am, Madeleine. Sunt la fel de șocată ca toată lumea de aici, îi răspund.

Deschide gura ca s-o ia de la capăt, dar se oprește. M-am săturat de interogatoriul ei.

– Să ne concentrăm, mai bine, asupra cazului tău.

– Nu-mi pasă de cazul meu. La ce bun să ne mai batem capul?

– Știi de ce este important. Gândește-te măcar la tot efortul investit de Patrick. Crezi că i-ar plăcea să vadă cum te dai bătută?

Mi-am pierdut răbdarea cu ea. Dacă noi suntem capabili să mergem mai departe, atunci de ce i-ar fi mai greu lui Madeleine? L-a cunoscut cel mai puțin. De fapt, nu l-a cunoscut deloc.

– Nu, cred că nu, dar fără el alături de mine, nu știu dacă voi fi capabilă să merg până la capăt.

Madeleine își frânge mâinile. Trebuie să fiu cinstită, chiar pare foarte tristă. E prima oară când o văd în haine șifonate, cu o pată de sos pe guler.

– Eu și Chloe vom fi acolo, o asigur.

– Nu-mi place de Chloe. Nu mă înțelege. N-a crezut în mine de la început. M-a văzut în închisoare când eram într-o stare deplorabilă.

Sunt străbătută de un acces de furie. Nu sunt plătită ca să-i suport aiurelile. Are același avocat pledant și un consilier extrem de competent, chiar dacă nu este același care s-a ocupat inițial de cazul ei.

– Ascultă, Madeleine, înțeleg că suntem toți șocați de cele întâmplate, dar trebuie să ne păstrăm o atitudine pragmatică. Apărarea trebuie să-și prezinte poziția până la sfârșitul săptămânii. Eu sunt cea care a lucrat la cazul tău, în principal. Moartea lui Patrick este, într-adevăr, foarte tristă, dar nu va afecta verdictul pe care o să-l primești.

– Oh, nu pot să cred că ești atât de nesimțitoare. Mă așteptam ca tu să înțelegi mai bine, îmi răspunde, hotărâtă să stoarcă toate resursele dramatice din ocazia ivită.

Apoi însă, chipul ei se schimonosește și începe să plângă în tăcere. Furia mi se disipează și este înlocuită de rușine. Ar fi trebuit să fiu mai înțelegătoare cu ea.

– Îmi pare rău, nici eu nu știu cum mai rezist. A fost o lovitură teribilă pentru toți.

Se ridică în picioare, cu spatele drept.

– Nu, eu îmi cer iertare. Nu te ajut deloc când mă port așa. N-aș vrea să lungesc procesul și nu aș vrea să-l târăsc pe James în asta. Aș face orice ca să-l apăr. Orice.

– S-ar putea să nu fie nevoie să facem apel la el. Avem o șansă, destul de mică, este adevărat, ca acuzarea să accepte încadrarea la ucidere din culpă. Vei fi nevoită să stai de vorbă și cu psihiatrul lor, dar, dacă ajunge la aceeași concluzie ca al nostru... Dacă nu, atunci relatarea lui James nu mai e atât de interesantă. Nu-l vom supune procedurii neplăcute a interogatoriului încrucișat, îi răspund.

– Nu vreau să fie interogat de nimeni. Nici de apărare, nici de nimeni altcineva. Urăsc gândul de a-l obliga să depună mărturie.

Îmi scot carnetelul de notițe și încep să-l frunzăresc aparent preocupată, ca să câștig timp de reflecție.

– Știu că este unul dintre martorii acușării, dar mărturia lui ne este utilă, pentru că susține dovezile de violență domestică. Mai mult, bătaia pe care încasat-o de la Edwin în acea zi fatidică este crucială. Așadar...

– Sunt foarte nemulțumită de acest curs al procesului. Mărturia împotriva propriei lui mame îl va distruge. Clatină din cap. Nu pot s-o fac. Nu vreau să-l oblig nici pe el la așa ceva. Nu vreau nici să-l oblig să mintă.

– Cu toate acestea, a spus adevărul, nu-i așa? o întreb foindu-mă pe scaun.

Nu prea înțeleg unde vrea să ajungă. O privesc fix în ochi. Îmi susține privirea câteva secunde, după care lasă capul în jos. Expresia ei se schimbă.

– Madeleine, spun încercând s-o aduc la realitate.

Trage adânc aer în piept.

– Nu vreau ca James să depună mărturie. Trebuie să-l apăr cu orice preț. Cred că ar fi mai bine să pledez vinovată.

– OK. Înțeleg. Totuși, aș vrea să te gândești la un lucru. Vrei să-l aperi pe James, de acord. Prezența într-un tribunal este intimidantă pentru oricine. Mai ales pentru un copil. Dar...

– Gata, ajunge! Decizia mea este luată!

Se ridică brusc de pe scaun și îmi întoarce spatele. Pare că se uită pe fereastră. Chloe intră în sala de ședințe, dar Madeleine o ignoră.

În încăperea se lasă o liniște mormântală. Încep să observ zgomotele străzii, sirenele, claxoanele și zumzetul unui avion. Clienta noastră se uită în continuare pe geam, dincolo de praful negru din jurul ramelor, peste acoperișurile și curțile de sub noi.

– Îmi pare rău că ești supărată, îi spun. Având însă în vedere că am lucrat pornind de la premisa unei pledoarii de nevinovăție pentru încadrarea principală, de omor, și că ți-am pregătit apărarea în consecință, este important să analizăm toate implicațiile în detaliu. Trebuie să mă asigur că înțelegi mizele în integralitatea lor.

Se întoarce spre mine roșie la față. Se mișcă atât de brusc, încât mă face să tresar, crezând că vine să mă lovească. Se retrage însă și se așază la loc pe scaun. Începe să vorbească pe un ton la fel de disprețuitor ca acela folosit de Carl duminică.

– Înțeleg totul perfect, spune. La fel și Patrick. Însă el nu mai este printre noi. Mă uit la Chloe și văd că este la fel de confuză ca și mine. Patrick era singurul capabil să țină speța asta sub control. Fără el, am pierdut orice speranță. Explică-mi ce ai de explicat, expune-mi toate implicațiile, după care voi pleda vinovată. E bine așa? mă întreabă Madeleine.

Fac așa cum spune, îi explic pe îndelete că nu voi putea să-i reduc substanțial pedeapsa dacă își recunoaște vinovăția pentru omor, că nu pot exprima remușcări în numele ei și că nu vom putea folosi contextul relației conjugale violente, deoarece avocatul acuzării îi va contesta imediat relevanța. Trec prin formulele juridice pe pilot automat, fiindcă mintea mea este în altă parte. Propozițiile pe care le-a formulat, cuvintele despre necesitatea de a-și apăra fiul... rolul lui Patrick la proces și insistența lui ca eu să o reprezint, deși ar fi putut angaja un avocat mai experimentat decât mine. Sunt conștientă în mod acut că pot atinge adevărul, dar o parte din mine nu vrea să știe, se teme să întrebe. Nu vreau de la ea nimic mai mult decât să spună că a înțeles explicațiile primite și să andoseze raportul declarând astfel că este conștientă că dacă pledează vinovată, în pofida strategiei puse la punct de apărare, mâinile noastre vor fi legate. Cealaltă cale de apărare pe care o întrevăd ar fi uriașă ca magnitudine și de-a dreptul terifiantă.

Ca mamă, sper că nu mă voi regăsi niciodată într-o situație similară. De la mamă la mamă, știi că cel mai bun lucru pe care îl pot face este s-o las în pace, să-i permit să-și ducă până la capăt sacrificiul matern. Dar în calitate de avocat... Îmi dau seama că este ceva ce nu funcționează, ceva ce-mi scapă. Îmi întrerup prezentarea juridică și îmi iau inima în dinți.

– De ce anume dorești să-l aperi pe fiul tău, mai precis, Madeleine? Vrei doar să-l scutești de experiența traumatizantă a procesului, sau este ceva mai mult la mijloc?

Ridică ochii spre mine șocată. Chloe, rămasă în spatele ei, pare la fel de impresionată și ridică mâna ca să mă oprească. Decid să merg mai departe.

– Care a fost rolul exact al lui Patrick în afacerea asta? Ceea ce spui nu are nici un sens. Vreau să înțeleg ce se întâmplă.

Trăsăturile lui Madeleine se încordează. Mă privește cu atâta furie, încât, dacă am fi într-un basm pentru copii, ar trebui să mă transform în stană de piatră. Îi susțin privirea fără nici o ezitare. Nu mă las intimidată de mânia ei. Am avut de-a face cu alții mai răi: Carl, Patrick. N-o să mă las înfrântă de propria clientă, chiar dacă am fost indusă în eroare încă de la început.

– Vreau să-ți mai pun o singură întrebare. Mai am nevoie de un singur răspuns de la tine, după care vom proceda conform instrucțiunilor tale. Te rog să te gândești foarte bine înainte de a-mi răspunde, inclusiv la consecințele legale. Pleacă ochii și îmi face semn să continui. Tu l-ai înjunghiat pe Edwin, sau James?

Peste sala de ședințe se așterne o tăcere grea. Traficul de afară parcă se aude mai tare decât înainte. Aud și respirația accelerată a lui Chloe, și foșnetul dresurilor mele când mă așez picior peste picior. Chloe își scarpină brațul cu un zgomot la fel de puternic precum motocicletele care trec pe stradă. Doar Madeleine rămâne complet nemișcată, atât de calmă, încât liniștea devine aproape palpabilă. Când întorc capul, trosnetul vertebrelor cervicale îmi răsună în urechi ca niște focuri de armă. Încep să număr în gând secunde: una, două, trei... Tace în continuare. Aș vrea să spun ceva, însă concomitent aș dori să-mi retrag cuvintele rostite mai înainte, să le strâng în mână și să mi le îndes la loc pe gât. Chloe se leagănă de pe un picior pe celălalt și aud foșnetul costumului ei de parcă ar desface o închizătoare Velcro. Îmi țin respirația.

Tăcerea este pe punctul să mă sufoce când, în sfârșit, Madeleine ridică ochii spre mine și mă fixează intens. De această dată, sunt obligată să cedez, astfel că privirea îmi fuge într-o parte. Aș da orice să pot ieși din această încăpere,

să fiu altundeva, să pretind că n-am cunoscut-o niciodată. Trage aer în piept și simt cum mi se accelerează pulsul, iar unghiile îmi fac răni în podul palmelor.

– Da, îmi răspunde. Da, James l-a înjunghiat pe Edwin. Pe tatăl lui. Nenorocitul nu trebuia să mă bată, nu trebuia să ridice mâna asupra lui James. Fiul meu și-a pierdut controlul, nu eu. Ca mamă, ce ai face în locul meu? adaugă în șoaptă, dar eu îi aud cuvintele ca pe un strigăt.

Edificiul tăcerii s-a prăbușit. Chloe vine să se așeze lângă noi la masă. Mă las pe spătarul scaunului și trag aer în piept. Asta așteptam să aud. Este singura explicație logică.

– I-am spus lui Patrick. I-am spus-o când a venit la secția de poliție. El știa. De aceea am refuzat la început să vorbesc. Încercam să găsim o soluție.

– Patrick era pregătit să inducă în eroare instanța? o întreabă Chloe.

– Nu vedea lucrurile în felul acesta. Înțelesese că am nevoie de ajutor.

Schimb o privire plină de subînțelesuri cu colega mea. Ne este limpede acum că Patrick se găsea într-o încurcătură mult mai mare decât am fi crezut.

– Eu nu sunt capabilă de așa ceva, îi răspund. Nu poți retrage ceea ce ai spus. Prin urmare, trebuie să ne reevaluăm opțiunile.

– Dă-i drumul, explică-mi, dar știu că toate sunt mai negre ca dracul.

Ieșirea ei mă ia prin surprindere, este pentru prima dată când o aud înjurând. Încep să-i explic, cât mai pe scurt.

– Poți pleda vinovată de omor, așa cum am discutat mai devreme. Vei primi, cel mai probabil, pedeapsa pe viață. Poți pleda nevinovată și, cu toate că nu-ți pot oferi o apărare alternativă, vom obliga acuzarea să demonstreze contrariul. Ceea ce înseamnă că-și vor prezenta toate dovezile și vor încerca să construiască un caz convingător împotriva ta. Nu voi putea face altceva decât să identific și să semnalez eventualele erori din argumentația lor. Nu mi se va permite să le sugerez soluții alternative. Dacă acuzarea nu poate



pune la punct o demonstrație convingătoare, există o șansă, mică, este adevărat, să fii achitată. În sfârșit, ai putea să pledezi nevinovată și să continui procesul așa cum era prevăzut, dar nici eu, nici Chloe nu te vom putea reprezenta în instanță. Sau ne-ai putea acorda permisiunea să prezentăm această nouă probă, care ți-ar completa și susține declarația, în baza faptului că fiul tău, nu tu, este cel care l-a ucis pe Edwin. Va fi supus unui interogatoriu încrucișat sub acest aspect. Este posibil ca juriul să nu te creadă, dar ar putea fi o linie de apărare.

Îi expun toate aceste opțiuni pe un ton calm, ușurată că pot trata problema cu profesionalism. În sinea mea însă, sunt îngrozită de oroarea situației în care se găsește clienta mea.

– Tu ce-ai face, Alison? mă întreabă. Ce-ai face tu în locul meu?

– Nu știu. Îmi pare rău, dar nu-ți pot spune eu ce să faci. Și chiar nu știu ce aș face.

– Chloe? încercă să o implice și pe colega mea, care refuză însă să-i răspundă.

Se instalează un nou episod de tăcere grea.

– Ai menționat opțiunea unei pleoarii de vinovăție pentru ucidere din culpă. Ce ar presupune asta? mă întreabă Madeleine.

Încă o pauză și un nou schimb de priviri cu Chloe. Este cea mai lungă comunicare nonverbală pe care am avut-o până acum.

– Ar însemna să repeți în fața instanței ceea ce ne-ai spus nouă mai înainte, ceea ce i-ai spus psihiatrului. Dar nu vei repeta niciodată, în fața nimănui, ceea ce ne-ai spus acum.

Simt cum mi se adună transpirația la subsuori. Încăperea mi se pare dintr-odată prea caldă, sufocantă.

– Dacă aș face asta, ai accepta să mă reprezinti? Chiar dacă...

Știu foarte bine care este răspunsul corect, care îmi sunt obligațiile profesionale. Știu că dacă accept înseamnă să încalc regula cea mai importantă din codul de conduită al avocaților pledanți. Nu am dreptul să influențez mersul justiției în felul acesta. Pe de altă parte, gândul la violențele, umilințele și suferințele suferite de ea și de fiul ei, la toți bărbații care au comis astfel de porcării de-a lungul istoriei și au scăpat...

– Am putea încerca, se aude vocea lui Chloe. Să vedem dacă acceptă înțelegerea fără să mai mergem în fața juriului. Dacă nu, și dacă vrei să-l scutești pe James de tribunal, atunci vei fi nevoită să pledezi vinovată de omor, cu consecințele de rigoare.

Chloe este animată de aceleași sentimente ca și mine, sunt convinsă. Suntem împreună în afacerea asta.

– Va fi extrem de dificil, dar vom încerca s-o scoatem la capăt, completez eu.

Madeleine pleacă imediat după aceea. Pare epuizată, dar mai relaxată, în același timp. Ne-a însărcinat să stabilim modalitatea de abordare a cazului în instanță și ne-a transferat nouă stresul ei.

– E un coșmar! exclam.

– Da, dar tu ai ținut neapărat s-o întrebi, îmi atrage atenția Chloe. Câteodată, cred că aceasta era una dintre cele mai mari calități ale lui Patrick.

– Care?

– Știa ce întrebări nu trebuie să pună. Știi, vechiul paradox: nu formula niciodată o întrebare la care nu cunoști deja răspunsul.

– Sau nu vrei să-l cunoști.

– Exact.

Îmi pun carnetul de notițe și stiloul înapoi în geantă și mă ridic. Și eu sunt obosită, dar nu mă mai gândesc la cazul lui Madeleine. Realitățile din propria mea viață încep să mă asalteze din nou.

Chloe aranjează un teanc de documente și le leagă cu o panglică roz, apoi rămâne cu ochii pironiți într-un punct invizibil. Ia vraful de hârtii și îl trânteste peste un altul, la marginea mesei, apoi ia alt teanc, îl examinează rapid și îl aruncă peste celelalte două cu atâta putere, încât le dărâmă pe toate. Culege de pe un raft o fotografie înrămată reprezentându-l pe Patrick la ceremonia de absolvire a facultății și mi-o vâă sub ochi.

– Uită-te la el, viața îi servise totul pe tavă. Avea o profesie bună și propria-i firmă, dar asta nu-i ajungea. Trebuia să flirteze cu oamenii, să-și bată joc de ei sau să le testeze limitele. Ar fi putut avea totul, dar nu era decât un nenorocit de violator.

Aruncă fotografia într-un perete și aceasta ricoșează pe birou, apoi cade peste dosarele împrăștiate pe jos.

Sunt atât de șocată de gestul ei, încât izbucnesc în râs. Duc repede mâna la gură, dar e prea târziu.

– Poți să râzi cât vrei. Ai dreptate, chiar că e de râs. Suntem două avocate de succes, avem un viitor strălucit în față, și iată-ne împotmolite în rahatul ăsta. În secunda când a acceptat cazul ăsta ne-a pus în situația de a ne compromite profesional. M-a umplut de nervi.

Revine spre birou, adună documentele răvășite, le face iarăși teanc și le pune la loc. Apoi ridică fotografia. Mi se pare că vrea să o arunce la coșul de gunoi, dar o privește câteva clipe cu un zâmbet amar pe buze, după care deschide un sertar și o pune acolo. Aștept în picioare, lângă ușă, să aud ce decizie a luat.

– Hm, și acum ce facem? o întreb.

– Trecem la treabă. Trebuie să informez clienții că avocatul lor a decedat, iar după aceea trebuie să ne gândim serios la gestionarea apărării lui Madeleine, acum, că i-a scăpat porumbelul din gură.

– Va fi foarte complicat, îi răspund. Aș vrea să...

– Ai făcut ceea ce trebuia, oftează Chloe. Povestea ei conținea numeroase contradicții, la un moment dat cineva s-ar fi prins. Aveam nevoie să aflăm adevărul, indiferent de consecințe. Mai ales acum, când Patrick nu mai este aici să ne țină spatele. Mă întreb ce manevre o fi făcut în celelalte cazuri.

– Mă gândeam la același lucru. Avem de muncă până peste cap.

Ridică din umeri, iar eu îi răspund la fel. În ciuda situației grave, în aer plutește un sentiment de colegialitate. Cred că vom face echipă bună. Avem prea multe lucruri în comun și o mulțime de spețe nesoluționate.

– Sunt convinsă că o să ne descurcăm. Dar dacă adevărul iese cumva la lumină, dacă se află că am indus curtea în eroare atât de grosolan... nu cred că voi mai putea pleda vreodată.

Chloe se gândește puțin înainte să-mi răspundă.

– Sunt sigură că nu ești nici prima, nici ultima care o face.

– Nu cred. Este o regulă pe care o luăm în serios. Nu e ca jurământul lui Hipocrate, dar pe aproape ca importanță. În orice altă situație... Indiferent dacă se află sau nu, voi renunța să mai profezez ca avocat pledant. Este un compromis, înțelegi?

– Ce conștiință înaltă..., remarcă amuzată.

– Știu, știu cum pare, dar nu glumesc. Mi-am încălcat prea multe angajamente. Nu știu ce voi face după aceea, dar o să găsesc ceva. Nu pot să mint în fața judecătorului și a doua zi să mă întorc ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Zâmbetul i se șterge de pe chip.

– Ai putea intra în firma mea, ca jurist consultant.

E rândul meu să râd.

– Oh, Doamne, ești așa de practică.

– Da, pentru că nu mi-ar plăcea să văd cum se pierde un avocat atât de talentat. Voi avea nevoie de ajutor, iar dacă tu nu mai vrei să pledezi, o voi face eu în locul tău. Am acest drept, dar l-am folosit foarte rar până acum. Sau, la naiba, oricând putem aranja cu un alt coleg avocat.

Propunerea îmi surâde, dacă mă gândesc bine. Orar fix de lucru, birou în centrul orașului, predictibilitate.

– Știi ceva, nu-i deloc o idee rea, chiar deloc, îmi spun, iar Chloe mă trage la pieptul ei. Vorbim zilele astea. Să-mi spui ce trebuie să fac.

Cu aceste cuvinte, părăsesc clădirea, târându-mi trolerul după mine.

În drum spre birou, pe Kingsway, constat că trolerul meu nu mai rulează cum trebuie. Îl pot târî, dar este tot mai enervant. Dau oamenii la o parte, mă așez pe treptele din fața unui pub și întorc trolerul cu susul în jos ca să examinez roțile. Una dintre ele este blocată de un ghemotoc mare de gumă de mestecat care s-a înfășurat pe ax. Este gri, vâscoasă și dezgustătoare, amestecată cu fire de păr și scrum de țigară. Aș fi preferat rahatul de câine, e mai ușor de curățat. Nu știu cum să mă descurc. Îmi amintesc un sfat practic care sugera detașarea gumei de mestecat de pe haine prin congelare, dar e puțin mai dificil cu un troler. Deși nu e nou, este încă în stare bună. Îl îndrept înjurând mărunț printre dinți și-mi continui drumul cărându-l de mâner.

După ce închid ușa biroului meu îl trântesc furioasă pe podea. Îl deschid și încep să triezi hârtiile din el, chestie pe care ar fi trebuit s-o fac mai demult. Este un haos total. Am cărat după mine fragmente din dosare, articole juridice, pachete goale de țigări și chiar un ambalaj de sendviș, cu un fir de salată putredă încă lipit. Arunc toate documentele în mașina de tocat hârtie și atac guma de mestecat cu o șurubelniță, încercând s-o dezlipesc prin aplicarea presiunii dintr-o latură. La început întâmpin rezistență, însă după câteva manevre hotărâte tot șomoiogul cedează, șurubelnița îmi sare din mână și roțița iese cu totul.

Ridic valiza și încerc s-o trag din nou. Este dezechilibrată, dar merge destul de bine. Mai mult nici nu-mi trebuie. Nu este în perfectă stare, dar nu am nici un motiv să mă debarasez de ea. O las deoparte și încep să recitesc rapoartele și notițele mele despre cazul Madeleine. Chloe are dreptate, e un dezastru. Mărturiile ei sunt incoerente, discuțiile, solicitante și emoționale. Dar ce-aș fi făcut eu în locul ei? Sunt convinsă că Edwin o maltrata într-adevăr și-i înțeleg dorința de a-l proteja pe James, deși s-ar putea să nu fie suficient. Oricum ar fi, băiatul va avea necazuri. Fie mama lui este condamnată pe viață, drept ucigașă a tatălui său, fie este judecat el însuși pentru omor, urmând să intre pe mâinile poliției și ale serviciilor sociale

pentru minori, deși este încă un copil, la paisprezece ani. Mi se face rău când mi-l imaginez recunoscând la interogatoriul încrucișat că și-a omorât tatăl înjunghiindu-l în mod repetat. Pe de altă parte, chiar dacă femeia este încadrată la ucidere din culpă, tot va face închisoare, dar mai puțină. Nu există rezultate bune în speța lor.

Madeleine a folosit de mai multe ori expresia „ca mamă“. Este genul de argument imbatabil care ți se bagă pe gât, în general, ca să justifice atitudini represive sau ultraconservatoare. Am încercat să nu mă văd niciodată pe mine însămi ca mamă. Acum însă fac un efort conștient în acest sens. Îmi place să cred că, în locul lui Madeleine, m-aș ține cu dinții de versiunea mea. Aș minți, riscând pedeapsa maximă. Îmi dau seama că sunt furioasă pe ea, indignată că nu a făcut mai mult pentru a-și apăra copilul.

Îmi analizez mai atent furia. Dacă ea a greșit, atunci cum se numește ceea ce am făcut eu? Am eșuat ca mamă în fiecare zi, în fiecare lună din viața Matildei, sau cel puțin asta ar spune Carl. Dacă e să fiu corectă cu mine însămi, aș ajunge la aceeași concluzie. Singurul lucru de care sunt sigură este că o iubesc și am iubit-o întotdeauna, chiar dacă n-am fost cea mai bună mamă din lume. Încă mă pot schimba, totuși. Am început deja să fiu mai prezentă în viața ei, să-i gătesc, s-o iau de la școală, să reduc ieșirile la pub ca să-mi plâng de milă. Deși am dat-o în bară îngrozitor, poate că încă nu este prea târziu să îndrept lucrurile. Matilda mă iubește și ea cu siguranță, și sunt acut conștientă de cât de mult o iubesc eu, deoarece îi resimt absența ca pe o rană deschisă.

Cum rămâne însă cu Carl, cu rolul lui patern? Este un tată atât de bun pe cât se pretinde? Alungarea mea din casă nu susține în nici un fel interesul copilului, ci pare mai mult un act egoist. O vrea numai pentru el. În loc să încerc să uit totul, mă forțez să-mi amintesc fiecare cuvânt, toate situațiile în care a încercat să-mi saboteze relația cu Tilly. Mi-a furat până și șansa de a-i oferi un frate sau o soră, lăsându-mă pradă disperării că nu mai pot avea copii. Gândul acesta face să-mi fiarbă sângele în vene. Îmi aduc aminte de povestea lui Madeleine, îndopată fără știrea ei cu anticoncepționale. Gestul lui Carl nu este foarte diferit. Atât eu, cât și ea am făcut greșeala de a le permite soților noștri să ne spună că greșim, să ne facă să ne rușinăm pentru

faptele noastre și să ne strivească sub greutatea unor eșecuri care le aparțineau și lor.

Nu mă voi lăsa dată la o parte de Carl. Am fost o mamă de doi bani până acum, e adevărat, dar sunt decisă să mă schimb. Mă voi asigura că Tilly se bucură de toată dragostea și atenția pe care le merită. S-a terminat cu conflictele deschise și cu războaiele de tranșee. Îl voi înfrunța și voi lupta pentru binele fiicei mele.

\*

Părăsesc biroul fără troler și alerg după autobuz. De obicei, Carl nu are clienți joia, deci probabil este acasă. Cu Matilda plecată la școală, vom avea ocazia unei discuții deschise, clarificatoare. Autobuzul rămâne blocat în trafic la Angel, așa că mă reped la metrou. Acum, după ce am decis să lupt pentru ea, simt că trăiesc din nou. Nesiguranța și temerile m-au părăsit.

Ajung rapid acasă, acasă la mine. Mă pregătesc să intru, însă mă opresc. Politețea mă obligă să-l informez pe Carl că sunt aici. Sun la sonerie și aștept să vină la ușă. În primul moment nu se întâmplă nimic, așa că sun din nou; de data asta aud pași grei coborând scările. Deschide ușa și mă privește în tăcere.

– Carl, vreau să stăm de vorbă, îi spun, însă nu primesc nici o reacție. Știu că ești supărat pe mine, dar cred că există o cale de rezolvare amiabilă. Nu-ți voi permite să-mi faci asta.

– Te ții de glume, probabil.

– Nu, nu glumesc deloc. Poate că nu sunt întruchiparea perfecțiunii materne în accepția ta, dar știu că pot face față. Matilda mă iubește, o știi foarte bine. Sunt conștientă că vorbesc din ce în ce mai tare, iar Carl îmi face semn s-o las mai ușor, însă n-am de gând să tac: Nu mă poți arunca așa în stradă. Sunt hotărâtă să lupt până la capăt. Nu-ți voi permite să ne distrugi familia în felul ăsta – trebuie să discutăm serios, să vedem ce se poate face.

Se uită în jur. Știu că-l îngrijorează ce cred vecinii care mă văd strigând la el în pragul casei. Încearcă să închidă ușa, dar o blochez cu piciorul.



– Dacă nu vrei un scandal monstru aici, în stradă, lasă-mă să intru. Nu am de gând să plec nicăieri.

În momentul în care mă împing cu umărul în ușă, el face un pas în spate, lăsându-mă să mă rostogolesc pe gresia din antreu. În loc să mă ajute să mă ridic, se uită la mine ca la o insectă scârboasă. Acel Carl pe care l-am cunoscut eu a dispărut. Mă adun de pe jos frecându-mi umărul rănit. Măcar am reușit să intru în casă.

– Cred că ar fi mai bine să mergem în living, mă invită ca pe o străină, ca și cum aceasta n-ar fi casa în care am făcut sex și ne-am certat atâția ani de zile.

Îl urmez mângâind peretele cu mâna, amintindu-mi de atingerea mățăsoasă a tapetului, dar și de zgârietura pe care am făcut-o când am cărat o comodă și de treaba de mântuială când am vopsit balustrada scării. Îmi indică cu degetul să mă așez pe canapea, după care își aduce laptopul, pe care îl conectează la televizor.

– Vrei un ceai sau un pahar cu apă? mă întrebă.

– Nu, mulțumesc. Sunt bine.

– Ești sigură? Uite, îți aduc un pahar cu apă.

Iese din cameră și se întoarce cu un pahar în mână. Iau o gură. Pornește televizorul.

– Ce facem aici? Nu înțeleg nimic, îi spun.

Mă privește cu ochi încărcăți de tristețe.

– N-am vrut să fac asta, Alison, dar mă văd obligat. Ca și în cazul operației de vasectomie.

– Ce anume n-ai vrut să faci?

– Privește, îmi răspunde.

Mă uit, dar nu înțeleg ce văd. Televizorul reflectă ecranul computerului, un Mac. Sunt diferite ferestre deschise, iar în imaginea de fundal apare Matilda jucându-se în grădină. Nu prea pricep ce rulează în fereastra activă.

– Carl, ce e asta? îl întreb cu o notă de panică în glas.

– Ei, hai, tu ce crezi că este? Știi foarte bine.

Are dreptate. Știu, dar nu-mi vine să cred. Este o înregistrare din antreul nostru, cel prin care tocmai am trecut. Camera e plasată undeva, aproape de nivelul solului, la capătul de jos al scărilor.

– O să dau nițel înapoi, poate ți-a scăpat vreun detaliu. Văd că rânjește răutăcios. Ce ar fi să-mi descrii ce vedem în acest filmuleț? Aș vrea să-ți cunosc părerea.

– Nu este cazul. Știi foarte bine la ce ne uităm, reușesc în sfârșit să emit ceva coerent.

– Alison, te rog, spune, ce avem noi aici?

Nu mai suport răutatea din vocea lui. Pune pe pauză și se așază lângă mine pe canapea. Mă apucă de maxilar, cu degetele strângându-mă de bărbie. Dă play din nou pentru câteva secunde. Pe ecran apar doi oameni care intră, se sărută și se îndepărtează.

– Cine apare aici, Alison? La ce ne uităm?

Mă strânge așa de tare, încât abia pot să mai deschid gura ca să-i răspund. Mă doare.

– Eu și... Patrick.

– Cine este Patrick?

– Avocatul meu instructor.

– Chiar pare că face instrucție cu tine, nu-i așa? E tipul care tocmai a murit?

– Da, dar de unde știi?

– O să afli imediat. Păcat. Am auzit că avea o reputație de violator. Erai la curent?

Încerc să neg din cap, dar nu-mi dă voie.

– E ciudat că n-ai aflat, a fost un articol mare, pe prima pagină, în Evening Standard. În fine, să revenim. Spune-mi, ce vedem noi în această înregistrare? De ce nu începi prin a descrie cum erai îmbrăcată?

Nu vreau să mă mai uit la ecran, însă Carl este nemilos. Mă văd în imaginea înghețată.

– Port pantaloni de trening și un tricou.

– Nu prea te-ai străduit să fii elegantă, nu? Pe de altă parte, hainele comode prezintă avantajul accesului facil, după cum vom vedea în continuare.

Cruzimea din vocea lui îmi îngheață sângele. Nu l-am auzit niciodată vorbind așa.

– Ce se întâmplă acum, Alison? mă întrebă apăsând din nou butonul „play“.

– Patrick, Patrick... îmi rupe tricoul.

– Așa este, da, se vede clar. Ți amintești ce purtai pe dedesubt, Alison?

Încerc să-mi mișc capul, dar nu pot. Mă apucă de ceafă cu mâna cealaltă și mă strânge. Încep să intru în panică, pentru că abia mai respir. Simt cum mi se urcă sângele la cap și ridic mâinile, încercând să i le dau pe ale lui la o parte. În sfârșit, după o luptă scurtă, îmi dă drumul.

– Data viitoare nu mai scapi așa de ușor. Spune-mi, ce purtai pe dedesubt?

Trag aer în piept, îmi dreg glasul, dar nu-mi iese nici un sunet din gură.

– Parcă ai fi înghițit o broască. Uite, bea niște apă. Îmi întinde paharul și beau cu lăcomie. Hai să mai încercăm o dată, ce purtai pe dedesubt?

Rezistența este inutilă.

– Nimic. Nu purtam nimic.

– Cât de convenabil pentru gentlemanul care a sosit în vizită! Oare cu ce se îndeletnicește acum?

– Îmi trage în jos pantalonii.

– Nu, stai, nu te repezi. Înainte de asta. Ce făcea cu partea de sus, ca să zic așa?

Îmi vine să intru în pământ de rușine, să mă strecur sub canapea și să rămân ascunsă acolo până la sfârșitul lumii. Am venit hotărâtă să lupt și am picat în mijlocul unui coșmar. Carl mă apucă iarăși de gât.

– Îmi pipăie sânii, îi răspund.

– Corect. Vezi că poți, dacă vrei? Mi-a venit o idee. Mă împinge pe spate pe canapea și, fără să-mi dea drumul la maxilar, întinde mâna cealaltă ca și cum ar vrea să mi-o bage sub bluză. Îl privesc șocată, încercând să descopăr măcar o rămășiță din bărbatul pe care îl cunoșteam, dar este o persoană cu totul diferită. Barbă-Albastră și-a aruncat masca.

Își trage mâna înapoi.

– Dacă mă gândesc mai bine, nu cred că merită. Mi-a ajuns pentru tot restul vieții.

Sunt împinsă din nou în față, ca să văd mai bine. Am deja descrierile pregătite în cap. Aici, Patrick mă dezbracă, aici mă penetrează vaginal din spate. Carl însă nu se mai obosește să-mi pună întrebări. Când se termină înregistrarea, îmi dă drumul și se mută în fotoliu. Îmi frec falca dureroasă.

– De unde ai făcut rost de înregistrare? îl întreb.

– Nu are importanță, dar calitatea imaginii este remarcabilă, nu crezi?

Închid ochii, încercând să scap de imaginea sânilor și a fundului meu, cu mâinile lui Patrick peste tot.

– Nu s-a întâmplat decât o dată, mint eu.

Carl acceptă din cap, de parcă aș fi făcut o observație minoră despre starea administrației locale. Deschide alte ferestre la computer.

– Este singura ocazie imortalizată cu ajutorul tehnologiei moderne, dar dispunem de numeroase indicii care sugerează că nu este o premieră.

Pe ecran apar intrări cu apelurile efectuate și mesajele schimbate de mine cu Patrick. Apasă pe unul dintre mesaje și îl deschide. Stabileam să ne întâlnim într-o zi, după audieri.

– Destul de edificator, nu-i așa?

– Cum, cum ai pus mâna pe toate astea?

– Ah, îți spun cu mare plăcere. Mai ții minte noaptea aceea când te-ai îmbătat așa de rău că ai dormit la birou?

Încuviințez din cap, îmi amintesc.

– Când ți-ai spart ecranul mobilului?

Încuviințez din cap din nou.

– Băieții din service-urile de telefoane se pricep la o mulțime de chestii, să știi. Au acceptat imediat să ajute un tată îngrijorat pentru fiica lui adolescentă. Au eliminat restricțiile impuse de sistemul de operare și mi-au arătat ce trebuie să fac pentru a-ți urmări fiecare apel, fiecare mesaj, fiecare e-mail, totul.

Scotocesc prin poșetă și scot aparatul. Pare intact. Și Carl pare perfect normal, cu masca pusă la locul ei. Scot husa și-i arăt marca de pe spate.

– Este un iPhone, nu poți pirata un iPhone.

– Așa crede toată lumea, într-adevăr. În realitate, sigur că poți. Îi corupi sistemul de operare, înlături protecțiile și instalezi programele-spion de care ai nevoie.

– Ceea ce ai comis este ilegal, Carl. Este ilegal. Nu ai voie să-ți bagi nasul așa în telefoanele oamenilor. Dovada nu poate fi admisă de nici un tribunal.

– Cine vorbește despre dovezi? Nici nu-mi trece prin cap să merg în justiție.

– Atunci, ce vrei să faci?

Îmi simt palmele înghețate. Las telefonul pe masă și mi le frec ca să mă încălzesc.

– Dacă nu te cari de aici și nu mi-o lași pe Matilda, filmulețul acela va ajunge la toate contactele din telefonul tău. Sâni goi, părul pubian și șeful tău trăgându-ți-o pe la spate în timp ce soțul și copilul tău sunt plecați de acasă. Cred că o să producă senzație, ce zici?

– Asta se numește șantaj. Mă șantajezi pur și simplu.

Mă reped spre laptopul lui, dar e mai rapid și-l ridică deasupra capului, râzând.

– Da, probabil că așa se numește, dar ești sigură că vrei să depui plângere la poliție? Acțiunile au întotdeauna consecințe, Alison. Mi-ar fi foarte ușor să te distrug.

Încerc să apuc din nou blestematul de laptop, fără succes. Mă las să cad înapoi, pe canapea.

– De câtă vreme știai? îl întreb ghemuindu-mă într-un colț.

– Încă de când ți-am piratat telefonul. Aveam niște bănuieli, desigur, dar atunci mi s-au confirmat pentru prima dată. Firește că știu când ați început, pentru că ați purtat o conversație foarte ciudată în ziua aceea. Deschide un folder și caută prin înregistrările convorbirilor.

Tonul lui calm, neutru, mă face să pricep mai bine gravitatea situației.

– Așa, am găsit.

Deschide fișierul, iar vocea mea și cea a lui Patrick umplu camera. Îmi acopăr urechile cu mâinile. Râde.

– Da, mi-am închipuit că nu-ți va fi ușor să suportți adevărul.

Clatin violent din cap ca să alung totul.

– N-ai îndrăzni... știu că n-ai îndrăzni. Sunt mama ei!

– Am reflectat serios asupra acestui aspect, să știi. Până la urmă, am decis că nu este important. Va trece peste rușinea pe care ai adus-o familiei noastre. Cred că este mai important să nu crească sub influența ta negativă.

– Nu înțeleg cum poți să-mi faci așa ceva. Ne-am iubit, odinioară.

– Da, dar nu mai este cazul. Mi-ai demonstrat-o cu vârf și îndesat. Am ajuns să mă conving că ești o persoană periculoasă, toxică, Alison. Ești un monument de egoism, cu tendințe narcisiste. Matilda nu are nevoie de tine, și voi face tot posibilul să stai departe de ea.

Șocul începe să se disipeze. Degeaba m-aș freca la ochi, sperând ca totul să dispară ca prin farmec. Știam că îmi poartă sâmbetele, dar nu-mi dădeam seama cât de mult mă urăște, nu până acum. Privesc din nou ecranul pe care este afișat conținutul telefonului meu și adevărul mi se impune, cu tot chipul lui odios.

– De ce nu mi-ai spus toate astea încă de duminică? De ce ai așteptat până acum?

– Am sperat că nu va fi nevoie. M-am gândit că vei pricepe singură că nu ești capabilă să crești un copil. Ai pierdut-o pe Matilda. Speram că ai primit mesajul.

– Da, e posibil s-o fi pierdut, îi răspund ridicându-mă în picioare. Dar nu uita că s-a repezit la pieptul meu mai întâi. Întotdeauna m-a preferat pe mine. Poate că nu sunt mama ideală, dar mă iubește. Nu mi-o poți lua.

– Este spre binele ei, Alison, numai spre binele ei.

Deconectează cablul dintre laptop și televizor. Mă pregătesc să încerc din nou să-i smulg laptopul din mâini, dar îmi ghicește intențiile și începe să râdă.

– Totul este arhivat, gata de expediere. Poți să iei laptopul, dar nu poți șterge fișierele. Dacă faci cea mai mică încercare, pac, au plecat spre toți oamenii cu care ai avut de-a face vreodată. Și nu va fi decât vina ta.

– Carl, te rog...

Încerc să-l înduplec, dar este prea târziu. Se îndreaptă spre ușă cu computerul la subraț.

– Trebuie s-o iau pe Matilda de la școală. Aș vrea să plec acum, te rog.

Ochii lui nu exprimă nici un fel de sentiment, doar reflectă lumina ce intră prin fereastra de deasupra ușii. În spatele lor nu se găsește nimic, nici o urmă de iubire, nimic din ceea ce ne-a adus împreună. O iau spre ieșire. Afară este lumină, mult mai multă lumină decât înăuntru. Ochii mă ustură și încep să-mi lăcrimeze.

Când ies pe poartă îl aud pe Carl în spate strigând ceva despre chei, dar o rup la fugă cât mă țin picioarele, respirând lacomă aerul îngroșat de gaze de eșapament. Opresc un taxi și cer să mă ducă la Covent Garden. Mă strecor pe locul din spate, sperând că soțul meu nu mă urmărește. Ajung la hotel fără probleme.

În cameră îmi scot imediat telefonul mobil, dar ideea că sunt spionată este insuportabilă. Îl închid și îl bag sub un teanc de haine. Peste câteva clipe simt cum mă biruie oboseala. Mă gândesc că sunt atât de epuizată, încât tot ce-mi mai rămâne de făcut este să mă vâr în pat, să trag pătura pe mine și să dispar. Mă opresc doar cât să-mi scot pantofii și somnul mă primește imediat în brațele lui protectoare, departe de ororile zilei.



Mă trezesc lent, cu capul greu. Prin obloane se vede lumina zilei și străzile au revenit la viață. Mă întind din reflex spre telefon, dar, când îmi privesc mâna goală, în minte îmi revin accelerat necazurile din ziua precedentă. Bag capul sub pătură și încerc să adorm din nou, în zadar. Îmi găsesc ceasul și constat uluită că s-a făcut aproape ora nouă. Încerc să mă gândesc sub duș la ce voi face în continuare.

Nu m-am așteptat niciodată ca soțul meu, Carl, să mă trateze în halul acesta, dar acum sunt convinsă că va merge până la capăt. Îi cunosc acea privire hotărâtă. Am mai văzut-o când a înfruntat acel câine care o amenința pe Matilda în parc și când a pus la punct o bandă de tineri care s-au luat de mine în metrou, cu ani în urmă. Nu s-a clintit atunci și n-o va face nici acum. Dar să recurgă la spionaj... Gestul lui este josnic, chiar dacă pretinde că a făcut-o spre binele Matildei. Pe de altă parte, e adevărat că eu îl înșelam. Ies de la duș, mă șterg și îmi trag pe mine o pereche de blugi.

Prin minte mi se învârt cadre din filmulețul lui Carl. Încerc să am o abordare analitică, să-mi dau seama cum a făcut-o. A ascuns pe undeva o cameră video. Mă gândesc la unghi. Undeva jos, în partea inferioară a scărilor, presupun. Mă uit în jur prin camera de hotel. O cameră video miniaturală ar putea fi ascunsă oriunde. Nu una, mai multe. Îmi vuieste capul.

Ies din hotel și mă duc la cel mai apropiat magazin Apple. Am înfășurat telefonul într-o șosetă, în cazul în care Carl a piratat și camera. A obținut cumva înregistrarea din antreul casei, deși încă nu știu exact cum anume a operat. Intru în magazin dând la o parte un grup de studenți străini și caut cu privirea un angajat care să poarte însemnele firmei. O femeie de vreo treizeci de ani, cu trei cercei în urechea dreaptă și cinci în urechea stângă, se apropie de mine. Îi număr bijuteriile ca să mă calmez, iar când mă întreabă cum mă poate ajuta, încerc să par cât mai normală.

– Cred că cineva mi-a piratat telefonul cu aplicații de spionaj, îi spun întinzându-i șoseta.

– Ce vă face să spuneți asta? Care este problema cu aparatul? mă întreabă, fără să atingă ciorapul.

Înțeleg că ambalajul pare bizar, așa că extrag eu înșămi aparatul. Îl ia și îl examinează.

– Există vreo modalitate să-ți dai seama dacă a umblat cineva la el?

– Mi-e teamă că nu. Și pare în stare bună.

– A spus ceva despre eliminarea restricțiilor și instalarea unor programe de spionaj.

– Cine?

– Nu are importanță. Puteți face ceva?

– Nu este tocmai specialitatea mea, dar pot chema un coleg la Genius Bar, dacă aveți timp să așteptați. Stabilesc imediat o întâlnire.

– Nu am timp să aștept.

Tânăra se uită din nou la telefon.

– De fapt, am citit câte ceva despre asta. Nu pot să promit că va rezolva problema, dar o readucere la setările din fabrică ar putea să-l curețe.

– Mă puteți ajuta?

Îmi face semn că da și mă invită să iau loc pe un scaun. Își face de lucru câteva minute cu aparatul, după care mi-l dă înapoi, ca nou.

– Știți să-l setați la loc?

– Da, dar există vreun laptop pe care l-aș putea folosi? o întreb.

Deschide unul dintre computerele aflate pe o masă înaltă în fața noastră.

– Îl puteți utiliza pe acesta. În locul dumneavoastră, aș schimba toate parolele. Absolut toate. Mai ales pe cele folosite la aplicațiile pe care vreți să le instalați pe telefon.

– Este exact ce intenționez să fac.

Codul meu secret a fost dintotdeauna data căsătoriei cu Carl. Nu e de mirare că a reușit să mi-l spargă așa de ușor.

În timp ce aplicațiile se încarcă pe telefon, intru pe contul meu de e-mail de pe laptop și schimb parola. Apoi îl sun pe furnizorul meu de servicii mobile și îl întreb dacă este posibil să-mi schimb numărul de telefon. Cât aștept răspunsul, pe ecran apare un mesaj text: „Poți să mă blochezi cât vrei. Nu uita că am înregistrarea.“

Nu este semnat, dar știu foarte bine de la cine provine. În mintea mea, piesele puzzle-ului încep să se așeze la locul lor. Aseară eram prea șocată și obosită ca să mă gândesc la asta. Îi trimit rapid o replică: „Tu erai?“ „Ce?“, mă întreabă la rândul lui. Sunt convinsă că el este, dar vreau să-l văd că recunoaște: „Tu ești persoana care îmi trimitea mesaje anonime. De ce?“ Chiar după ce trimit mesajul primesc un apel de la un consultant al operatorului referitor la schimbarea numărului de telefon. Îi spun că nu mai este nevoie, deoarece acum știu unde este problema. Carl îmi răspunde rapid: „Pentru că meriți“.

Îi mulțumesc angajatei magazinului Apple și plec. Mă întreb dacă să-i blochez numărul, dar îmi dau seama că acum n-ar mai servi la nimic. Răul este deja făcut.

Trec pe lângă Covent Garden, depășesc clubul de noapte Swish și revăd aleea unde am pus mâna în căcat acum câteva săptămâni. Traversez Kingsway. Toți trecătorii din jurul meu sunt îmbrăcați în ținute business, cu serviete elegante și căni de unică folosință pline cu cafea în mâini. Cum traficul este blocat într-o coadă lungă până la Aldwych, schimb rapid autobuzul pe metrou. Ajung la stația Holborn, unde Patrick a decis să-și pună capăt vieții. Îmi pot imagina ce-a simțit în acele clipe? Sper să n-o aflu

niciodată. L-am pierdut pe Carl, l-am pierdut pe Patrick, reputația mea atârână de un fir de păr, dar gândul la Matilda mă ține în viață.

Când ajung la Lincoln's Inn Fields, huruitul traficului se estompează. Intru într-un bar și îmi cumpăr o cafea. Mă așez pe terasă. E frig, dar cerul este senin și simt nevoia să reflectez în liniște. Mă uit la acoperișurile de la Lincoln's Inn și îmi amintesc de cina luată acolo cândva; îmi revin în memorie inscripțiile în latină, lumânările și vinul de porto, capela unde și-a ținut predicile John Donne. Când chipul meu a apărut în ochii lui Carl și al lui în ochii mei, inimile noastre s-au unit, inocente și sincere. Aceste imagini îmi apar acum distorsionate ca într-o oglindă de bălci. Încep să caut prevederile relevante din dreptul familiei și aranjamentele legate de custodia asupra copiilor, dar mă opresc și las telefonul deoparte. Știu că legea este de partea mea, că nici un judecător nu mi-ar putea refuza custodia comună, dar sunt conștientă că, dacă aș ridica glasul, Carl și-ar pune amenințarea în practică. Mă frec la ochi. Simt că-mi plesnește capul de la atâtea idei contradictorii.

– Alison.

Tresar când îmi aud numele. Mă uit în jur.

– Alison.

În primul moment, nu văd pe nimeni. Vântul îmi dă părul în ochi și mă buimăcește. Cineva se apropie și mă ia de braț. Îmi dau părul deoparte și văd că este Caroline Napier. Pentru o clipă, la picioarele mele se deschide un abis pe marginea căruia mă clatin periculos, dar îmi recapăt repede echilibrul. N-are de unde să știe că eu știu. Totul este în regulă.

– Caroline, bună. Scuză-mă, nu eram atentă.

– Te-am văzut din întâmplare și m-am gândit că ar fi cazul să stăm de vorbă.

O examinez mai îndeaproape. Nu arată prea bine. Nu s-a spălat cam de mult pe cap și are tenul pergamentos, cu niște pete bizare pe bărbie. Parcă m-aș uita în oglindă.

– Ești bine? o întreb, sperând că par mai profesională și mai detașată decât mă simt.

– Da, sunt bine... Nu, nu sunt. De fapt, nu mi-e deloc bine. Pot să stau cu tine?

Aș vrea să-i spun că nu, dar nu mă lasă inima.

– Te rog, eu mi-am luat o cafea.

Se așază pe scaunul din fața mea; observ că poartă o eșarfă bine strânsă la gât și mănuși fără degete. Se apucă să deseneze contururi în stratul subțire de apă de pe masă.

– Îmi închipui că te întrebi de ce vreau să-ți vorbesc.

– Da, recunosc. M-ai făcut curioasă.

Mă uit în jur și mă concentrez asupra unui băiețel care se joacă cu un balon, disperată să nu dau impresia c-o privesc prea fix.

– Vezi tu, Alison... Dumnezeule, îmi vine atât de greu s-o spun... Adevărul este că știu. Și știu că tu știi. Sunt sigură că ți-a spus.

Abisul se deschide din nou în fața mea, dar o privesc în ochi și fac în continuare pe nizmăiul.

– Habar n-am despre ce vorbești.

Cuvintele îmi ies din gură reci ca niște blocuri de gheață.

– Haide, cred că am trecut de etapa asta. Patrick ne-a împins aici când s-a aruncat sub trenul acela.

De data asta tresar fără voia mea.

– Ce ți-a spus? o întreb, dându-mi seama că nu mai are nici un sens să neg.

– Că erați amanți. Că relația cu tine era singura în care se simțea împlinit. Clatină din cap, ca și cum nu i-ar veni să creadă. Patrick degaja foarte multă singurătate în acel moment, deși nu cred că-și dădea seama. Era prea beat...

– Dumnezeule...

– Presupun că ți-a spus că n-a făcut-o, că lucrurile nu stau așa cum am declarat eu la poliție.

Nu scot nici un sunet, dar încuviințez printr-o înclinare din cap.

– Avea dreptate. Dar nu știam că acuzația mea de viol îl va afecta în asemenea măsură. Ah, dacă aș fi știut...

– Dacă ai fi știut, l-ai mai fi reclamat?

Își privește mâinile și scutură o scamă de pe mânuși. Poartă o verighetă simplă, din argint.

– Da, aș fi făcut-o, așa cred. Adică, situația era deschisă la interpretări. Mi s-a părut însă corect să mă duc la poliție. Am discutat apoi cu un terapeut și a rezultat cu claritate că, dacă eu consider că a fost viol, atunci a fost. Acțiunile au consecințe – Patrick știa că trec printr-o perioadă dificilă în căsnicie.

Fac un gest scurt spre mâna ei.

– Văd că porți în continuare verigheta.

– Da, soțul meu a fost foarte înțelegător. A priceput răul pe care l-a produs atitudinea lui. Bețiile, comportamentul necaracteristic nu erau altceva decât un strigăt de ajutor. Regretă sincer cele întâmplate și s-a întors acasă.

– Așadar, nu mai divorțați.

– Nu știu. Deocamdată urmăm împreună ședințe de consiliere.

– E bine. E foarte bine. Nu sunt sigură dacă să-i pun următoarea întrebare, dar nu mă pot abține. Trag adânc aer în piept. Vrei să vorbim despre ce s-a

întâmpilat cu Patrick?

– Am fost de vină amândoi, în egală măsură. M-am îmbătat rău, dar nimeni nu m-a forțat să beau atâta vin și nimeni nu m-a obligat să sar gardul în grădina aceea. Am vrut să ne sărutăm, am fost de acord să mergem chiar mai departe. Până când m-am răzgândit. Dar el nu voia să se oprească. Mă rog, și el era beat. I-am spus „nu“, dar nu m-a ascultat, și, într-un final, am fost nevoită să-i spun „da“.

O iau de mână. Are degetele reci. Continuă să vorbească.

– Apoi am fost arestați. A fost cel mai umilitor moment din viața mea, să fiu târâtă în starea aceea la secția de poliție. M-au băgat într-o celulă, am adormit, iar când m-am trezit știam ce am de făcut. L-am acuzat de viol.

Îmi retrag ușurel mâna, pentru că mi-a înghețat.

– Eram pe punctul să retractez totul, aproape în același timp, dar m-au trimis la terapeut. Sfaturile lui m-au ajutat să trec peste remușcări. Eram pe punctul să-mi schimb declarația, însă terapeutul m-a făcut să înțeleg că aveam dreptate. Dacă eu cred că a fost viol, înseamnă că așa a fost. Acțiunile au consecințe. Îmi dau seama că tot repet această propoziție, dar este una dintre maximele preferate ale terapeutului meu. Cred că este util să meditezi la ea din când în când.

Simt cum răceala din degete îmi urcă spre umeri și mi se răspândește prin tot corpul. Picioarele parcă mi-au prins rădăcini. Urechile îmi țiuie. Mă încercă din nou sentimentul că e ceva ce-mi scapă.

– Este îngrozitor ce-mi spui, murmur.

Îmi aduc aminte de cuvintele lui Patrick despre anonimitatea victimelor în cazurile de viol, dar mă abțin. N-ar fi corect din partea mea. Poate că este și acesta un argument, însă cred că spune adevărul.

– A fost teribil, într-adevăr. Apoi, îți dai seama cum mi-a picat când am aflat că Patrick s-a sinucis. Mă gândesc că a făcut-o după ce a apărut și plângerea fetei aceleia. Între timp, se aflase și în presă. Cariera lui era terminată.

Își duce mâna la gură și încovoiaie umerii. Rămân așezată, cu mâinile vârate adânc în buzunare, fără să zică nimic.

– Oh, îmi pare rău, Alison, că te fac părtașă la chinul meu, îmi spune după o tăcere prelungă. Nici tu nu arăți prea bine. Cred că nu ți-e ușor.

Poate că minte, dar știi prea bine de ce anume era în stare Patrick. Mai mult, nu pot să cred că și Alexia minte. I-a plăcut să joace întotdeauna la limita acceptabilului, până și cu mine. Situații interpretabile, într-adevăr.

– Da, mi-e destul de greu, dar sunt de acord cu terapeutul tău. Cred că ai luat decizia corectă – acțiunile au consecințe.

Nici nu termin bine propoziția, când am o revelație. Am mai auzit undeva aceste cuvinte. Caroline continuă să vorbească, dar mintea mea vibrează deja pe alte frecvențe.

– Îți spun, dacă va fi posibil, îmi voi menține căsnicia. N-aș putea înfrunța un divorț în situația în care mă aflu.

– Eu, în schimb, s-ar putea să nu am de ales. Căsnicia mea tocmai s-a destrămat.

– Îmi pare rău.

– Știi ce, îmi vine brusc o idee, poate că m-ar ajuta și pe mine câteva ședințe de terapie. Mă întreb dacă nu cumva exact de asta avem nevoie în astfel de momente de cumpănă. Cum îl cheamă pe terapeutul tău? Pare foarte competent.

– Am cartea lui de vizită pe undeva. Își ia geanta și începe să scotocească prin ea. Scoate portofelul și extrage din el un dreptunghi de carton pe care mi-l întinde spunând: E cel mai bun. Sunt sigură că o să-ți faci bine și ție.

– Îți mulțumesc. Mă gândesc foarte serios să-l sun.

Iau cartea de vizită și o vâr în buzunar fără să citesc ce scrie pe ea.

Se uită la telefon.



– Ar fi momentul să plec. Trebuie să ajung rapid la Southwark. Ce-ar fi să ne vedem într-o zi, să luăm prânzul împreună?

– Sigur, de ce nu? Îi răspund, deși nu cred că se va întâmpla.

Mă atinge amical pe umăr în trecere și se îndepărtează.

\*

Mai rămân câteva minute la masă, apoi mă îndrept spre birou, sfâșiată între suspiciune și cunoaștere. Răspunsul e înscris pe o bucățică de carton din buzunarul meu. Aș vrea să-l ignor, să pretind că totul este normal, dar nu sunt sigură că mai pot gestiona multă vreme normalitatea. Intru repede în biroul meu, mă așez pe scaun și trag de câteva ori adânc aer în piept.

O să-mi pierd fiica. În bună măsură, dacă nu iau atitudine, am pierdut-o deja. Știu că am greșit față de Carl, dar ceea ce mi-a făcut el este oribil. M-a spionat, m-a mințit, m-a terorizat cu mesaje anonime. Îmi doresc cu adevărat ca fiica mea să fie crescută de un asemenea individ? Ce-ar fi să o iau de la școală și să dispar cu ea în lume? Dacă am pleca în nordul Scoției, pe una dintre acele insule aproape pustii, nimeni nu ne-ar mai găsi. Sau am putea pleca în Australia ori în Noua Zeelandă – am verificat deja, primesc avocați ca imigranți. Însă Carl m-ar opri. Mă are la mână.

Mai trag o dată aer în piept. A venit momentul. Scot cartea de vizită și o citesc. O mai citesc o dată și o așez pe birou, perfect paralel cu marginea. Îmi presez palmele de tăblie, în stânga și în dreapta peticului de carton. Închid mâinile și strâng pumnii până mi se albesc încheieturile. E timpul să lupt.

Cuvintele de pe cartea de vizită îmi joacă în fața ochilor:

*Carl Bailey – Psihoterapeut*

*Consiliere familială / Dependență de sex*

Era terapeutul lui Caroline. Era terapeutul lui Caroline Napier și, conform acesteia, el a convins-o să-l dea pe Patrick pe mâna poliției. Știa precis cine era Patrick atunci când clienta i-a povestit pățania, dar, în loc să rămână obiectiv, în loc să se recuze din cauza conflictului de interese, a ales s-o trateze. I-a întărit convingerile legate de viol, fără să-i dezvăluie că el însuși avea motive solide să-l urască pe Patrick. În loc să-și ajute clienta, s-a bucurat că-și putea pedepsi rivalul, fără îndoială. Simt cum răceala din parcă mă cuprinde din nou când îmi dau seama cât de multe știe, de câtă influență dispune.

Îmi ridic trolerul stricat, îl arunc pe podea și încep să examinez căptușeala internă, căutând rupturi sau găuri. Procedez la fel de metodic cu exteriorul până când găsesc ceea ce căutam. O găurică suficient de mică pentru a trece nebăgată în seamă, dar suficient de mare pentru scopul ei. Ridic din nou valiza și rup complet căptușeala, trăgând cu ambele mâini. În scurt timp, ajung la o cameră video miniaturală, neagră, cu lentila ițindu-se prin gaură și un led roșu ce încă funcționează. O scot din învelișul ei, o iau și ies în fugă din cameră.

Trec ca o vijelie pe holuri, îl împing deoparte pe Robert și îi trântesc lui Mark o ușă în nas. Ies în stradă și sprintez printre trecători spre stație. Aud o înjurătură din spate, dar nu mă întorc. Nu văd nici un autobuz și, cum nu vreau să aștept, sar într-un taxi.

– La Archway, vă rog.

Apăs cu picioarele în podea, rugându-mă să mergă mai repede.

Nici nu-mi mai pasă că mă are la mână. Niște fotografii licențioase, un filmuleț? Nimicuri. Rahaturi. Patrick a fost avocatul meu instructor, nu adversarul meu. Eram adulți, știam ce facem. Mileniali din toată lumea își expun fundurile goale pe social media, o să trec și eu peste asta. Nici gând să-l las pe Carl să-mi crească fiica. Sunt o ființă dificilă, egoistă, am mințit și am trădat, am băut și am fumat, în loc să petrec mai mult timp cu ea, să mă joc cu ea, să-i citesc, să fiu o mamă adevărată. Dar nu sunt perversă. Numai un om bolnav putea să tacă atâta timp după ce a aflat, să mă spioneze și să profite de ocazia apărută din întâmplare ca să se răzbune pe omul care i-o trăgea nevastei lui.

Îmi închipui cât de fericit trebuie să fi fost Carl la aflarea dramei lui Caroline. Probabil s-a aplecat spre ea, întruchiparea atenției și profesionalismului: „Cum spuneți că-l cheamă? Oh, da. Teribilă situație. A fost viol. Categorie, viol. Categorie“. Apoi, rămas singur în cabinetul său, a hohotit sardonice, vizionând răul pe care l-a provocat. Pe de altă parte, evaluarea profesională pe care i-a furnizat-o lui Caroline nu era cu totul greșită. Nu avea de unde să știe că încă o persoană va depune plângere, și nici dacă ar fi știut, nu i-ar fi păsat. Carl nu e un instrument al justiției, ci un manipulator ordinar care trage de ițele vieții mele din spatele scenei.

La Highbury Corner traficul este infernal. Îmi controlez tot mai greu nervozitatea. Nu l-am anunțat că vin, s-ar putea nici să nu fie acolo. În acest ultim caz, nu voi pleca nicăieri. Îl voi aștepta acolo, în casa de unde nu are dreptul să mă dea afară. Îi voi spune că nu are decât să trimită acel e-mail compromițător, că voi rămâne în casa mea, că mă voi ocupa ca o mamă de Matilda și că nu mă poate împiedica. O să-i spun că-l voi raporta la asociația psihoterapeuților pentru abuz de încredere și pentru ascunderea unui conflict de interese. Îl voi reclama la poliție pentru șantaj, pentru instalarea ilegală a unor programe de spionaj în telefonul meu și pentru realizarea de filmări fără permisiunea mea în casă. A ascuns o cameră miniaturală în trolerul meu cu documente, în nenorocitul de troler, singurul obiect pe care-l am aproape întotdeauna lângă mine. Nici nu vreau să mă gândesc câte camere video o mai fi pitit prin alte cotloane.

Taxiul oprește în fața intrării și plătesc din mers, pe la geamul șoferului. Strigă ceva după mine, dar îi fac cu mâna că e în regulă și vâr cheia în broască. Pare că nu vrea să se deschidă și mă gândesc că nu e nici o problemă, că-l voi aștepta pe trepte până când vine cu Matilda de la școală. O s-o iau în brațe, o să dau buzna cu ea în casă și o să-i arunc ferm în față că nu plec nicăieri, că n-am s-o părăsesc niciodată. Se pare însă că nu va fi nevoie, căci, cu puțină insistență, cheia se învâрте în broască și ușa se deschide. O trântesc în urma mea.

Sunt în interior. Aud o bubuitură puternică, apoi se așterne liniștea. În aer plutește un bizar miros de țigară. Din living se aude muzică. Carl nu se vede pe nicăieri.

Perdelele sunt trase și camera este întunecată. Singura lumină provine de la ecranul televizorului, conectat din nou la laptopul lui Carl, care abia se vede, pe măsuța de cafea. Mă uit mai atent, încercând să înțeleg ce văd.

Femeia de pe ecran pare moartă. Un bărbat o smucește de colo colo și o întinde pe burtă în pat. Camera se apropie din spate și trupul ei umple ecranul. Este aproape goală, poartă doar sutien și ciorapi. Nu are chiloți. În fundal se aude muzica, o chestie ritmică. Bărbatul o pălmuieste pe fund în ritmul muzicii, la început cu blândețe, apoi din ce în ce mai tare. Râde. Cunosc râsul acela. Este Carl.

Mâna lui apare în dreptul camerei, cu degetele rășchirate. Începe penetrarea. Camera se apropie tot mai mult.

Maxilarul mi se încleștează dureros. Absorb imaginile și sângele îmi bubuie tot mai tare în urechi. Îmi acopăr ochii cu mâinile, dar apoi le dau deoparte. Trebuie să văd totul.

Satisfăcut, Carl o ridică pe femeie din pat și îi petrece mâinile pe deasupra umerilor lui. Începe să valseze cu ea în brațe, mișcând-o în stânga și în dreapta. Capul femeii se bălângănește spre stânga și spre dreapta. E moartă și el îi cântă: bada-bada-bada-ba-bada bada-bada-bada-ba-bada...

Nu-mi pot lua ochii de la el.

Cântecul se termină și o lasă înapoi pe pat, cu picioarele crăcănate obscen. E moartă. Trebuie să fie moartă.

Nu poate fi moartă.

Nu poate fi moartă pentru că sunt chiar eu, iar eu sunt aici, nu acolo, pe ecran. N-aș fi putut să fiu acolo, pentru că nu l-aș fi lăsat niciodată să-mi facă unele dintre lucrurile pe care le-a făcut. Iar acțiunea este filmată în camera de hotel din Brighton, însă nu-mi amintesc absolut nimic, nici nu-mi explic de ce nu puteam să ridic capul ori să plâng, așa cum fac acum, zgâriindu-mă cu unghiile pe față, strângându-mi mâinile pe lângă corp și legănându-mă, legănându-mă înainte și înapoi până ce intru la loc în pielea mea, aici, în siguranță, în corpul meu, cel puțin, căci mintea mi-a luat-o razna.

Muzica este foarte tare. Provine de la stația stereo, nu de la televizor. Sunetul e prea puternic, nu mai suport. Mai fac câțiva pași în cameră, ca s-o opresc și să încerc să mă adun. Abia atunci îl văd.

Carl.

E și el acolo.

Respir lent, ca să mă calmez. Nu sunt moartă, sunt vie. Sunt martoră. Am văzut ce i-a făcut acelei eu care nu sunt eu de pe ecran, păpușii dezarticulate de pe pat.

Aprind lumina. Și văd că a greșit. A făcut-o de atâtea ori înainte și a scăpat. De data asta n-a mai mers.

El este păpușa acum, pe jumătate dezbrăcat, sprijinit de canapea, cu capul atârând într-un unghi grotesc, spânzurat cu o funie legată de biblioteca din spate. Din gura strâmbă îi iese ceva. Mă apropii mai mult. Are chipul complet roșu și ochii ieșiți din orbite. Un clipit ușor este singura dovadă că încă trăiește. Se împinge cu brațele în măsuta de cafea, dar este prea departe ca să oprească procesul de strangulare.

„Nu sunt moartă“, îmi spun. „Sunt vie, mi-am regăsit controlul. M-am eliberat de păpușar.“

Carl scoate un geamăt disperat. Mă uit din nou la ecran.

Dacă și-ar lua ochii de la mine, doar pentru o clipă.

Apuc măsuta de cafea și o trag spre mine. Încearcă să se întindă după ea, dar nu mai are putere. Se prăbușește complet în ștreang, sub efectul gravitației. Simt miros de țigări și constat că a răsturnat o scrumieră plină de chiștoace pe covor. În aer mai plutește și un miros de citrice – văd feliile de portocală roșie rămase pe măsuta de cafea și identific astfel și obiectul care îi iese din gură.

Filmul, trofeul lui, rulează în buclă. Mă întreb de câte ori s-o fi repetat același scenariu, în serile când ajungeam moartă de beată acasă.

Mirosurile din cameră au fost acoperite de cel pătrunzător de fecale. Fața lui Carl a devenit albăstruie.

Timpul trece. Aștept. De-acum nu mai durează mult. Apoi o să sun la salvare și la poliție.

Încă o clipă, doar atât.

## CINCI LUNI MAI TÂRZIU

– Azi-noapte l-am visat pe tati, îmi spune Matilda la micul dejun.

– Da? Ce fel de vis ai avut?

– A fost un vis frumos. Ne plimbam pe plajă și am făcut un castel de nisip și mi-a spus că trebuie să plece, dar că se va întoarce curând.

Mă apropii de ea și o strâng în brațe. Mă îmbrățișează la rândul ei.

– Mi-e dor de el, șoptește la pieptul meu. Aș vrea să-l văd în realitate.

– Știu, draga mea, știu.

O mai țin puțin, până își schimbă poziția. Începe să mănânce din nou. Mi-au spus că așa se va întâmpla un timp – accese de tristețe, urmate de perioade tot mai lungi de normalitate. Sunt lângă ea în fiecare clipă când nu este la școală, și ne înțelegem bine.

Mergem împreună la școală.

– După ore te duci la Salma. Trec să te iau la șase. E bine?

– Da, îmi place să merg acasă la Salma. Îmi plac pisicile ei. Aș putea avea și eu o pisică?

Din instinct, aproape că-i spun nu. Acesta era răspunsul inevitabil de fiecare dată când întreba. Apoi îmi amintesc. Doar Carl se opunea categoric. Mă opresc din mers și mă las pe vine lângă Tilly.

– Cred că este o idee foarte bună. Dă-mi voie să fac o mică cercetare, să aflu niște detalii. Poate că ar fi mai bine să adoptăm două pisici, ca să-și țină de urât una alteia.

– Chiar vrei?

Se înroșește la față de bucurie și mă înconjoară cu brațele.

– Da. Cred că putem lua la noi niște pisici.

O las pe Tilly la școală și mă duc în Holborn. Chloe este la birou deja, sortând hârtii.

– Ești pregătită? mă întreabă.

– Sunt gata. Vorbesc serios, va fi ultima dată când deschid gura ca avocat pledant într-un tribunal.

– Da, da, știu. Mi-ai spus deja.

– Nu glumesc. E ultima dată când pledez, îi răspund ferm.

Ne înfruntăm din priviri până cedează râzând.

– E în regulă. Oricum, singurul lucru care-mi place la tine este munca de birou.

Știu că decizia pe care am luat-o nu reprezintă o problemă pentru ea. Îi place să pledeze la înaltele curți, iar eu mă descurc foarte bine la birou, coordonând cazurile. Posibilitatea de a lucra de acasă este o binecuvântare. Pot să petrec mai mult timp cu Tilly și să aduc și un ban în casă.

– Costumul ăla cade de pe tine, observă Chloe.

Trag de betelia fustei. Este adevărat. Am pierdut vreo douăzeci de kilograme de când l-am găsit pe Carl. Mă rog, de când l-am lăsat să moară... Mi-a provocat insomnii interminabile și mi-a blocat apetitul. Am petrecut nopți în șir la căpătâiul Matildei, urmărind-o cum doarme și rememorând ultimii doi ani, întrebându-mă dacă aș fi putut schimba ceva, dacă aș fi putut schimba deznodământul. M-am întrebat de mii de ori dacă n-ar fi trebuit să-mi dau seama, dacă nu cumva au fost lucruri care mi-au scăpat. Nu i-am văzut partea întunecată decât atunci când a fost prea târziu. Nu voi ști însă niciodată de cât timp pândea acolo până a început să prindă formă și să iasă din beznă.



Timp de atâția ani am crezut că mă iubește, dar acum n-aș putea spune când a dispărut iubirea lui sau dacă ura a fost acolo dintotdeauna.

Sosirea lui Madeleine mă extrage din reverie. Îi ofer o cafea, dar refuză. Rămâne în picioare, lângă ușă, cu un troler lângă ea.

– Ți-ai adus tot ce-ți trebuie, îi spun.

– Da, sunt gata, îmi răspunde arătând spre bagaj.

Se îmbrățișează cu Chloe și plecăm spre Old Bailey. Las capul pe spate când ne apropiem de clădire, ca să admir statuia Justiției de deasupra. Câteodată este înfățișată cu ochii acoperiți, nu și aici. Cântărește probele imparțial și ridică sabia.

– E gata, spune Madeleine când intrăm.

– Într-adevăr. Ești bine? Ești mulțumită de cum au mers lucrurile?

– Da, sunt. Alison, îți mulțumesc. Pentru tot ce ai făcut pentru mine și pentru sprijinul moral.

Ne îndreptăm spre zona destinată persoanelor în custodie și li se predă gardienilor.

– Ne vedem în sală, îi zic făcându-i cu mâna.

Chloe m-a sunat cu o lună înainte. Eram la piscină, o admiram pe Tilly, care învăța să înoate craul. Am ieșit repede din clădire ca să preiau apelul.

– Au acceptat pledoaria, mă anunță bucuroasă.

– Ce pledoarie?

– Madeleine. I-au acceptat recunoașterea vinovăției.

– Glumești?

– Nu, vorbesc serios. Nenorocitul ăla de Flynn, avocatul acușării, a fost suspendat fiindcă a fost prins beat la volan. Cazurile lui au fost redistribuite, iar al nostru a ajuns la Alexandra Sisley. O cunoști?

– Da, cum să nu? zic ușurată.

„Norocul vine când nu te aștepti“, îmi spun.

– E o persoană cu care se poate discuta. Am lucrat cu ea în câteva spețe, mai demult. În orice caz, a analizat tot materialul. Ți-am spus că raportul făcut de psihiatrul lor a ieșit bine, nu?

– Da, mi-ai spus.

– Totul a mers ca uns.

Sisley prezintă cazul. Enumeră faptele așa cum ne-am înțeles, adăugând la final:

– Acuzarea este convinsă că învinuita a fost victima unei relații abuzive.

Mă uit la Madeleine. Plânge pe tăcute. Umerii i se zguduie, dar se controlează. Deși o așteaptă o pedeapsă cu executare, arată mai bine decât înainte, cu chipul și mușchii gâtului relaxați. Știe că James este în siguranță, asta trebuie să-i fi adus ușurarea necesară.

E rândul meu să mă ridic în picioare. În minte mi se rostogolește cuvântul „Vinovat“ pe care l-a rostit clienta atunci când i s-a citit încadrarea de ucidere din culpă. Observând că judecătorul încuviințează din cap, aparent mulțumit de prezentarea mea, mă grăbesc să ajung la concluzii:

– După cum onorata instanță cunoaște, fără îndoială, posibilitatea invocării pierderii temporare a controlului în cazurile de omor a fost introdusă relativ recent în legislație. Clienta mea este recunoscătoare pentru că beneficiază de această opțiune. Înțelege, la fel ca mine, că mâinile onoratei instanțe ar fi fost legate altminteri și că, cel mai probabil, ar fi fost condamnată pentru omor și ar fi primit pedeapsa maximă. Evoluția legislației permite, iată, o soluție mai umană. Clienta mea este conștientă că va primi o pedeapsă cu

executare. Este pregătită să-și ispășească fapta. Însă fac apel la onorata instanță să aibă în vedere toate aspectele și evenimentele care au condus la comiterea faptei penale. În acest context, apărarea consideră oportună o pedeapsă proporțională cu întreaga evoluție a cazului, nu doar cu acțiunile clienței mele din noaptea respectivă.

După sentință, în celulă, Madeleine plânge în hohote. Mi se aruncă în brațe și se șterge pe umărul robei mele de muci și salivă, dar nu-mi pasă.

– Cinci ani! exclamă. Cinci ani, când aș fi putut primi pedeapsa pe viață!

– Ești mulțumită, așadar.

– Da, sigur că da. L-am văzut pe James acum câteva zile.

– Cum îi merge?

– Este bine și el. Spune că uneori îi este dor de tatăl lui, iar uneori se bucură că a scăpat de el.

– Va locui la Francine când nu este la școală?

– Din când în când. Și-a făcut însă un prieten bun la internat, iar familia acestuia s-a oferit să-l găzduiască. I-am cunoscut – doamna este adorabilă. Au câini, pisici, cai, un padoc mare și o proprietate înconjurată de păduri. Genul de cămin pe care și l-ar dori oricine...

– O să-ți faci într-o bună zi propriul tău cămin. Pentru tine și pentru James. Dacă te porți frumos, ieși în cel mult trei ani.

– Așa am înțeles. Ție cum îți merge cu fiica ta?

– Bine, și noi suntem bine.

\*

Sigur că Madeleine știe. Toți cei care mă cunosc au aflat. Știrea morții lui Carl se răspândește fulgerător. „UN NOU CAZ STEPHEN MILLIGAN<sup>12</sup>” au titrat ziarele, deși poliția nu a dat publicității toate detaliile.

Am reexaminat de nenumărate ori cele întâmplate, am încercat să stau de vorbă cu Carl în mintea mea, am încercat să înțeleg la ce se gândea când și-a prins gâtul în laț, când a tăiat portocala aceea, când și-a aprins țigara. M-am documentat, am citit toate articolele din presă.

Asfixiere autoerotică. O metodă de stimulare a excitației sexuale prin reducerea cantității de oxigen ce ajunge la creier. Mai frecvent întâlnită decât vi s-ar părea. Mai mortală decât ați crede.

Poate părea prostesc, dar ceea ce mă impresionează cu adevărat sunt pregătirile minuțioase pe care le-a făcut. Fixarea solidă a bibliotecii în perete, lungimea precisă a funiei, astfel încât să-l sufocă, dar nu prea mult. Chiar și portocala roșie – parcă a citit aceleași materiale ca mine. Carl s-a documentat temeinic. Întepătura acidă a fructului ar fi trebuit să-l readucă în simțiri în cazul în care lucrurile luau o întorsătură neplăcută.

Probabil că a funcționat de mai multe ori înainte. Până când am venit eu pe neașteptate acasă și am trântit ușa. S-a speriat, a căzut. S-a spânzurat.

Cum a ajuns la asemenea acrobații? Când nu i-a mai fost suficient sexul normal? Am citit despre dependența de sex – poate că era bolnav, poate că simțea nevoia să experimenteze plăceri extreme, poate că viața sexuală normală nu-i mai aducea nici o satisfacție. Speculații.

Știu, pe de altă parte, că detesta meseria mea, că nu accepta dependența financiară. Își dorea puterea înapoi.

Poliția i-a luat computerul. M-au întrebat dacă vreau să mai vizionez niște clipuri cu mine, dar am refuzat și le-am cerut să șteargă totul. Mi-au spus că mai erau și alte filme, cu alte protagoniste. Au început să ancheteze în grupul lui de terapie pentru bărbați, au operat câteva arestări. Nu am vrut să aflu mai multe.

Primul clip în care mă violează a fost filmat cu un an înainte de începutul relației mele cu Patrick. Slabă consolare. Știu că am greșit, dar greșelile mele nu se compară cu ce-a făcut el.

Acum îmi ispășesc păcatele alături de Matilda. Am devenit mama care ar fi trebuit să fiu de la început.

– L-ați găsit exact așa? m-au întrebat polițiștii când au ajuns la fața locului.

– Da, le-am răspuns.

– Știați de aceste camere video? m-au întrebat câteva zile mai târziu, după ce au descoperit toate cotloanele prin care le ascunsese. Fixase una până și într-un termos vechi, care aduna praf pe un raft din bucătărie.

– Nu, nu știam.

Am spus adevărul.

Poate că au urmărit toate înregistrările, poate că au reconstituit succesiunea evenimentelor. Poate că au aflat că am ajuns înainte de momentul decesului. Puțin înainte. Poate că au constatat, după urmele imprimare în mocheta moale, că măsuța de cafea fusese trasă și apoi împinsă la loc. Poate.

Dar nu m-au întrebat nimic. Nici eu nu le-am spus.

\*

– Mămico, mămico!

Matilda mi se repede în brațe când ajung la casa Raniei.

– Te-ai distrat bine?

– Da!

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de ea, îi spun gazdei. Adoră să se joace cu Salma.

– Mi-a făcut plăcere. Am auzit că vreți să vă luați pisici!

– Da, deocamdată analizez ideea. Cam în două săptămâni, probabil. Așa plănuim. O să vă invităm să le vedeți.

– Abia așteptăm.

Ne fac cu mâna și ne îndreptăm spre casă.

– Ți-e foame? o întreb când intrăm.

– Puțin. Avem portocale?

– Avem.

Îi aduc una pe o farfurie și îi dau un cuțit cu care s-o curețe.

O urmăresc cum taie coaja fructului. Un cerc, în partea de sus, două cercuri longitudinale, pornind de la perimetrul celui dintâi. Degetele ei lucrează sigur și precis. Știe cum să facă.

De data asta nu se lasă cu sânge.

Stephen David Wyatt Milligan (1948–1994), parlamentar conservator britanic a cărui moarte a survenit, se pare, accidental, într-un act de asfixie autoerotică (n.red.)

# Mulțumiri

Datorez multor oameni mulțumiri speciale: agentei mele, Veronique Baxter, pentru că a avut încredere din primul moment în această carte, precum și lui Henry Sutton pentru supervizarea competentă și pentru susținerea constantă. Imense mulțumiri pentru redactorii mei străluciți, Kate Stephenson, de la Wildfire, și Lindsey Rose, de la Grand Central Publishing, cu echipele lor, precum și lui Alex Clarke și Ella Gordon. Lui Andy Dodds, Jennifer Leech și echipelor de marketing de la Headline și Grand Central, mulțumiri pentru munca lor neobosită. Lui Jason Bartholomew, Nathaniel Alcares-Stapleton și celor de la departamentul de copyright Hachette, mii de mulțumiri pentru munca lor fenomenală în vânzarea cărții mele în atâtea țări. Cu toții mi-ați oferit șansa de a-mi realiza visul de o viață și niciodată n-o să vă pot mulțumi îndeajuns.

Mulțumiri programului de masterate în scriere creativă de la UEA (University East Anglia), Laurei Joyce și lui Tom Benn din promoția 2015, lui Caroline Jennett, Trevor Wood, Kate Simants, Geoff Smith, Suzanne Mustacich, Merle Nygate, Marie Ogée, Jenny Stone, Steven Collier și Shane Horsell. Mulțumesc, de asemenea, lui Emily Pedder și lui Jill Dawson pentru sprijinul pe care mi l-au acordat încă de la început.

Le sunt foarte recunoscătoare lui Dan Brown și lui Helen Hawkins pentru sugestiile lor inspirate. Daniel Murray și Richard Job au fost extrem de răbdători și generoși în răspunsurile la numeroasele mele întrebări privind legislația și procedurile – orice eroare îmi aparține în întregime. N-am fost niciodată cine știe ce avocată...

Am primit mult sprijin de la prieteni și din partea primilor cititori: Sarah Hughes, Pinda Bryars, Louise Hare, Maxine Mei-Fung Chung, Anya Waddington și Petra Nederfors. Katie Grayson, Sandra Labinjoh, Norma Gaunt, Susan Chynoweth-Smith, Russell McLean și Neil Mackay m-au susținut pe tot parcursul cu vin și încurajări; Amanda Little și Liz Barker, cu



programul regulat de ieșiri la aer curat și exerciții fizice; Jaynee San Juan și Viktoria Sinko, cu un imens ajutor practic. Mulțumiri din suflet vouă, tuturor, precum și lui Damien Nicol și Matt Martys pentru că s-au asigurat că nu voi înceta să merg în direcția bună.

De asemenea, mulțumiri familiei mele. Părinților mei, pentru că mi-au transmis iubirea lor de o viață pentru lectură și pasiunea statornică pentru ficțiunea polițistă și investigație; fratelui meu, pentru că este o sursă puternică de motivație; socrilor mei, pentru că sunt iubitori și niciodată nu mi rearanjează bibelourile. Și, mai presus de orice, soțului și copiilor mei, acest sine qua non al meu, refugiul esențial din misterul și disfuncțiile lumii mele ficționale. N-aș fi reușit fără voi.